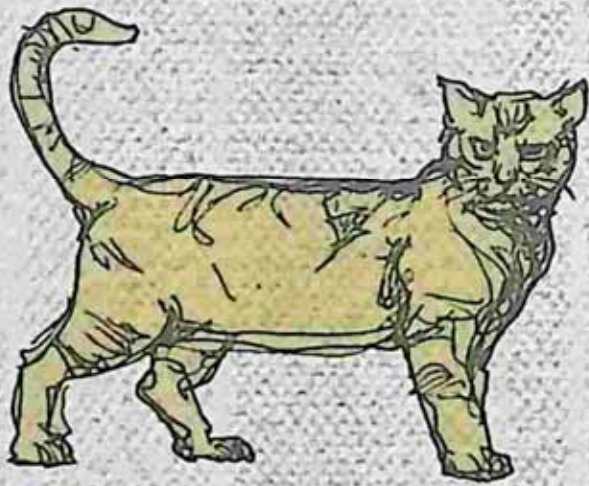

စိတ်ကူး ဝိသိ အနုပညာ

၂၀၁၇ ခုနှစ်

ပြန်လည်ဖြစ်မြင်

သော်တာဆွေ

၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ အမျိုးသားစာပေဆုရစာအုပ်

ကတိယအကြိမ်

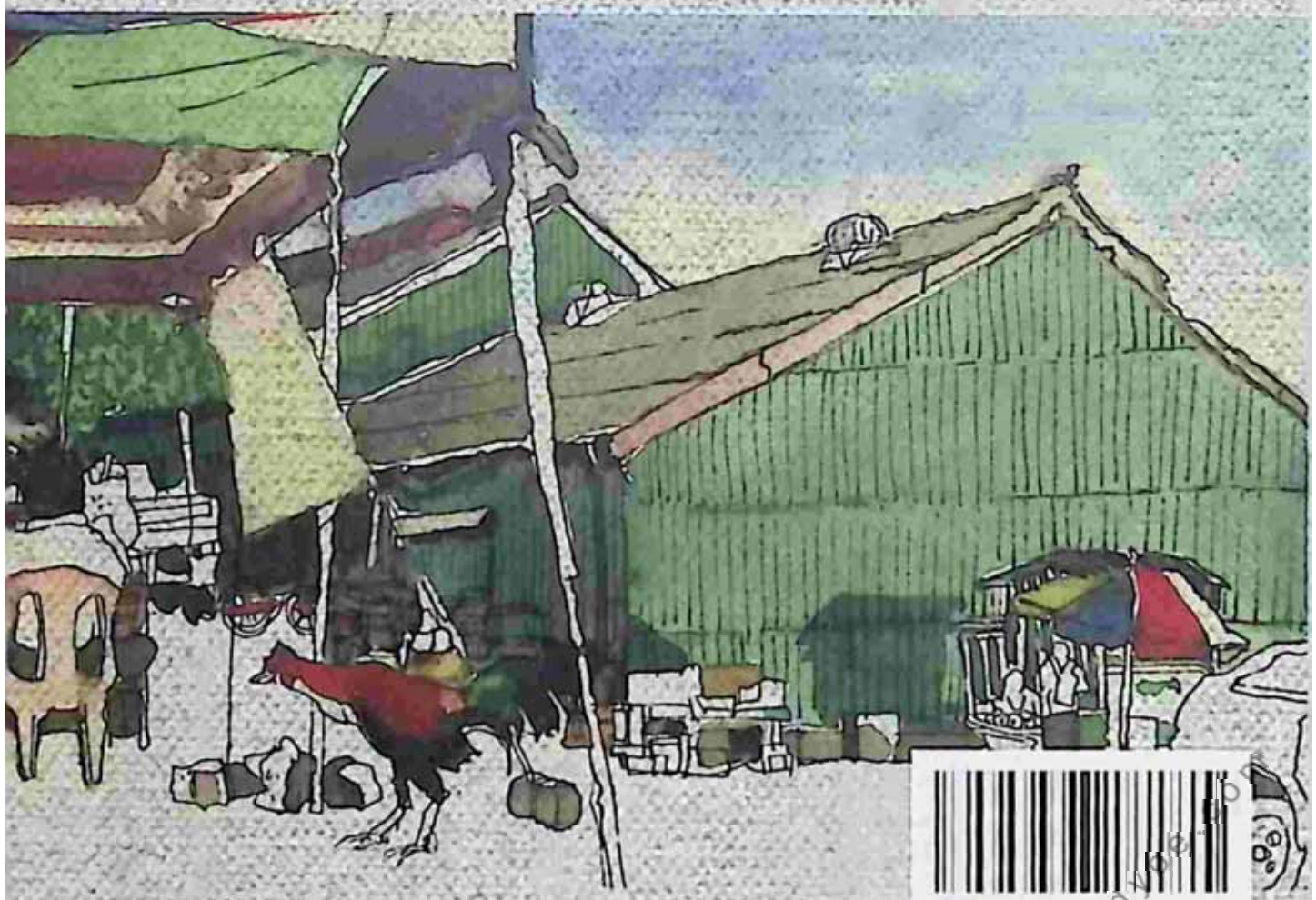
mggae.com

ဤစာအုပ်၌ပါသော ဝတ္ထုများသည် အင်္ဂလိပ်ခေတ်၊ ဂျပန်ခေတ်၊ စစ်ကြီးပြီးစ (ကက်စဘီ)ခေတ်၊ လွတ်လပ်ရေးခေတ်၊ ဖဆပလ နိုင်ငံရေး အကွဲအပြဲခေတ် ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေးခေတ်တို့တွင် နီးနီးကပ်ကပ် မြင်သိ ထိတွေ့ခဲ့ရသော တောနှင့်မြို့မှ ဆင်းရဲချမ်းသာ လူ့အလွှာအသီးသီးတို့၏ ဖြစ်ရပ်များ၊ ဓလေ့စရိုက်၊ အမူအကျင့်၊ အတွေးအခေါ်များကို မီးမောင်းထိုး၍ ရုပ်လုံးဖော်ပြထားသည်။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်သည် ဝတ္ထုဇာတ်အိမ်တည်ဆောက်ရာ ခေတ်၊ စနစ်နှင့် လူမှုဘဝကို ကိုယ်စားပြုသော ပြယုဂ်များ ဖြစ်သည်။

ဤကမ္ဘာမြေကိုယ်

သော်တာဆွေ

၁၉၇၀ခုနှစ်၊ အမျိုးသားစာပေဆုရစာအုပ်

TTS0004 mgv.com
3,000.00KS

ဤလောကပြေပဟိဝယ်၊ သော်တာသွ

ပျက်နာပုံးပန်းချီ - ဇော်မောင်

စာမျက်နှာ ၂၂၂ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀ .၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၁၇၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀၊

၂၀၁၁ စိတ်ကူးချိုချို၏ ဒုတိယအကြိမ်

ရောင်းစွဲ ၃၀၀၀ ကျပ်

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ဤလောကမြေမဟီဝယ် သော်တာဆွေ

အစိမ်းအစိမ်း ၂၀၁၇

mgyc.com

mgyc.com

မာတိကာ

-	ဝတ္ထုနှင့်လူ	
၁။	အရိယာနှင့် အရက်	၁
၂။	အလှ ဘယ်မှာနည်း	၁၅
၃။	အလွန်အလုပ်များသူ	၃၄
၄။	ထန်းသမားထေကြီး	၄၃
၅။	သူ့ခေတ်နှင့် သူ	၆၄
၆။	ဤခြံမြေ	၇၅
၇။	အရင်းရှင်စနစ်နှင့် ဗျူရိုကရေစီခေတ်	၉၀
၈။	ခေတ်ပြောင်းချိန်	၁၀၃
၉။	ဪ- ခင်လေးရယ်	၁၆၉
၁၀။	လူဝင်စား	၁၈၃
၁၁။	လူမနော	၁၉၂
၁၂။	အနုနှင့် အကြမ်း	၁၉၈
၁၃။	ဒီစိတ်နှင့် ဒီအရွယ်	၂၁၂

ဆရာသော်တာဆွေ

အသက် ၇၆ နှစ်

(၁၉၁၉ - ၁၉၉၅)

အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်း

၁၉၁၉ ခုနှစ်၊ မေလ ၂၆ ရက်နေ့တွင် ပေါင်းတည်မြို့အပိုင် ကြို့ပင်ရွာတွင် လယ်သမားကြီး ဦးဘိုးဆယ်၊ ဒေါ်လှရင်တို့မှ မွေးဖွား၏။ ၁၉၄၇၊ ဩဂုတ်လ ရှုမဝတွင် 'ဘရန်ဒီတစ်ပုလင်း' ဖြင့် စာပေနယ်သို့ ခြေချခဲ့၏။ ဟာသဝတ္ထုများ ဆက်တိုက်ရေးခဲ့ပြီး ၁၉၅၃ ခုနှစ်တွင် 'ကြုံခဲ့ရသည်' မှစပြီး ဘဝသရုပ်ဖော်စာပေ ရေးခဲ့သည်။ ငယ်မည်မှာ ဦးကျင်မောင်၊ နောင် ဦးကြင်ဆွေ ဖြစ်လာပြီး 'သော်တာဆွေ' ဟူသော ကလောင်အမည်ကို ဆရာကြီး ရွှေဦးဒေါင်းအား အမှတ်ရစေရန် အမှီပြုပြောင်းခဲ့၏။ သော်တာဆွေ၏ ဝတ္ထုရှည်များတွင် 'ရန်အောင်ရတနာ'၊ 'ဘွဲ့နွဲ့ကြက်သူခိုး'၊ 'အမြဲတေ ရတနာ'၊ 'မခင်နှင်းဆီ'၊ 'ပပဝတီ' တို့မှာ ထင်ရှား၏။ သူ၏ဇာတ်ကောင်များတွင် ဖြတ်စ၊ ကျော်စံကေး၊ ပေါ်ဦး၊ အေးဆွေတို့မှာ ထင်ရှားလှ၏။

ဆိုဗီယက်ယူနီယံသို့ ချစ်ကြည်ရေး စာရေးဆရာခရီးသည် အဖြစ် သွားဖူးသည်။

ဟာသသရုပ်ဖော် ဝတ္ထုတို/ရှည်များ ဆောင်းပါးများကို ဆက်တိုက်ရေးသားခဲ့သည်။

၁၉၆၁ - စာပေဗိမာန်ဆု

၁၉၆၉ - စာပေဗိမာန်ဆု

၁၉၇၀ တွင် အမျိုးသားစာပေဆု ရခဲ့သည်။

၄-၃-၉၅ နေ့တွင် ကွယ်လွန်သည်။

စာပေဆု ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့၏ မှတ်ချက်

ဤစာအုပ်၌ပါသော ဝတ္ထုများသည် အင်္ဂလိပ်ခေတ်၊ ဂျပန်ခေတ်၊ စစ်ကြီးပြီးစ (ကက်စဘီ)ခေတ်၊ လွတ်လပ်ရေးခေတ်၊ ဖဆပလ နိုင်ငံရေး အကွဲအပြဲခေတ် ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေးခေတ်တို့တွင် နီးနီးကပ်ကပ် မြင်သိ ထိတွေ့ခဲ့ရသော တောနှင့်မြို့မှ ဆင်းရဲချမ်းသာ လူ့အလွှာအသီးသီးတို့၏ ဖြစ်ရပ်များ၊ ဓလေ့စရိုက်၊ အမူအကျင့်၊ အတွေးအခေါ်များကို မီးမောင်းထိုး၍ ရုပ်လုံးဖော်ပြထားသည်။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်သည် ဝတ္ထုဇာတ်အိမ်တည်နေ့စွဲခက်ရာ ခေတ်၊ စနစ်နှင့် လူမှုဘဝကို ကိုယ်စားပြုသော ပြယုဂ်များ ဖြစ်သည်။

ဤလောကမြေမဟိဝယ်တွင် ပါဝင်သော ဝတ္ထုတိုများသည် ခေတ်အမျိုးမျိုးမှ လူ့အမျိုးမျိုးတို့၏ ဘဝအမျိုးမျိုးကို ရေးဖွဲ့ထားသည့် သရုပ်ဖော် ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်သည်။ ရေးဖွဲ့ရာ၌ ဦးတည်ချက်ကောင်းသည်၊ ရသမြောက်သည်ဟု ဆုရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့က မှတ်ချက်ချထားသည်။

၇၁

“ဤလောကမြေမဟီဝယ် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်၌ ပါဝင်သော ဝတ္ထုတိုများသည် ခေတ်အမျိုးမျိုးမှ လူအမျိုးမျိုးတို့၏ ဘဝအမျိုးမျိုးကို ရေးဖွဲ့ထားသည့် ဘဝသရုပ်ဖော် ဝတ္ထုတိုများဖြစ်သည်။ ရေးဖွဲ့ရာ၌လည်း ဦးတည်ချက်ကောင်းသည်။ ရသမြောက်သည်”

ဤသို့လျှင် အမျိုးသားစာပေဆု ရွေးချယ်ရေးကော်မတီက ကောက်ချက်ပေးသော ‘ဤလောကမြေမဟီဝယ်’ သည် သော်တာဆွေ၏ ဘဝရုပ်ပုံလွှာများ ဖြစ်ပေရာ အနုအရင့်၊ အနီးအဝေး၊ ရောင်စုံလှသော ကားချပ်များဟု ဆိုရပေမည်။

‘အလွန် အလုပ်များသူ’ မှာ တစ်နေ့သာကုန်၍ ဘာမှ မလုပ်ဖြစ်တော့ဘဲ လိပ်သားနှင့် ချက်မြည်းကာ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်ရသော ပါးစပ်အလုပ်သမား ကိုမောင်ချိုကဲ့သို့ လူမျိုးအား သရော်ထား၏။ ‘အလုပ်အလွန်များလှသော ကိုမောင်ချိုသည် ယင်းည အိမ်ပြန်ရောက်သည်၌ နက်ဖြန်ဘာကစပြီး လုပ်ရမည်ကို မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်သွားလေ၏’ ဟု ဟာသဖြင့် ဇာတ်သိမ်းထားလေသည်။

ရှေးတုန်းက သုံးနှစ်သုံးမိုး စောင့်ကြရ၏။ လက်ထပ်ဖြစ်ပြန်တော့လည်း အပေးအယူ ညှိရ၏။ ပေါင်းဖက်မိသော် ကွဲသည်ဟုမရှိသလောက်။ ယနေ့ခေတ်တွင် ယနေ့ လက်ထပ်၊ နက်ဖြန် ကွာရှင်းကြပုံကို ‘သူ့ခေတ်နှင့်သူ’ တွင် လှစ်ပြထားသည်။ ရှေးခေတ်၏ သမီးရည်းစား အသုံးအနှုန်းကို ဟာသကလေး နှောထားသည်။

“တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကိုတွေ၊ မောင်တွေ၊ မိတွေ ခေါ်ဖို့ ဝေးဘိတောင်း၊ သူတို့နာမည်မှ မခေါ်တတ်ကြသေး။ ကျွန်တော့်အမည်မှာ မောင်ထွန်းလင်းဖြစ်ရာ မအေးယဉ်က အစ်ကိုအား “မောင်ထွန်းလင်းအစ်ကို” ဟုခေါ်၏။ အစ်ကိုက သူ့ဇနီးလောင်းအား ကျွန်တော့် ရှေ့ထားပြီး ‘မင့် မမယဉ်’ ဟုဆို၍ စကားပြော၏။ တကတည်း ကျွန်တော်မရှိ၊ သူ ဘယ်လို ပြောမည်မသိ။”

‘ခေတ်ပြောင်းချိန်’ ဝတ္ထုမှာ သတ္တဝါတို့ သံသရာမူ ‘မာနနှင့် ကာလ’ ဇာတ်အိမ်ကို ပြန်လည်၍ အသေးစိတ် ထပ်မူန်းသော ဝတ္ထုရှည်ဖြစ်လာ သည်။ ချစ်တီးကုလားတို့ခေတ်နှင့် ကျေးရွာသားတို့ အညံ့ခံရပုံနှင့် ယနေ့ ခေတ် တောကျေးလက် သမဝါယမအထိ ဆွဲယူထားသည်မှာ ခေတ်ကာလ များစွာကို ပြယုဂ်ပြုထားသည်။ ထိုခေတ်နှင့် မိဘမေတ္တာကို ဖွဲ့စည်းထား သည်မို့ အချစ်ဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်လာသည်။

လူ့လောကတွင် ဥစ္စာသည် အပင်မဟုတ်၊ ပြောင်းလဲပျက်စီးတတ် သည်။ ထို့အတူ အလှသည် အချိန်နှင့်အမျှ အိုမင်းရင့်ရော်တတ်၏။ ဤသဘောကို ‘ဪ- ခင်လေးရယ်’ တွင် ပြောပြထား၏။ တစ်ခေတ် တစ်ခါက ရွာမျက်နှာဖုံး ကွမ်းတောင်ကိုင် သမီးပျို၏ ပြောင်းလဲတတ်သော ဘဝအတိုင်း အဆင်းရဲဆုံး မိန်းမဘဝရောက်နေသည်ကို ဖော်ပြရာတွင် ‘လောကခံ’ တရားကို သတိရစေသည်။ လူ့ဘဝဆိုသည် မမြဲသည့်သဘော ကို သံဝေဂ ပွားစေ၏။

လူ့မနောသည် ရလေလိုလေ အိုတစ္ဆေဖြစ်၏။ အားမရ၊ တင်းမတိမ်၊ အလိုရမ္မက်နောက် လိုက်တတ်သည်။ ထိုသဘောကို ‘လူ့မနော’ တွင် ဒန့်သလွန်သီးသည် သော်တာဆွေနှင့် သန်းသန်း၊ ဒေါ်ကြည်စု စသော အိမ်ရှင်မတစ်သိုက်၏ အရောင်းအဝယ် ဇာတ်လမ်းကလေးဖြင့် သရော်ထား သော လူ့သဘာဝ အဖွဲ့တစ်ခု ဖြစ်၏။ (ဤဇာတ်လမ်းမှာ မြန်မာ့အသံက ဇာတ်လမ်းပမာအဖြစ် ထုတ်လွှင့်ခဲ့သည်။) လူ့အလို နတ်မလိုက်နိုင်ဆိုသော စကားကိုလည်း သက်သေပြထား၏။ လူဆိုသည်မှ သည်လိုပါကလားဟု ကန့်လန့်ကာကားကို လှစ်ပြသလို ထင်ရှားလှပေသည်။

သော်တာဆွေသည် လူ့သဘာဝ၊ လူ့စရိုက်၊ ဘဝ အထွေထွေကို ပီသအောင် ဖွဲ့နိုင်သူအဖြစ် သူ၏ဘဝတ္ထုများက သက်သေခံနေသည်။ လူ့သဘာဝကို ထင်မြင်လာအောင်လည်းကောင်း၊ လူတို့အား စိတ်ခံစားမှု တစ်ခုခုကို ငြိစွဲစေသည်အထိလည်းကောင်း၊ လောကအဖြစ်အပျက်တို့အား ထင်ရှားလေသည်အထိလည်းကောင်း ဖွဲ့နိုင်မှသာ စာပေကောင်းတို့၏ လက္ခဏာဟု ပညာရှင်တို့ သတ်မှတ်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သော်တာဆွေ၏ ‘ဘဝစာ’ တို့သည် လူ့သဘာဝ၊ လူ့စရိုက်၊ ခေတ်အကြောင်း ပီသစွာ ဖော် နိုင်သည်ဟု ယေဘုယျ ဆိုနိုင်သဖြင့် စာကောင်းတို့လက္ခဏာ ရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်အံ့ထင်ပါသည်။

သော်တာဆွေသည် စာဖွဲ့ရာတွင် ရိုးရိုးနှင့် ပီပြင်အောင် ရေးနိုင်သည် သာမက ‘ပြော’ နိုင်သည်။ စာအဖွဲ့ကြား၌ စကားပြော ထည့်သွင်းရေးရာ၌ ကျွမ်းကျင်လှ၏။ (ဤအချက်ကို မကြိုက်သူလည်း ရှိပေမည်။) စာအဖွဲ့ စကားပြောဟု မထားဘဲ စကားနှင့် စာကို နှောကာ ပြောလေ့ရှိ၏။ ဥပမာ....

“ကူလီတွေကား ၎င်းနမူနာစပါးတွေ အများကြီးခိုးယူပြီး သူတို့ဝေယူ ရန် ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ၎င်းတို့သည် ပေါင်ချိန် ခိုးခြင်းဖြင့်လည်း စားပေါက် ထွင်တတ်ကြသေး၏။ x x x ထိုလယ်သမားသည် စပါးရောင်းရပါပြီတဲ့။ ရှောရှောရှာရှာပဲ ချိန်ပြုပြီးသွားပြီ။ ငွေကို ချက်ချင်းမပေးသေး။ ၃-၄-၅-၆ ရက်၊ အိုး ... ကြာချင်သလောက် ကြာမည်။ အဲသည်တော့ ဒီရက်တွေ မစောင့်နိုင်တဲ့ လယ်သမား။”

သော်တာဆွေသည် ဘဝ သုံးသွယ် ကူးခဲ့၏။ ဟာသာ၊ စုံထောက်မှ ဘဝသရုပ်ဖော် စာရေးဆရာဖြစ်လာ၏။ ပြန်တွက်သော် ဘဝ စာရေးဆရာ အဖြစ် ၁၉ နှစ်မျှပင် ရှိချေပြီ။ လောက၏ သက်သေကောင်းတစ်ဦးသဖွယ် အမြင်ကို အမြင်အတိုင်း ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ဖောက်သည်ချသော သူ့စာများသည် စာဖတ်သူတို့အတွက် ယနေ့တိုင် စွဲမြဲအောင် မြဲနေဆဲ ဖြစ်လေသည်။ သူသည်လည်း ကြိုးစားနေဆဲ ဖြစ်လေသည်။

စာသုသိ
၁၉၇၃ ခု မေလ၊ ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။
mgyoe.com

ဝတ္ထုနှင့်လူ

လူဖန်ဆင်းသော သက်မဲ့အရာဝတ္ထုမှန်သမျှတွင် စာပေဝတ္ထုသည် လူနှင့်အတူဆုံး၊ ဘဝချင်းအနီးစပ်ဆုံးဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုများထဲတွင် လူတို့၏ အတွေးအခေါ် အယူအဆများ၊ ဘဝဖြစ်ရပ်များ အမျိုးစုံပါဝင်သည်။ စင်စစ် ဝတ္ထုစာပေသည် လူတို့၏ ခေတ်အဆက်ဆက်၊ ဘဝအဖြစ်အပျက် အထွေထွေကို မှတ်တမ်းတင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းခေတ်သည် ပျက်ယွင်း၍ ယင်းလူများသည် သေပျောက်သွားကြပြီးသော်လည်း စာပေဝတ္ထုတွေက သူတို့ကိုယ်စားကျန်ခဲ့သည်။

ယခု 'ဤလောကမြေမဟီဝယ်' စာအုပ်တွင်ပါသော ဝတ္ထုများမှာ စိတ်ကူးယဉ်သက်သက်မဟုတ်၊ ကျွန်တော်၏ဘဝနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော တောနှင့်မြို့၊ ဆင်းရဲချမ်းသာ လူ့အလွှာအသီးသီးမှ ဖြစ်ရပ်များကို ထင်ဟပ်ရေးသားထားခြင်းဖြစ်ပေရာ ဤဝတ္ထုတို့တွင် ပါဝင်ကြသော တကယ့်လူများမှာ အချို့လည်း သေကြပြီ၊ အချို့လည်း ရှိကြသေးသည်။

သူတို့သည် ယခု စာဖတ်သူနှင့် လက်ရှိဘဝကား မည်သို့မျှပတ်သက် မည်မဟုတ်သော်လည်း ဤစာအုပ်ကိုဖတ်လိုက်သည်နှင့် အလွန်ရင်းနှီးကြပြီး သူတို့က သူတို့အကြောင်းတွေကို စာဖတ်သူအား အသီးသီး ပြောပြကြပါ လိမ့်မည်။ သည်နေရာ၌ ဤစာအုပ်တွင်ပါသော ဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်အတွက် အမှာ စကားပြောကြားထားလိုပါသည်။ တစ်ပုဒ်က 'အရိယာနှင့်အရက်'။

ဤစာအုပ်အတွက် စာမူများစီစဉ်နေခိုက် အိမ်ရောက်လာသော စာဖတ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က မာတိကာကိုကြည့်ပြီး “ဟာ...အားလုံး စာတည်စာခန့်တွေထဲမှာ ဒီ ‘အရိယာနှင့်အရက်’ ဟာသစာပြောင်က ဘာလို့ ထည့်ထားတာလဲဗျ” ဆိုသဖြင့် ဟာသကို အထင်သေးသူအား ၁၉၄၆ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလထုတ် ဇေနဂျာနယ်မှ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရေးသားခဲ့သော ဆောင်းပါးမှ အောက်ပါကောက်နုတ်ချက်ကို ပြလိုက်ရပါသည်။

ဟာသပညာသည် လူမျိုးတစ်မျိုး၏ဘဝတွင် အရေးပါအရာ ရောက်သော ပညာရပ်တစ်ခုဖြစ်သည်။ သို့သော် ဟာသပညာကား လောကီ လူ့ဘဝ၊ လူ့ဇာတ်ခုံတွင် ရှေ့နောက်မညီ၊ အဆင်မပြေသော အချက်အလက် များကို ထုတ်ဖော်၍ ရှင်လူအပေါင်းတို့အား ရယ်စရာဖြစ်စေရမည်။

“ကျွန်တော့်ဝတ္ထုဟာ အဲသည်အချက်နဲ့ ကိုက်ညီတယ်ထင်လို့ ဒီ စာအုပ်မှာ ဝတ္ထုမျိုးစုံအောင် ထည့်လိုက်တာပဲဗျ” ဟု ပြန်ပြောလိုက်ရ၏။

နောက်တစ်ပုဒ်က ‘ခေတ်ပြောင်းချိန်’ ဝတ္ထု။

ခုခေတ် ကျေးလက်တောရွာကို မလေ့လာဖူးသော မြို့ကြီးသား စာဖတ်မိတ်ဆွေအချို့က “တောရွာတွေမှာ ခင်ဗျားဝတ္ထုထဲကအတိုင်း လယ် သမားတွေ လယ်ထဲမှာ တကယ်ပဲ ရေနွေးဓာတ်ဘူးနဲ့ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်ကြပြီလား....” ဟု မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့် အမေးရှိကြပါသည်။

ဤဝတ္ထုသည် ကျွန်တော်၏ဇာတိရွာမှာ သွားပြီးရေးခဲ့သော ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ ခုခေတ် ကျေးရွာတွေမှာ တစ်ပြည်လုံး ခွဲတမ်းနှင့်ပေးထားသော ဓာတ်ဘူးများသာမက ရေဒီယိုများလည်း ရှိနေကြပါပြီ။ မယုံလျှင် သွား၍ ကြည့်ကြပါကုန်လော့....။

သော်တာဆွေ

အရိယာနှင့်အရက်

“ဒီမှာ မောင်သော်တာရွှေရဲ့ ...”

ကျွန်တော်သည် ဖန်ခွက်ကို နှုတ်ခမ်းမှ ချွတ်လိုက်ကာ ...

“ခင်ညာ ...”

သောက်ရင်း အရှိန်ရလာသည်၌ ဦးကြွက်သိုးက စကားစ၏။

“အရိယာများ အရက်ကို ရေဖြစ်သတဲ့ကွဲ့ ...”

“ဟင် ... သမြောစရာကြီးနော် ... ”

“မင်းတို့လို အရက်သမားအဖို့တော့ ဟုတ်သပေါ့ကွာ ...၊

တရားသမားတွေအဖို့တော့ ဒါမျိုး သိပ်ကြီးကျယ်တာကွ၊ အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုး တွေရင် တကယ့်ရဟန္တာပဲဆိုပြီး အကြီးအကျယ် ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ကြ တော့တာကွ”

ကျွန်တော်က ခွက်ကျန်မော့လိုက်ပြီး ...

“နေပါဦး ... ဦးလေးကြွက်သိုးရ၊ အရက် ရေဖြစ်တယ်ဆိုတာက ဘယ်လိုတုံးဗျ ...၊ ကျွန်တော့်သဘောတော့ အရက် ရေဖြစ်အောင်လုပ်တာက လွယ်ပါတယ်၊ ကဲ ... ခု တချို့ ပြည်သူ့အရက်ဖြူဆိုင်တွေမှာဆိုရင် အရက် ရေရောလို့ ဖမ်းတာတွေတောင် သတင်းစာတွေထဲ တစ်လောက ပါလာသေး မှုတ်လား ... ”

ဦးကြွက်သိုးသည် တံတွေး ဗျစ်ခနဲ ထွေးလိုက်ပြီး ...

“အတူတူသောက်တဲ့လူချင်း ကြောင်မနေချင်စမ်းပါနဲ့ မောင်သော် တာရွှေရာ ... ဒီအချိုးမျိုးတွေ ရိုးနေပါပြီ ... ”

“ဪ ... ဦးလေးကြွက်သိုးကလည်း ကြွက်မြီးတိုရန်ကောဗျာ၊ ကျွန်တော်က သေသေချာချာ မသိလို့ဗျာ၊ ကဲ ... အရိယာက အရက်ကို ဘယ်လို ရေဖြစ်သွားသလဲဗျာ ... ပြောစမ်းပါဦး၊ အရက်ပုလင်း လက်ညှိုး ထိုးလိုက်ပြီး ရေဖြစ်စေလို့ဆိုလိုက်တော့ ဖြစ်သွားရောလား၊ အဲ့ ... ရေကို အရက်ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကျတော့ ... လာခဲ့၊ အိမ်ဦး ခန်းထားပြီး တစ်သက်လုံး ကိုးကွယ်ပြလိုက်မယ် ... ”

“ဟေ့ ... ဟာသဆရာ ... မင်းနောက်လုံးတွေ တော်တော့ ...၊ ငါက အကောင်းပြောမလို့ ... ”

“ပြောပါ ... အရက်ကို ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ရေဖြစ်သလဲဆိုတာ ...၊ ကျွန်တော် ကြားဖူးတာကတော့ ... ‘သောတာပန်ဆို၊ သိလိုသမှု၊ နှစ်ခု သေရည်၊ တိုက်လေပါက၊ ရေသာဝင်ထ၊ သဘာဝ’ တဲ့ ... ”

“ငါပြောမှာက ဒီလိုတောင်မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ပါးစပ်ထဲ သောက်လိုက်တဲ့ အခါမှာ အရက်ရဲ့သဘာဝသဘာဝ ပျောက်ပြီး တကယ့်ပကတိ ရေဖြစ်သွား တာကွာ ... ”

“ဪ ... အရက်ပီးတယ်ဆိုပါတော့၊ ဒါနဲ့ ရဟန္တာဖြစ်ရောလား...”

“ဟေ့ ... ဒါကြောင့် ရဟန္တာဖြစ်တယ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးကွ ... ” လောကီကကျွတ်ပြီး တရားရသွားပြီဆိုတဲ့ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ... အရက် တောင်ပဲ သူတို့ခံတွင်းထဲရောက်ရင် ရေဖြစ်တယ်ဆိုတာကွ ... ”

“ဒီစကား ကျွန်တော်ကြားဖူးပါတယ်၊ ဒါက တင်စားပြောကြတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ တကယ်တော့ ဘယ်အရိယာပုဂ္ဂိုလ်၊ ဘယ်ရဟန္တာမြတ်က အရက်သောက်ပြီး ငါ့ပါးစပ်ထဲ ရေပဲလို့ ပြောပြနေလိမ့်မှာလဲဗျာ ... ”

“အေး ... မင်းပြောတာ ငါသဘောကျသဟေ့၊ ဒါပေမဲ့ အရက်သောက် လိုက်တဲ့အခါ ရေဖြစ်သွားတဲ့ ရဟန်းတစ်ပါး ပေါ်ခဲ့ဖူးသကွ ... ”

“ဘယ်လိုတုံး၊ အရက်သောက်ပြလိုက်ပြီး မရှုံ့မမဲ့ဘဲ ငါ့ပါးစပ်ထဲ ရေပဲလို့ ပြောပြတာလား၊ ဒါကတော့ သူ လူဝတ်မှာတုန်းက အရက်ပြင်းပြင်း

တွေသောက်နေကျ ယစ်ထုပ်ကြီးမျိုး ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ဗျာ ... ”

“မင်းပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါလည်း အရက်သမားပဲ၊ သဘောပေါက်ပါတယ်။ ငါ အခုပြောမှာက အဲသည်လိုကို မဟုတ်ဘူးကွ ... ”

“ဆို ... ”

“သူ့ကပွဲယနဲ့ ခရီးသွားကြရင်း လမ်းမှာ ...၊ အဲ ... ပြောထားရဦးမယ်၊ သူ့ကပွဲယက အရက်ပုန်း၊ ခွက်ပုန်းသမားကွ။ သူ့မှာ ထမင်းစားခါနီး မော့ဖို့ အိတ်ဆောင်လေးက အမြဲပါတယ်၊ အဲဒါ လမ်းမှာ နွားလှည်းပေါ်မှာ ကွာ လွယ်အိတ်ထဲ ဒီပုလင်းသွားတွေ့တော့ လှည်းနောက်က လမ်းလျှောက်လိုက်လာတဲ့ ကပွဲယကို... ဟဲ့ ... ဒကာ ... ဒါ ဘာပုလင်းလဲလို့မေးတယ်။ ဒီတော့ ရေပုလင်းပါဘုရားလို့ လျှောက်ရသပေါ့။ အဲသည်အခါ ဘုန်းကြီးက ဟယ်... ငါ ရေဆာနေတာနဲ့ အဆင်သင့်ပဲကွာဆိုပြီး ကောက်မော့တော့ ကပွဲယက ပျာပျာသလဲနဲ့ ဒီရေမသန့်ပါဘူး ဘုရား၊ တပည့်တော် သောက်လက်စကြီးပါ ဘုရား၊ ဒီပြင် ရေသန့်သန့် ကပ်ပါ့မယ်ဘုရားလို့ လှည်းပေါ်ပြေးခုန်တက်ရင်း ပြောပေမဲ့ မရတော့ ဘုန်းကြီးက ပုလင်းတစ်ဝက် မော့ပြီးနေပြီ။ အဲသည်တော့ ကပွဲယကြီးက အဲ ... တစ်ခါဖြင့် ဒုက္ခပဲလို့ ပြူးပြူးပျာပျာ ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက ... ဟဲ့ ... ဒကာရယ် ခရီးသွားရင်း လမ်းမှာပဲ ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ် ...၊ မင်း သောက်လက်စကော... ငါက ငါ့ဟာငါ ယူသောက်တာပဲ၊ မင်းမှာ အပြစ် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ရော့ ... ရော့ ဒီမှာ ကျန်ပါသေးတယ်။ မင်းဆာလည်း သောက်လိုက်၊ နေကလည်း ပူသန့်ကွယ် ... လို့ဆိုတော့ ကပွဲယကလည်း အံ့အားသင့်ပြီး ကြောင်အမ်းအမ်းနဲ့ ဘုန်းကြီးပေးတာ ယူသောက်လိုက်တော့ ... လား ... လား အဲကျန်တဲ့အရက်ပါ ရေဖြစ်နေသတဲ့ မောင်ရေ ... ”

ဒီတော့မှ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားကာ ...

“ဒါတော့ ဆန်းသဗျို ...၊ အံ့ဩစရာပဲ၊ ဒီဘုန်းကြီးကို လူတွေက ရဟန္တာလို့ မပြောကြဘူးလား ... ”

“ဟာ ... ပြောရုံဘယ်ကမလဲ ... အဲဒီစကား ကပွဲယဆီက တစ်ဆင့် ကြားပြီးကတည်းက တစ်ဆင့်တစ်ဆင့်ပွားပြီး အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က ဒီ

ကိုယ်တော်ဖူးမြော်ရအောင်၊ ဒီကိုယ်တော့်ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်း ကျင့်ရအောင် လာ
လိုက်ကြတဲ့လူတွေကွာ မပြောပါနဲ့တော့၊ အဲဒီဘုန်းကြီးကလည်း ကမ္မဋ္ဌာန်း
နည်းပြဆရာကိုးကွ ... ”

“အဲ ... အဲ ဟုတ်ပြီ ... ဘာနည်းလဲဗျ၊ စွန်းလွန်းရှုရှိုက်နည်းလား၊
မဟာစည် ပိန်ဖောင်းနည်းလား ... ”

“အဲဒါတွေကတော့ ငါမသိဘူးကွ ... ”

“နို့ ... အဲဒီကိုယ်တော်ပေါ်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ ... ”

“ကြာပြီကွာ ... ငါ ... အဲဒီတုန်းက ခပ်ငယ်ငယ်ရှိသေးတာပဲ၊ မင်း...
အဲဒီကိုယ်တော်အကြောင်းရေးရင် ကောင်းမယ်ကွာ ... ”

“အာ ... ဖြစ်မလားဗျ၊ ကျွန်တော်က ကာလပေါ်ဝတ္ထုရေးသမားပဲ၊
ထေရုပ္ပတ္တိသွားကိုင်လို့ ဘယ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒါမျိုးက ပါဠိလေးဘာလေးပါမှ၊
ကျွန်တော်က ပါဠိဆို နည်းနည်းမှ မတတ်တာဘဲ ... ”

“မလိုပါဘူးကွ၊ အဲဒီကိုယ်တော်ကလည်း ပါဠိမတတ်ဘူး”

“အောင်မာ ကမ္မဋ္ဌာန်းပြဆရာဘုန်းကြီး ပါဠိမတတ်ဘူးဆိုတော့ ...
ဖြစ်မလားဗျ ... ”

“မင်း ... စွန်းလွန်းဆရာတော် အတ္ထုပ္ပတ္တိ မဖတ်ဖူးဘူးလား၊ အဲဒီ
ဆရာတော်ကြီးဟာ စာတစ်လုံးမှမတတ်ဘူး၊ အခု ရဟန္တာလို့ အများပြော
နေကြတဲ့ သဲအင်းဂူဆရာတော်ဘုရားကော ဓားပြမိုလ်ကြီးတဲ့ခင်ဗျ၊ အသက်
၄၆ နှစ်ကျမှ တရားရပြီး အားထုတ်တာတဲ့ ... ”

“ကဲ ... ခင်ဗျား ခုနပြောတဲ့ အရက်ရေဖြစ်တဲ့ ကိုယ်တော်ကော ... ”

“သူလည်း ငယ်ဖြူမဟုတ်ဘူး၊ လူ့ဘဝမှာ တော်တော်ဆိုးဆိုးတေတေ
နေခဲ့ပြီး အသက် ၅၀ လောက်မှာ သင်္ကန်းဝတ်တာပဲ၊ စာလည်း သိပ်မတတ်
ဘူး။ မူလတန်းလောက်ပဲ၊ ပါဠိဆိုဝေးလို့၊ အဲ ... အင်္ဂလိပ်လိုတော့ စီအေတီ
ကက် လောက်ပဲတတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူကတော့ လူစုံပဲ ... ”

ကျွန်တော် နည်းနည်းသဘောတွေသွားကာ ...

“အဲ ... လူစုံဟုတ်ပြီ၊ နို့ပြီး အရပ်ကော သူများထက် ခေါင်းတစ်လုံး
မြင့်လား ... ”

ဤနေရာ၌ ဦးကြွက်သိုးသည် စူးစမ်းသောမျက်လုံးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ကာ ...

“မင်းက ဒါကို ဘာပြုလို့မေးတာလဲ ... ”

“ဘာဖြစ်လို့ မေးမေးဗျာ ပြောစမ်းပါ ... ”

“မင်းက ဒီကိုယ်တော်များ သိနေလားလို့ ...၊ မြင့်သကွ၊ မြင့်လို့ပဲ ပွဲထဲ ခဏခဏ အရိုက်ခံရတာ ... ”

“ဘာလို့ အရိုက်ခံရတာလဲ ... ”

“ဟ ... သူများထက်အရပ်မြင့်တော့ ရှေ့က သူ့ခေါင်းကကွယ်ကွယ် နေလို့ ပွဲကြည့်တဲ့လူချင်း ရိုက်ကြတာပေါ့ကွ၊ ရိုက်ရုံတင်မဟုတ်ဘူး၊ ခဲပေါက်၊ ခွပစ်တွေလည်း ခံရသေးတယ် ... ”

“ဒါဖြင့် သူ့ခေါင်း အနာရွတ်ချည်းနေမှာပဲ၊ ဒါဟာ ဘဝမှာ နာကြည်း စရာဒဏ်ချက်တွေပဲ၊ အဲ ... ဟုတ်ပြီ၊ လူကလည်း လူစုံ၊ အရပ်ကလည်း သူများထက် ခေါင်းတစ်လုံးမြင့်တယ် ... ”

ကျွန်တော်သည် ဆရာကြီးရွှေခေါင်း ရေးသားသည်များ မှတ်သားထား၍ “ဒါကြောင့် ထူးချွန်တာကိုးဗျ၊ ဒီလိုလူမျိုးအကြောင်းတော့ ရေးချင်သားဗျာ၊ ဦးလေးကြွက်က သူ့အကြောင်း တော်တော်သိလား ... ”

“ဟာ ... ငါတို့အရပ်ထဲကပဲကွ၊ ငါ အကုန်သိတာပေါ့ ... ”

“ဒါဖြင့် ပြောဗျာ ... ”

“သူ့မိဘမျိုးရိုးက အဲဒီခေတ်က ကျေးရွာလယ်ပိုင်ရှင်များကွ၊ လူချမ်းသာတွေပေါ့ကွယ်၊ ပထမ ရွာဘုန်းကြီးကျောင်းမှာပဲထားတယ်၊ နောက်တော့ သူတို့ငွေချေးတဲ့ ချစ်တီးတိုက်က မြောက်ပေးတာနဲ့ မြို့ပေါ် အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသွားထားတယ်၊ ဒီတော့ ရွာနဲ့မြို့က ၅ မိုင်တောင်ဝေးနေတာမို့ အဲသည်ခေတ်က ကျေးရွာလယ်ပိုင်ရှင်တွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ချစ်တီးဆီကငွေယူပြီး ရိုးကုမ္ပဏီက ရလေးစက်ဘီး ဝယ်ပေးတယ်၊ ရလေးဘွတ်ခြေနင်းနဲ့ မော်ဇာ ဝယ်ပေးတယ်၊ အယ်လ်ဂျင်နာရီ ဝယ်ပေးတယ်”

“အောင်မယ် ... အကောင်းစားချည်းပါလားဗျ ... ” ကျွန်တော်က

စကားထောက်သည်။

“ဒါနဲ့ မော်ဇာဆိုတာက ဘာလဲဗျာ ... ”

“ခြေအိတ်ကို သူတို့ တောခေါ် ခေါ်တာကွ ... ”

“အဲ ... သူ့ငယ်နာမည်၊ လူနာမည်နဲ့ ရဟန်းဘွဲ့တော်လည်း ပြောထားဦးဗျာ။ ဖြစ်နိုင်ရင် သူ့မွေးသက္ကရာဇ် ... ခု၊ နှစ်၊ လ၊ နေ့။ ဘာလဲဆိုတော့ ဒီလို အရိယာဖြစ်သွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိရေးတဲ့အခါမှာ ဖွဲ့ရထည့်ရတာမျိုးဗျာ ... ”

“သူ့ ခု၊ နှစ်၊ လတော့ ငါမသိဘူးပေါ့ကွာ။ မင်းလိုချင်ရင် နောက်တော့ သူ့ဆွေမျိုးတွေကို မေးကြည့်ပေါ့၊ အဲ ... သူ့မွေးနေ့ကတော့ ကြာသပတေး ဖြစ်လိမ့်မယ်ကွ၊ ဘာကြောင့်လဲဆို သူ့ရဟန်းဘွဲ့တော်က ဦးပညာ၊ လူအမည်က ကိုမြင့်ဦး။ ဒါပေမဲ့ သူ မြို့ပေါ်ရောက်သွားတော့ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသားတွေက တောကြီး တောကြီးလို့ ခေါ်ကြသကွ ... ”

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ မြို့သားတွေက တောသားမြို့တက်လာရင် နှိမ်ချင်ကြတာပဲဗျာ၊ ဒါနဲ့ သူ အဲဒီအင်္ဂလိပ်ကျောင်းမှာ ဘယ်နှုတ်တန်းအထိ သင်ကြားတတ်မြောက်သလဲ ... ”

“အဲဒါတော့ သူ့ကိုယ်သူပဲ အမှန်ကိုသိမယ်ကွ၊ သူ့မိဘများလည်း မသိဘူး၊ သူ့အပြောကတော့ ၇ တန်းဆိုလို့ သူ့မိဘများက ၇ တန်းအထိ စာအုပ်ဖိုးတွေ ပေးနေခဲ့ရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ... သူဟာ စီအေတီ ကက်... ကြောင် အာရ်အေတီ ရက်... ကြွက်၊ ဘီအေတီ ဘက် လင်းနို့၊ ဗလီတံ လောက်ပဲတတ်တယ် ... ”

“နို့... သူ အဲဒီကျောင်းက ဘယ်အရွယ်လောက်မှ ကျောင်းထွက်သလဲ”

“ဒါလည်း သူ့ကိုယ်သူပဲသိမယ်ကွ၊ ဘာကြောင့်လဲဆို ... သူက ၁၃ နှစ်သား ရှင်လူထွက်လောက်မှာ မြို့ရောက်သွားလိုက်တာ လူပျိုပေါက်လည်းဖြစ်ကရာ ကျောင်းကောင်းကောင်း သွားတော့တာမဟုတ်ဘူး။ အိမ်ကငွေ တောင်းတာတောင် ခိုးတာခိုးနဲ့ အလေဏတော နေလိုက်တာ၊ ၁၇ နှစ်သားလောက်မှာ ဘိန်းစွဲလို့ ကျောင်းမသွားတော့ဘဲ ဖဲပဲ လျှောက်ရိုက်နေတော့တာပဲ ... ”

“အောင်မယ်လေး ... တကယ့် လူဆိုးလူပေါလားဗျာ၊ အေးလေး... ဒါကြောင့်ပဲ အကျွတ်တရားမြန်မြန်ရတာပေါ့၊ ကဲ ... ပြောပါဦး၊ သူအိမ်ထောင် ကော ကျသလား ... ”

“ကျတာပေါ့၊ သူ့မိဘများက ဒီအတိုင်းထားမဖြစ်ဘူး၊ ခြေချုပ်ရအောင် အိမ်ထောင်ချမှပဲဆိုပြီး တခြားရွာက သူတို့စိတ်ကြိုက် သူငယ်မတစ်ယောက် နဲ့ ပေးစားလိုက်တယ် ... ”

“ဒီတော့ သူ ကောင်းသွားရောလား”

“ကောင်းတာတော့ မပြောနဲ့၊ သူ့မိန်းမလည်း ဘိန်းစွဲပြီး သူနဲ့အတူ ဖဲလိုက်ရိုက်တော့တာပဲ”

“ဟယ် ... ”

“ဒါနဲ့ နှစ်ဘက်မိဘက လက်ဖွဲ့လိုက်တဲ့ အတွင်းပစ္စည်းတွေကုန်ပြီး လယ်ကို ချစ်တီးဆီ ပေါင်တဲ့အဖြစ် ရောက်လာတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မလျှော့ဘူး၊ သူတို့လင်မယားဟာ စိတ်တူသဘောတူ လှေ့မျော လှေ့နဲ့လိုက်၊ ငွေမျော ငွေနဲ့လိုက် ဆိုတဲ့စကားအရ ဖဲပဲဆက်ရိုက်တယ်၊ ဉာဏ်သမားရှာပေါင်းတယ်၊ နောက်ဆုံးမှာ အောက်လမ်းဆရာနဲ့တွေ့ပြီး ဖဲရိုက်တဲ့အခါမှာ ခေါ်ဖဲ ရဖို့ သရဲမွေးသကွ ... ”

“ဟင် ... ဒါမျိုး ဖြစ်နိုင်သလားဗျာ ... ”

“ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင် မင်းနားထောင်...၊ ငါပြောပြမယ်။ ငါ သူတို့အဖြစ် ကို ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိခဲ့တယ်၊ သူတို့လင်မယား အသက် ၃၀ ကျော် လောက်မှာ ငါက ၁၀ နှစ်သားလောက်ရှိပြီ။ သူတို့ သရဲမွေးဖို့အလုပ်က မလွယ်ဘူး။ အစိမ်းသေရမယ်... နို့ပြီး အသက် မထွက်ခင်မှာ အလောင်း အောက် ဆေးစိရင်တဲ့ပစ္စည်းထားနိုင်အောင် ကိုယ်နဲ့ရင်းနှီးတဲ့ မသာလည်း ဖြစ်ရမယ်”

“အင်း ... တယ်မလွယ်ပါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကုသိုလ်ပဲ၊ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လာ တယ်။ အဲဒီဆရာနဲ့ ဒါမျိုးရှာနေစဉ်အတွင်းမှာပဲ သူ့သူငယ်ချင်း သူနဲ့ ဖဲရိုက် ဘက် ဖိုးကျော်ဆိုတဲ့လူဟာ သစ်ပင်ပေါ်က လိမ့်ကျပြီး အိမ်မှာ ၃ ရက်လောက်

ခံနေတယ်။ ဒီအတွင်းမှာ တောကြီး ခေါ်တဲ့ ကိုမြင့်ဦးဟာ သူငယ်ချင်းပြုစု သယောင်နဲ့ ဆရာဆေးစိရင်ပေးတဲ့ အင်းရယ်၊ ဖဲထုပ်ရယ်၊ ပိုက်ဆံကြီးရယ်၊ လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ စုထုပ်ပြီး အသက်ငင်နေတဲ့ ဖိုးကျော်ရဲ့ကိုယ်အောက်မှာ ထားခဲ့တယ်။ နောက် အသက်ထွက်ပြီးတဲ့အခါမှာ ပြန်ယူထားလိုက်တယ်...”

“အဲ ... အလောင်းမြေမြှုပ်ပြီးတဲ့နေ့ ညကျတော့ ခုန ဆေးစိရင်ထား တဲ့ အင်းရယ်၊ ပိုက်ဆံကြီးရယ်၊ သင်္ချိုင်းကုန်းယူသွားပြီး မြေမြှုပ်ထားတဲ့ အလောင်းပေါ်မှာ ပိုက်ဆံကြီးနဲ့ လည်ပင်းချည်ဟန်ပြုပြီး (မင်းကို ငါပိုင်ပြီ၊ ငါခေါ်ရာလိုက်ခဲ့၊ ငါခိုင်းတာလုပ်၊ ငါ့အကျိုးဆောင်ရမယ်) လို့ အမိန့်ထုတ် ပြီး ဆွဲခေါ်ခဲ့တော့ ... ဟေ့ နောက်က မည်းမည်းကြီး လိုက်လာသတဲ့ကွာ”

“ဟင် ... ဒါဖြင့် သူတို့အကြံအောင်တာပေါ့နော်”

“မအောင်ဘူးကွ၊ အဖြစ်က သူတို့အလုပ်မှာ သရဲကိုတော့ ပါအောင် ခေါ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သရဲကို မနိုင်ဘူး။ အဲဒီနောက် သူတို့အဆောင်တွေနဲ့ ဖဲသွားရိုက်တာ... ရှုံးတာချည်းပဲ။ နောက်ဆုံးမှာ အဲဒီသရဲဖိုးကျော်ဟာ သူတို့ အိမ်နံဘေးက အပျိုလေးတစ်ယောက်ကို ဝင်ပူးပြောတယ် ... (ဟေ့ သူငယ် ချင်း မြင့်ဦး ... မင်းဟာ ငါ့အပေါ် လုပ်ရက်တယ်ကွာ ... ဒါပေမဲ့ မင်းဆရာက ငါ့ဘဝကို မကျွတ်အောင်ချည်နှောင်ပေမဲ့ ငါ့သဘောကို မနိုင်ပါဘူးကွာ၊ ကြည့် ... မင်း ဖဲရိုက်သမျှ ကိုးခေါ်ရင် ငါက ဘူကျအောင်ချည်း လုပ်ပေးတယ် မဟုတ်လား၊ မင်းရှုံးတာတွေ ပြန်မရတဲ့အပြင် ရှိတာတွေကုန်ရစေမယ်) လို့ ပြောသတဲ့ကွာ”

“ဟင် ... ဒီလိုတောင် ပြောနိုင်သလား”

“ပြောနိုင်တာပေါ့ကွ ... သူတို့အောက်လမ်းဆရာ အစီအမံက ညံ့တာ မှမဟုတ်ဘဲ။ ဖိုးကျော်ဟာသေပေမဲ့ သူ့ဘဝက မကျွတ်သေးဘူး၊ သူ့ဝိညာဉ်နဲ့ သူ့စိတ်ဟာ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာပဲ ရှိနေသေးတာကိုးကွ။ သရဲဖိုးကျော်ဟာ ဘယ်အထိ ပြောနိုင်သလဲဆိုရင်... အဲဒီကောင်မလေး ဝင်ပူးပြီး ... ‘ကျုပ်အမေကို ခေါ်ပေးပါ’ ဆိုလို့ ခေါ်ပေးတော့ရင် သူ့အမေ ကိုလေ ... သူ့ဘယ်ပစ္စည်းက ဘယ်နေရာမှာထားတယ်၊ ဘယ်သူ့ဆီမှာ သူက ကြွေးဘယ်လောက် ရစရာရှိတယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုဖြင့် ဘယ်လောက်

ပေးစရာရှိတယ် ... အမေ အဲဒါတွေ ရှင်းလိုက်ပါဆိုတော့ အဲဒီ သူပြောတာ တွေဟာ အကုန်မှန်သတဲ့ကွ။ အဲ ... ကိုမြင့်ဦးတို့လင်မယားကိုတော့ သူ နေ့တိုင်း ကြိမ်းပဲနေတော့ ... ကိုမြင့်ဦးအိမ်မှာပဲ နေရတာကိုးကွ။ ညညကျရင် ပန်းကန်တွေခွဲပစ်၊ ကြောင်အိမ်လှဲပစ်နဲ့ တဝုန်းဝုန်း တဒိုင်းဒိုင်းနေတာပဲ။ ကြာတော့ အရပ်ကလည်းဝိုင်းပြောကြနဲ့ ကိုမြင့်ဦးတို့လင်မယား အလျှော့ ပေးပြီး သူတို့ဆရာရဲ့ အစီအမံနဲ့ပဲ သရဲကို တောင်းပန်ပြီး လွတ်ပစ်လိုက် ရတော့တယ်”

“အင်း ... မယုံနိုင်စရာဘဲနော်”

ကျွန်တော်က စကားထောက်မိရာ ဦးကြွက်သိုးက မျက်ထောင့်နီကြီး နှင့်ကြည့်ရင်း ...

“ဘာလဲ၊ ဒါမျိုးယုံရင် ခေတ်နောက်ကျပြီ၊ ရုပ်ဝါဒသာရှိတယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတင်းညာနေရတဲ့ လက်ဝဲသမားဆိုတာတွေကတော့ မယုံ ဘူးလို့ ငြင်းရမှာပေါ့ကွ။ ဘာလဲ ... မင်းကကော ဘယ်လိုတုံး”

“ယုံပါတယ်ဗျာ၊ ကဲ ... ကိုမြင့်ဦးတို့အကြောင်း ဆက်ပြောပါဦး”

“သူတို့လင်မယားဟာ အဲဒီကစပြီး စိတ်ပြောင်းသွားကြသကွ၊ ဘိန်း ဖြတ်တယ်၊ ဖဲရိုက်ရပ်တယ်၊ အောက်လမ်းပယ်ပြီး အထက်ဂိုဏ်းဆိုတာ လိုက် ကြပြန်တယ်”

“အဲဒီလိုဆိုတော့ အကောင်းဘက်ရောက် သွားတာပေါ့နော်”

“မထူးပါဘူးကွာ၊ အောက်လမ်းဆရာနဲ့ အထက်လမ်းဆရာ ဆိုတာ က ထမိခြံတာနဲ့ ပိတ်ဖြူဝတ်တာသာ ခြားတာပါ။ ပစ္စည်းဥစ္စာရဖို့၊ တန်ခိုး အာဏာရှိဖို့ လုပ်နေကြတဲ့ လောဘသမားတွေချည်းပါပဲ။ အဲ ... အထက်ဂိုဏ်း ဆိုတာက သာပြီး အလိမ်အညာပေါသေးတယ် မောင်။ အဲဒီ ကိုမြင့်ဦးတို့ လင်မယားဟာ ရွှေဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဂိုဏ်းနဲ့ပေါင်းမိတာ မင့်လူ ထောင်ကျသွားပါရောလား”

“ဟာ ... ဒီကိုယ်တော်က ထောင်ကျသွားဖူးသေးတယ်၊ အင်း ... ဒါလောက်တောင် စုံပေတာကိုး၊ ဘယ်လိုပြစ်မှုနဲ့ ကျတာလဲဗျာ”

“အဲဒီ ဝဏ္ဏသိဒ္ဓိဂိုဏ်းက ရွှေလိမ်ဂိုဏ်းကိုးကွ၊ ဒီအချိန်မှာ ကိုမြင့်ဦး

တို့လင်မယားမှာက လိမ်ယူစရာပစ္စည်းဥစ္စာက သိပ်မရှိတော့ဘူးဖြစ်လေတော့ သူတို့နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဆွေမျိုးထဲကဆိုပါတော့ကွာ ... လူချမ်းသာတစ်ဦးလိမ်မိတာ ... အဲဒီလူက လူပါးလားကွ၊ ကိုမြင့်ဦးတို့လင်မယား လမ်းမှားနေကြောင်း သိရအောင် အကွက်ဆင် ဖမ်းလိုက်တာ ... တစ်ဂိုဏ်းလုံးပေါ်သွားတော့ ကိုမြင့်ဦးပါ ကြံရာပါဖြစ်ပြီး ရောပါသွားတာပေါ့ကွာ ... ”

“ဟင် ... ဘယ်နှနှစ်ကျသွားလဲ”

“အဲဒါတော့ ငါမမှတ်မိဘူးကွ၊ မင်း အတိအကျသိချင်ရင် သူတို့ ဆွေမျိုးတွေထဲ စုံစမ်းပေါ့ကွာ၊ အဲ ... သူထောင်ကလွတ်လာတော့ သူ့ဇနီးက သေရှာပြီ ... အဲဒီမှာ မင့်လူ အကျွတ်တရားရပြီး သင်္ကန်းဆီး၊ သာသနာ့ဘောင်ဝင်တော့တာပဲ”

“အင်း ... ကျွတ်ထိုက်ပြီကိုးဗျ”

ကျွန်တော်က သာဓုအနုမောဒနာ ပြုမိပါသည်။

“ဘယ်ကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးသလဲ ... ”

“ပထမတော့ ရွာကကျောင်းမှာပဲကွ၊ နောက်တော့ ပဒင်းပင်တောရ ဆရာတော်ဆီမှာ သွားပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်တယ်။ သုံးနှစ်လောက်တော့ တို့ရွာက ဘုန်းကြီး ပျံတော်မူတယ်၊ သည်တော့ သူဟာ ကမ္မဋ္ဌာန်းလည်း တော်တော် ပေါက်ပြီ။ ပဒင်းပင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ လက်ထောက်ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းပြ ဆရာဖြစ်နေပြီ ...။ အဲဒီအခါမှာ ရွာကလူတွေက သူ့သွားပင့်ပြီး ရွာကျောင်းမှာ ကျောင်းထိုင်စေတယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာ ဦးပညာဆိုတဲ့နာမည်လည်း တော်တော်ကြီးလာတယ်။ အပြောအဟောကလည်း ကောင်းတယ်၊ လူကြည်ညိုအင်မတန်များတယ်၊ တချို့ မြို့ပေါ်ကလူတွေပါ လာလာပြီး သူ့ကျောင်းမှာ ဥပုသ်စောင့်ကြတယ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်ကြတယ်။ ဒီတော့ ... ကျောင်းမှာ စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေက အလွန်ပေါ့ကိုးကွ ... အဲဒီတော့ကာ သူနဲ့ ဟို တုန်းက ဆိုးဆော်တော်ဘက်ဖြစ်တဲ့ သာဖြန် ဆိုတဲ့ကောင်က ကျောင်းလာပြီး ကပွိယလုပ်တယ်။ အဲဒါ... ငါ အစကပြောခဲ့တဲ့ ကပွိယ အရက်ခွက်ပုန်းသမား ဆိုတာပေါ့ကွ ... ”

“အင်း ... အင်း ... ကြောင်းကျိုးဆင်ခြင်လိုက်တော့ သူလည်း

တစ်နည်းအားဖြင့် ပါရမီဖြည့်ဘက်ပေါ့ဗျာ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင်... ဒီကိုယ်တော်ဟာ သူ့ကြောင့်ပဲ အရိယာပုဂ္ဂိုလ် ရဟန္တာဖြစ်နေပြီဆိုတာ လူအများ သိလာရတာကိုးဗျ။ အဲဒီနေ့က ဖြစ်ပုံလေး ပြန်ပြောပါဦးဗျာ... ဒီကိုယ်တော် အကြောင်းရေးရင် အဲဒီနေရာလေး အသားပေးရေးရမှာပဲဗျာ...”

“အဲဒီနေ့က မနက်ပိုင်းမှာ ရွာတစ်ရွာကပင့်တဲ့ အလှူတစ်ခုကို သွားကြတာကိုးကွ။ နွားလှည်းနဲ့ သျှောင်ပေစူးနဲ့ကျောင်းသားလေးက လှည်းမောင်းလို့၊ ဘုန်းကြီးက ကက်အိမ်ထဲ ကောက်ရိုးခံတဲ့ကော်ဇောပေါ်မှာ ထီးကြီးဆောင်း ထိုင်လို့၊ အဲ ... ကပ္ပိယ သာဖြန်ကတော့ ရွာကမထွက်မီ နည်းနည်းမော့လာတော့ သူ့ပါးစပ်ကနံ့မှာစိုးလို့ နေမှာပေါ့လေ... လှည်း နောက်က ခြေကျင်လျှောက်လိုက်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ နေတော်တော်မြင့်ပြီး ပူလာတော့ ဘုန်းကြီးက ရေဆာလာတာနဲ့ လှည်းမောင်းတဲ့ကျောင်းသားလေး ကို ‘ဟဲ့ ... ငါ ရေသောက်ချင်လိုက်တာဟယ်၊ ဒီအနီးအနား ရေများမရှိ ဘူးလား’ ပေါ့၊ ဒီတော့ ကျောင်းသားလေးက ‘ဘကြီးသာဖြန် လွယ်အိတ်ထဲမှာ တော့ ပုလင်းတစ်လုံးမြင်တာပဲ ... ’ ပြန်လျှောက်တယ်၊ လွတ်အိတ်ကလည်း လှည်းကက်အိမ်နံရံတိုင်မှာ ချိတ်လျက်သားလေး၊ ဒီတော့ ... ဘုန်းကြီးက ကပ္ပိယဆီလှမ်းပြီး ‘ဟဲ့ ... ဒကာ၊ ဒါဘာပုလင်းလဲ’ လို့မေး၊ ‘ရေပုလင်းပါ ဘုရား’ လို့ပြန်လျှောက်ရ၊ ဒီတော့ ... ဘုန်းကြီးက ကျောင်းသားလေးကို ‘ဟဲ့ ... ငါ့ကပ်စမ်း’ ဆိုပြီး အမော့၊ ကပ္ပိယကြီး ပျာပျာသလဲနဲ့ ‘ဒီရေ ... မသန့်ပါဘူးဘုရား၊ တပည့်တော် သောက်လက်စကြီးပါဘုရား၊ ဒီပြင် ရေသန့်သန့်ကပ်ပါ့မယ် ဘုရား’ လို့ လှည်းပေါ်ပြေးခုန်တက်ရင်း ပြောပေမဲ့ မရတော့ဘူး၊ ဘုန်းကြီးက ပုလင်းတစ်ဝက် မော့ပြီးနေပြီ။ သည်တော့ ကပ္ပိယကြီးက အဲ ... တစ်ခါဖြင့် ဒုက္ခတော့ရောက်ပဟဲ့လို့ ပြူးပြူးပျာပျာ ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီတော့ ... ဘုန်းကြီးက ‘ဟဲ့ ဒကာရယ်၊ ခရီးသွားရင်းလမ်းမှာပဲ ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်၊ မင်း သောက်လက်စကော၊ ငါ့သဘောနဲ့ ငါသောက်တာ မင်းမှာ အပြစ် မရှိနိုင်ပါဘူး၊ ရော့... ရော့ ... ဒီမှာ ကျန်ပါသေးတယ်၊ မင်း ဆာလည်းသောက်လိုက်ဦး။ နေကလည်း ပူသန့်ကွယ်’ လို့ ဘုန်းကြီးက ဘာမျှ ဣန္ဒြေမပျက်ဘဲဆိုတော့ ကပ္ပိယလည်း အံ့အားသင့်ပြီး ကြောင်ကန်း

ကန်းနဲ့ ဘုန်းကြီးပေးတဲ့ ပုလင်းလက်ကျန် ယူမော့လိုက်တော့ လားလား...
ရေပကတိ ဖြစ်နေရောဟေ့ ... ဒါပဲကွ။

“အဲဒီမှာ သာဖြန်ဟာ ရွာပြန်အရောက် သူ့အပြစ်သူဝန်ခံပြီး ...
သူ့ ဆရာတော်ဘုရား သိဒ္ဓိတင်လေတော့ နဂိုကလည်း ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတော်
အဖြစ်နဲ့ နာမည်ကြီးနေတာလားကွ၊ ‘အရိယာများ အရက်ရေဖြစ်တယ်’ ဆိုတဲ့
စကားအရ ဒီကိုယ်တော်ဦးပညာဖြင့် ရဟန္တာဖြစ်သွားပြီဆိုတာ တစ်ခါတည်း
ဝေးနီးပတ်လည်ပျံ့နှံ့သွားတော့ လာလိုက်ကြတာ ... လာလိုက်ကြတာ...
ရဟန္တာဖူးရအောင် တောရွာတွေကရော၊ မြို့တွေကရော နွားလှည်းတွေ၊ မြင်း
ရထားတွေ၊ မော်တော်ကားတွေ အဲဒီမှာ တို့စခန်းသာရွာသားတွေ ပွကြတာ
ပေါ့ကွ”

“ဘယ်လိုပွကြတာလဲဗျာ ...”

“ဒီလို ... လူအလာများကြတော့ တို့ရွာသားတွေ ထမင်းဆိုင်တွေ၊
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေ၊ ခေါက်ဆွဲဆိုင်တွေ၊ အကြော်ဆိုင်တွေ၊ မုန့်ဟင်းခါး
ဆိုင်တွေ စတဲ့ စားသောက်ဆိုင်တွေ ဖွင့်ကြတာကိုးကွ၊ ရွာကဘုရားလူကြီး
တွေ၊ ဥပသကာတွေကလည်း တစ်စခန်းပေါ့။ ကျောင်းမှာလျှပ်စစ်မီးသွယ်ဖို့၊
ဓမ္မာရုံကြီးဆောက်ဖို့၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းတွေတိုးချဲ့ဖို့၊ စေတီကြီးတစ်ဆူတည်
ဖို့၊ ဘုရားရွှေချဖို့ဆိုတဲ့ အလှူခံသေတ္တာတွေ၊ ကြေးစည်တွေ တနောင်နောင်
နဲ့ပေါ့ကွာ ...၊ များများလှူချင်တဲ့ လူတွေအတွက်ဆိုရင် လက်ခံဖြတ်ပိုင်းပေး
ဖို့ စာအုပ်တွေနဲ့၊ ဟာ ... အဲဒီမှာ လာလိုက်ကြတဲ့လူတွေ၊ လှူလိုက်ကြတဲ့
ငွေတွေ သောက်သောက်လဲလိုကွာ ... တချို့များ ဦးပညာရဲ့ ချိုးရေ၊ ဆေးရေ
တောင် ယူသောက်ကြသတဲ့”

ဤတွင် ကျွန်တော်ကဖြတ်၍ ...

“ထို့ ... ဒါဘာဆိုင်သလဲဗျာ ...၊ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်က
ဘုရားကို အလွန်ကြည်ညိုနေတဲ့ ရဟန်းကြီးတစ်ပါးကို မြတ်စွာဘုရားက
ဟဲ့ ... ရဟန်းကြီး၊ ငါ့ကို ကြည်ညိုနေရုံနဲ့ သင့်မှာအကျိုးမရှိဘူး၊ ငါ
တရားတော်အတိုင်း ငါလိုအားထုတ်မှ ကိစ္စပြီးမြောက်မယ်လို့ ဟောခဲ့
တယ်ဆိုတာလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း သိကြသားဗျာ၊ ခုတော့ ဒီလို

ကိုယ်တိုင်အားထုတ်ဖို့တော့ ပင်ပန်းလို့ မကြိုးစားကြဘူး၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက် သူ့ဟာသူ ကျင့်ကြံအားထုတ်လို့ ပေါက်မြောက်သွားပြီဆိုတဲ့ အခါ အတင်းလိုက်ဖူး၊ အတင်းလိုက်လှူ၊ အရမ်းကြည်ညို၊ အရမ်းကုသိုလ် လိုချင်ကြတာကိုး။ အဲဒီလူတန်းစားဟာ တော်တော် ရယ်စရာကောင်း တယ်”

“အေး ... ဒီထက် ရယ်စရာကောင်းတာ ရှိသေးတယ်၊ မင်း... ငါပြောတာ ဆက်နားထောင်... အဲဒီလို တို့ရွာသားတွေ ကိုယ့်ဘုရားကြီး အတွက်ရော၊ သူတို့စီးပွားရေးအတွက်ရော ပျော်တပြုံးပြုံး မော်မဆုံး ဖြစ်နေ တုန်းအခါမှာ သာအေးရယ်ပေါ့ကွာ၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ အင်း ... တို့ရွာသားတွေ ငါ့ကြောင့် ကောင်းစားကြတာလို့လည်း မှတ်ချက်ချတယ်”

ကျွန်တော်ကဖြတ်၍ ...

“အိုး ... သူနဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုံး”

“ဒီလိုကွ၊ အဲဘုန်းကြီး အလှူသွားမယ့်မနက်မှာ ကပ္ပိယသာဖြန်ဟာ သူ့ဆီပြေးလာပြီး ... “သူငယ်ချင်း သာအေးရာ... မင်းငါ့ကို အရက်တစ်လုံး မျှပါဦးကွာ ...၊ ငါ ရုတ်တရက် ဘုန်းကြီးနဲ့လိုက်သွားရမှာမို့ပါ၊ မြောက်ပိုင်း က မြကျူးအိမ်သွားနေဖို့ အချိန်မရတော့ဘူးကွာ ...၊ ခုပဲ လှည်းထွက်တော့ မှာကွာ ... မြန်မြန်လုပ်ပါကွာ၊ ရော့ မင်းဈေးပိုယူပါကွာ” လို့ ကမူးရှူးထိုးနဲ့ ငွေထိုးပေးတော့ အရက်မရှိလို့ အရက်ဆာနေတဲ့ သာအေးဟာ အဆင်သင့် ဖြစ်သွားတာလားကွ၊ အိမ်ထဲဝင် ပုလင်းခွဲတစ်ခုထဲရေထည့်၊ ဖော့ဆိုပေးလိုက် တာလားကွ”

ကျွန်တော် မျက်လုံးပြဲသွားကာ ...

“ဟာဗျာ ... ခင်ဗျားကြီး ကျွန်တော်က အဟုတ်မှတ်လို့ နားထောင် နေတာ ... ”

“ဟ ... ငါပြောတာတွေ အဟုတ်ချည်းပဲကွ၊ ဒါကြောင့် တို့ရွာက အင်မတန်ညက်ရှင်တဲ့ နွားပွဲစား ကိုကျော်ငြိမ်းကတောင် စာချိုးပစ်ခဲ့သေး တယ်၊ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ ... (ပြဒါးသေ တစ်ပြည်၊ သံသေ တစ်ဆွေဝ၊ အရက်ညာ တစ်ရွာပွ ...၊ သာအေးကျေးဇူးကွ) တဲ့။ အဲဒီ သာအေးနဲ့ သာဖြန့်

လည်း နောက်တော့ ဓာတ်သိချင်းပူးပေါင်းပြီး ဘုန်းကြီးဓာတ်ပုံတွေ ရောင်း
စားတာ တော်တော်စီးပွားဖြစ်သွားတယ် မောင်ရေ ... ”

အလှ ဘယ်မှာနည်း

အလှကို ကျွန်တော်သည် ဆရာမဒေါ်ရွှေကြည်၏ ကလေးကင်ပွန်း တပ်ပွဲတွင် တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်တော့်ရည်းစား ပျောက်လို့ရှာ . . .၊

တွေ့ရင် ပြောကြပါ။

သူ့မျက်နှာက ခင်မင်စရာ၊

မှတ်မိတာလဲ သေအချာ။

နှာခေါင်းအောက်မှာလည်း မြင်နိုင်တာ၊

ပါးစပ်မှာလည်း သွားနဲ့ပါ . . .။

ငွေတစ်ထောင် ပေးပါ့မယ်ဗျာ။

တွေ့ကြရင် လမ်းညွှန်ပါ။

အထက်ပါသီချင်းသွားနှင့် ကျွန်တော် အလှကို စတင်တွေ့မြင်ရပါ သည်။

ဂျပန်ခေတ်ကဖြစ်ပါသည်။ စမ်းချောင်း အရပ်တီးဝိုင်းတစ်ခုနှင့် ကင်ပွန်းတပ်ပွဲကို ဧည့်ခံရာ ဖော်ပြပါသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ကြားရပါသည်။ ထိုသီချင်းမှာ ဟာသ ရသနှင့်ပြည့်စုံပါပေသည်။ ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက် တေးသွားမှာ အထက်ပါမျှဖြစ်သော်လည်း တစ်ပုဒ်လုံးခြုံလိုက်ပါမူ သူ့ရည်းစားမှာ မျက်လုံးနှစ်လုံးပါသည်၊ နားရွက်နှစ်ခုပါသည်၊ နှာခေါင်းနှစ်

ပေါက်ပါသည် စသည့်ပြက်လုံးများဖြင့် ကြားရသူတို့ကို ရွှင်ပြုံးရယ်မောစေပါသည်။ “မှတ်မိတာလည်းသေအချာ ပါးစပ်မှာလည်း သွားနဲ့ပါ” တေးအချဉ် အလှနှင့်ကျွန်တော် မျက်စိချင်းတွေ့ကြရာ အပြုံးချင်းလည်းဆုံမိသည်၌ အထူးသဖြင့် ... သူ့သွား ပုလဲလုံးလေးတွေက လှလွန်းပါသည်။ “အသားဖြူ မြင်းတစ်ပြေး၊ အသားညို ကွမ်းတစ်ထွေး” ဟုဆိုရာ ထိုဧည့်ခံပွဲမှာ အလှနှင့် ကျွန်တော်သည် ကြမ်းတစ်ပြေးမှာ ပန်းတစ်ပေးမျှသာ လှမ်းဝေးသဖြင့် ဖြူစင် ဝါဝင်းသော သူ့အသားမှာ မြကြောစိမ်းစိမ်း မွေးနုရှိန်းပင် မြင်နေရပါသည်။

ခါး၊ တင်၊ ရင် အတိုင်းအတာနှင့် မယ်ဘွဲ့ဝင်တို့နှင့်ယှဉ်သော် ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည် အချိုးအစားချင်းတူညီရန် မခဲယဉ်းသော်လည်း အလှ၏ အသား ရောင်(ဆိုပါတော့ဗျာ) အရေပြားအလှကိုမိဖို့ကား ရှားအံ့ထင်ပါ၏။ ထိုအသား အရောင်ပိုင်ရှင်မျိုးသည် နှုတ်ခမ်းနီ၊ ပါးနီ ... မင်ရည်ဆေးတောင့် စသော ‘မိတ်ကပ်’ တွေ ကူညီရန်မလို၊ စိမ်းမှောင်သော မျက်ခုံးအောက်တွင် မည်းနက် သောမျက်လုံး၊ ဝါဝင်းသောပါးပြင်၊ နီထွေးသောနှုတ်ခမ်းအသွင်တို့မှာ မပြု မပြင်ဘဲ နဂိုယဉ်ပြီး၊ လှပြီး၊ ချောပြီး ဖြစ်နေပါ၏။

ရေကြည်သောက်ရင် ... မြင်ရမလောက်ပင် x x အသားတော် ဝင်းလို့ ဝါဝါရီရွှင်... ဆိုသည့် သီချင်းစကားလုံးများမှာ နန်းတော်ရှေ့ ဆရာတင်သည် ကျွန်တော့် ‘အလှ’ ကဲ့သို့ အမျိုးသမီးကို မြင်ဖူး၍သာ ဖွဲ့ဆိုနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

အလှနှင့်ကျွန်တော်သည် တွေ့ကြသောအချိန်မှာ ကျွန်တော့်အသက် သည် ၂၂ နှစ်၊ ပျိုမျစ်နုနယ် ငယ်ရွယ်တုန်းပါ။ အလှအသက်က ၂၀ မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

အလှ၏အမည်ကို အလှဟူ၍ မည်သူကမျှမပြောပါဘဲနှင့် အလှကို မြင်သူတိုင်းက အလှ ဟုခေါ်မိကြမည်ဖြစ်သည်မှာ ဤမိန်းကလေး၏ ဝမ်းတွင်းပါနာမည်ဟု ဆိုရပါချေမည်။

ကျွန်တော်သည် ဆရာမဒေါ်ရွှေကြည်၏ကလေး ကင်ပွန်းတပ် ဧည့်ခံပွဲ၌ အလှ ကိုမြင်ပြီးကတည်းက သူ့အမည်ကို မည်သူ့အားမျှ မမေးတော့ဘဲ အလှ ဟုပဲ စိတ်ထဲက ရည်မှတ်ခဲ့ရာ အကယ်ပင် သူ့နာမည်

အလှ ဟုဖြစ်နေကြောင်း သိတင်းတစ်ပတ်မျှအကြာတွင် သိရပါတော့သည်။

ထိုနေ့က ဆရာမဒေါ်ရွှေကြည်သည် ရန်ကုန်သွားရန် စမ်းချောင်း
မြင်းလှည်းဂိတ်မှ ကျွန်တော့်မြင်းလှည်းပေါ်တက်စီးရင်း ...။

“ဟေ့ ... မောင်ကြင်ဆွေ၊ မင်း ဟိုနေ့က အလှ နောက်ကလိုက်ပြီး
သိချင်းဆိုတယ်ဆို”

ကျွန်တော်သည် အလိုလို စိတ်ထဲကသိပြီးဖြစ်နေလျက်၊ သို့သော်
ပိုမိုသေချာအောင် ...

“အလှ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ဆရာမ ... ”

“ဟေ့ ... ငါ့ကလေး ကင်ပွန်းတပ်ပွဲတုန်းက မင်း မျက်စိကျနေတဲ့
ကောင်မလေးပေါ့ကွာ ... ”

မှန်ပါသည်။ သူ့ကင်ပွန်းတပ်ပွဲအပြီး ၃ ရက်မြောက်၌ ကျွန်တော်
သည် စမ်းချောင်းမြင်းလှည်းဂိတ်မှ ဗဟန်းသို့သွားရန် ခရီးသည် ၃ ယောက်
နှင့် မြင်းလှည်းကို တာရှုနေစဉ် ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်မှလာခဲ့သော ရထားတစ်စီး
တွင် အလှသည် နောက်ပိုင်းမှ ခြေကလေးတွဲလွဲချစီးလာသည်ကို မြင်ရသည်
၌ ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်လှည်းလူပြည့်အောင် မစောင့်တော့ဘဲ ထိုလှည်း
နောက်မှ ကပ်လိုက်ကာ သူ့ကလေးကြားလောက်ရုံလောက် ...

ကျွန်တော့်ရည်းစား ပျောက်လိုရှာ၊

တွေ့ရင် ပြောကြပါ။

မှတ်မိတာ သေအချာ၊

ပါးစပ်မှာလည်း သွားနဲ့ပါ ...။

သူ့ကလေးသည် ကင်ပွန်းတပ်ပွဲတုန်းက ပြုံးသည့်နည်းတူ ကျွန်တော့်
အားကြည့်၍ ပြုံးလိုက်ပါသည်။

သည်အကြောင်း ဆရာမဆီက ကျွန်တော်သိရတော့ လွန်စွာ နှစ်ထောင်းအားရ
ဖြစ်လျက် ...

“ဆရာမကို ဘယ်သူပြောလဲ ... ဟင် ... ”

“ဘယ်သူပြောရမှာလဲ ... အလှက ပြောတာပဲပေါ့ကွ ... နောက်
မင်းက လမ်းမှာ လူတစ်ယောက်ရပ်တင်တော့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရောတဲ့၊ အဲဒီ အလှ

စီးတဲ့ မြင်းလှည်းသမားက မင်းကို စိတ်ဆိုးသတဲ့၊ ဘာကြောင့်လဲဆို အဲဒီ စီးမယ့်လူက ပထမရှေ့လှည်းစီးမလို့ဟာ မင်းကလည်း အလှတို့လှည်းနောက်က ကပ်ရပ်တော့ ခရီးသည်က 'ဟာ ... နောက်လှည်းချောင်တယ်' ဆိုပြီး တက်စီးတော့ ... ဟိုလူက စိတ်ဆိုးပြီး မင့်မြင်းမမိအောင် သူ့မြင်း ရိုက်မောင်းသွားတာတဲ့ကွ"

"ဟုတ်တယ် ... ဆရာမ၊ အဲဒါ ကျွန်တော့်အမှားပဲ၊ တကယ်ဆို ရှေ့လှည်းက လူရပ်တင်ရင် ကျွန်တော် ကျော်တက်သွားရမယ်၊ ဒါပေမဲ့..." ဆိုပြီး ကျွန်တော့်မှာ ရှေ့စကားမဆက်ဘဲ ရှိနေရာ လူ့သဘောနောကျနေပြီ ဖြစ်သော ဆရာမက ...

"ဒါပေမဲ့ ... မင်းက အလှ နောက်က လျှောက်လိုက်ချင်တာနဲ့ ရပ်လိုက်တယ်ဆိုပါတော့၊ အဲဒါကို အလှကလည်း သိပါတယ်ကွာ၊ ဟေ့... ဒီမှာ မောင်ကြင်ဆွေ၊ အလှကလည်း မင်းကို စိတ်ဝင်စားနေပါတယ်ကွ၊ သူက ငါ့ဘယ်လို စ ပြောသလဲဆိုရင် ဆရာမအိမ်မှာတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ကောင်လေးက မြင်းလှည်းမောင်းနေရပါလား ... သနားစရာလေးတဲ့၊ ဒီတော့ ... ငါက မသနားပါနဲ့ မယ်မင်းကြီးမ၊ သူ့မိဘတွေက တောမှာချမ်းသာပါတယ် ...၊ သူ့ဟာသူ ရန်ကုန်မှာပျော်လို့ လုပ်ချင်တာလုပ်နေတာလို့ ပြောလိုက်တယ်၊ မင်းတို့ချင်း နီးစပ်နိုင်ပါတယ်ကွာ ... "

စင်စစ် ရန်ကုန်မှာ အိမ်ထောင်ကျ၍ ကျွန်တော် မြင်းလှည်းမောင်းနေရသည်ကို ဆရာမသည် သိဟန်မတူ၊ သူ ခုနက ပြောသကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော်က အပျော်သက်သက် လုပ်နေသည်ဟု ထင်နေပုံပေါ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အလှ၏ နေရပ် အိမ်နံပါတ်ကို ပြောပြပါသည်။ အလှ၏ နာမည် အပြည့်အစုံမှာ လှလှကြည်ဖြစ်ကြောင်းလည်း ပြောပြပါသည်။ သို့အတွက် ယင်းသည့်နေ့မှစ၍ ကျွန်တော်မောင်းနေသော ဖောင်းဝတ်မ၏ နာမည်သည် "လှလှကြည်" ဖြစ်သွားပါသည်။

* * *

လူ့ဘဝ၌ ကံချင်းနီးစပ်မှုရှိပါက တိုက်ဆိုင်မှုတို့ဖြစ်တတ်သည်မှာ

ဓမ္မတာတည်း။

ပြောရဦးမည်။ ဂျပန်ခေတ်တွင် ဗဟန်းသည် ရန်ကုန်မြို့၏အစည်ကားဆုံးနေရာဖြစ်သည်။ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတော့ မဟာမိတ်တို့က ဗုံးမချဟု ယုံကြည်စွာဖြင့် ဘုရားကြီးပတ်လည်မှာ လူများ စုရုံးနေထိုင်ကြသည်။ ဈေးဆိုင်ကနားတို့နှင့် လွန်စွာစည်ကားလှ၏။

ကျွန်တော်တို့ စမ်းချောင်းဘက်ကလာပါမူ ဘောင်ဒရီလမ်းမှ လင့်ခံလမ်းချိုးလိုက်သည်နှင့် ဗဟန်းရွှေမြို့တော်ထဲ ဝင်ရသည်နှင့် တူချေသည်။ ထိုအချိန်က လင့်ခံလမ်းသည် မြို့တော်လမ်းမကြီးနှင့် တူပေသည်။ အဆောက်အဦ ကြီးကြီးမားမား ခိုင်ခိုင်ခန့်ခန့်နှင့်တော့မဟုတ်။ ဝါး၊ ဓနိ၊ မြေစိုက်အိမ်များ၊ ဆိုင်များဖြင့် လမ်းနှစ်ဘက်တွင် ပြည့်နှက်လျက် ...။ လင့်ခံဟိုတယ်၊ ဥက္ကလာဟိုတယ် ... စသည်ဖြင့် တရုတ်တန်းနေရာကို ယူထားပေသည်။

တစ်နေ့သောညနေခင်း၌ ကျွန်တော်သည် လင့်ခံဟိုတယ် မျက်နှာစာရှေ့၌ မြင်းလှည်းကိုရပ်လျက် ဟိုတယ်ကထွက်လာမည့် ခရီးသည်ကို စောင့်နေသည်။ အထူးသဖြင့် အညာသားကုန်သည်များ၊ ထိုစဉ်၌ သူတို့သည် ဂျပန်ငွေစက္ကူထုပ်ကို သင်အူလျှော်ကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်သည်ထိ ချမ်းသာကြသည်ဖြစ်၍ ရက်ရောစွာ သုံးဖြန်းလေ့ရှိကြပေသည်။ သည်လိုအညာသားများ ဟိုတယ်ကထွက်၍ မူးလာကြပြီဆိုပါက ဇိမ်မယ်အိမ်များကို ပို့ခိုင်းတတ်၍ လှည်းခငွေ မြိုးမြိုးမြက်မြက် ရတတ်သည်။

ယင်းသို့ အမဲမျိုးစောင့်နေစဉ် ကျွန်တော်မမျှော်လင့်သော အဖြစ်မျိုး ကြုံရသည်။ လင့်ခံဟိုတယ်ထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ခပ်သုတ်သုတ် ကလေးထွက်လာလျက် (အလို ... အလှပါလား) ကျွန်တော့်မြင်းလှည်းပေါ် အမြန်တက်ကာ ...

“ကိုကြင်ဆွေ ... ကိုကြင်ဆွေ ... မြန်မြန် မောင်းစမ်းပါ၊ မြန်မြန် မောင်းစမ်းပါ ... ”

သူ့နောက်က တစ်စုံတစ်ယောက် လိုက်လာသည့်နှယ် (ဟာ ... ဟုတ်သေ့) ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်၊ ခါးမှာပြောက်နှင့် ဓားလွယ်ကြီးနှင့်...

“ဟေး ... အလ ... အလ ... ”

ဘာရမည်နည်း။ ကျွန်တော်က မြင်းကို ကြိမ်နှက်၍ထွက်သည်။

“ဟေး ... ဘိရမာ ... မာစတာ လိုက်မယ်ကဲ ... ”

သူနောက်က ပြေးလိုက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ အရက်မူးနေပုံလည်းပေါ်သည်။ အလှမှာ လွန်စွာစိုးရွံ့နေပုံပေါ်လျက် ...

“ကိုကြင်ဆွေ ... လွတ်အောင်သာမောင်းစမ်းပါ ... ”

“စိတ်ချပ ... ” ဆို၍ ကျွန်တော်မြင်းကို ခြေကုန်သုတ်သည်။ ဂျပန်ကလည်း အလျှော့မပေး၊ အပြေးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဘွတ်ဖိနပ်ရှည်ကြီးနှင့်ဖြစ်ရကား မိဖိုခဲယဉ်းသည်။ သို့သော် လင်းခဲလမ်းမှ ဘယ်ဘက် ဆောင်ဒရီလမ်းချိုးလိုက်သည်၌ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ အပြင်းမောင်းလာသော ဂျပန်စစ်ကားကြောင့် ရှေ့က ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်းနေသော မြင်းလှည်းကို ကျွန်တော်ကျော်မတက်နိုင်၊ ယင်း၌ ကိုရွှေပန် မြင်းလှည်းပေါ်ရောက်လာပြီး မြင်းဇက်ကြီးကိုင်နေသော ကျွန်တော်လက်ကိုဆွဲကာ မြင်းကိုရပ်စေပြီး ကျွန်တော်ပါးကို ရိုက်ပါတော့သည်။ ထိုစဉ်၌ ကျွန်တော်တို့ဗမာများသည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၊ စစ်သားများကို ခုခံရရိုးမရှိပါ။ သူတို့ပြုသမျှ ခံရသည်သာ။

သို့သော် အလှ ... အလှ ...။

အလှသည် သူ့ဖိနပ်ချွတ်၍ ဂျပန်ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် တီးတော့သည်။ ယင်းမှ ဂျပန်သည် ကျွန်တော့်ကိုလွတ်လိုက်ပြီး အလှကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ မိန်းမသားကိုတော့ ဘာမျှမလုပ်။ အလှက ရိုက်ရင်း သူ့အား ဆင်းသွားရန် ဂျပန်လိုပြောသည်။ အနီးရှိသူများလည်း ဝိုင်းအုံလာကြသည်။ ယင်း၌ ဂျပန်သည် ဘူကြမ်း၍မရမှန်းသိပြီး အလှအား ဂျပန်လိုကြိမ်းမောင်းပြောဆိုပြီး မြင်းလှည်းပေါ်မှ ဆင်းသွားတော့သည်။

သည်တော့မှ ကျွန်တော်မြင်းလှည်းကို ဆက်မောင်းသည်။ ကျွန်တော့်ပါးစပ်ထဲမှသွေးများကို ထွေးထုတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးများစို့နေသည်။ အလှက သူ့လက်ကိုင်ပဝါလေးနှင့် သုတ်ပေးလျက်...

“ကိုကြင်ဆွေ ... တော်တော်နာသွားသလား ... ”

ကျွန်တော်က သူ့လက်ကလေးကို ဖယ်စေလျက် ပြုံးရယ်ကာ ...

“ယောက်ျားပဲ၊ ဒါလောက်ကို နာတယ်ဘယ်ခေါ်မလဲ ... ”

“ကျွန်မကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာ ... စိတ်မကောင်းလိုက်တာရှင် ... ”

“အောင်မယ် ... ဒါလောက်များ ဘာဟုတ်သေးလဲ ... ကျွန်တော်က ဂျပန်ဒဏ်တော့ ဒီလောက်မက ခံဖူးသေးတာပဲ” ဟု အစချီကာ သူ စိတ်မကောင်းမှုပြယ်ပျောက်စေရန် ပြုံးရယ်ကာဖြင့် ... ” ဂျပန် စရောက်ခါစ နှစ်၊ ကျွန်တော် မြင်းလှည်းစမောင်းခါစတုန်းကပေါ့ ...။ ကိုယ်က မြင်းလှည်းလည်း ကောင်းကောင်းမမောင်းတတ်သေး၊ မောင်းရတာကလည်း မြင်းသိုးကလေး၊ သိပ်ပြီးတော့ အာ မာတယ်၊ တော်ရုံတန်ရုံ ဆွဲရုံနဲ့ သူ မရပ်တတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ ... တစ်နေ့ စကော့ဈေးရှေ့မှာပေါ့၊ ကိုယ်က မြင်းလှည်းမောင်းအသွား၊ ဓားလွယ်ကြီးတွေနဲ့ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီး ၃ ယောက်ကဖြတ်အလာ ... သူတို့က ရပ်မပေးဘူး။ မြင်းလှည်းကသာ ရပ်ပေးရမယ်ပေါ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်မြင်းကို ဆွဲရပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မြင်းသိုးလေးက တော်ရုံတန်ရုံ ဆွဲရုံနဲ့ မရပ်တဲ့ ကောင်ပေကလား၊ ဂျပန်တစ်ယောက် ဟောဒီမြင်းလှည်း ညာဘက်လက်တံနဲ့ နံစောင်း ပိတ်ထိုးလိုက်တာ တုံးခနဲလဲပါရော ...။ ဒီတော့ သူတို့အားလုံး ခုရား... ခါးရား... ဖြစ်ကြတုန်း လစ်မှပဲဆိုပြီး မြင်းကို တအား ရိုက်မောင်းပါတယ်။ မလွတ်ဘူးဗျို့၊ မလဲတဲ့ ဂျပန်နှစ်ယောက်က မြင်းလှည်းအမိုးကိုင်းကို မိနေတော့ ကျွန်တော်ခံရတာပဲ ...။

“ခံရတာမှ မြင်းလှည်းအောက်ကို ဆင်းပေးရတယ်။ လဲသွားတဲ့ဂျပန်ကြီးက ကျွန်တော့်လက်ထဲကမြင်းရိုက်တဲ့ ထားဝယ်ကြိမ်လုံးလေးယူပြီးတော့ ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ချတော့တာပါပဲ။ ကျွန်တော်က မြင်းကိုဆွဲသော်လည်း ဒီမြင်းက အာ မာနေတာမို့ ဒီလို မတော်တဆ ဖြစ်ရတဲ့အကြောင်း ဒင်းတို့နားလည်မလားလို့ အင်္ဂလိပ်လိုပြောဆိုပြီး တောင်းပန်ပါတယ်။ လား... လား သူတို့က ဘာမှနားမလည်တာလား၊ ကျွန်တော် စကားပြောလေ ပိုရိုက်လေ ... ဒီတော့ နံဘေးကလူတွေက ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်သာခံနေပါဆိုလို့ သူတို့ရိုက်သမျှ အားရအောင် ခံလိုက်ရပါတယ်ဗျာ။ တကတဲ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးချင်းချင်းနီကျန်ခဲ့တာပါပဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ”

ကျွန်တော်ကရယ်၍ အဆုံးသတ်လိုက်တော့ အလှသည် ကျွန်တော့်

အား အလွန်ကရုဏာသက်စွာဖြင့် ကြည့်လျက် ...

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုကြင်ဆွေရယ်”

“ကိုယ့်ဝဋ်ရှိလို့ခံရတယ် ယူဆရတာပေါ့၊ မြန်မာပြည်ကြီး တစ်ပြည်လုံး တောင် သူတို့လက်အောက်မှာ ခံနေရတယ်မဟုတ်လား”

အလှသည် သက်ပြင်းချလျက် ...

“ဒီဂျပန်ကောင်တွေဟာ သိပ်ပြီးမိုက်ရိုင်းတယ်၊ ဘယ်တော့မှ သူတို့ လက်အောက်က လွတ်မယ်မသိဘူး”

“တစ်နေ့လွတ်ရမှာပေါ့လေ၊ ဒါနဲ့ ခုန ဂျပန်ကောင်က ... ”

“အလှ အလုပ်လုပ်တဲ့စက်ရုံက စစ်ဗိုလ်လေ၊ ဪ ... ကိုကြင်ဆွေ ပြောရဦးမယ်၊ အလှက သူတို့ရုံးမှာ စကားပြန်လုပ်တယ်၊ ဒီကောင်က အလှကို ကြံနေတာသိသားပဲ၊ ဒီနေ့ သူလုပ်ပုံက ကိစ္စတစ်ခုပြောစရာရှိလို့ဆိုပြီး သူ့ အထက်အရာရှိကို ခွင့်တောင်းပြီး ခေါ်လာတယ်၊ ဒီဟိုတယ်ရောက်တော့ စားသောက်စရာမှာကျွေးရင်း အလှကို ချစ်စကားကြိုက်စကား ပြောပြီး ခပ် ကြမ်းကြမ်းလုပ်လာတာနဲ့ အလှ ထွက်လာခဲ့တာ ကိုကြင်ဆွေနဲ့ တွေ့နေတာပဲ၊ ကိုကြင်ဆွေ နာမည် အလှသိနေတာ မအံ့ဩဘူးလားဟင် ... ”

“မအံ့ဩပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဆရာမဒေါ်ရွှေကြည်ပြောလို့ အလှနာမည် လှလှကြည် ဆိုတာရယ်၊ လမ်းနဲ့ အိမ်နံပါတ်ရယ် သိနေတာပဲ၊ ကဲ ရှေ့ကလမ်း ညာဘက်ချိုးရမယ် မဟုတ်လား”

သို့နှင့် အလှတို့အိမ်ရှေ့ မြင်းလှည်းရပ်လိုက်သည်။ အလှက သူတို့အိမ်ပေါ်တက်ပါဦးဆို၍ သူ့အမေနှင့် တွေ့ရသည်။ အလှက ယခု ဖြစ်ပျက်လာခဲ့ပုံကို သူ့အမေအားပြောပြသည်။ သည်တော့အမေက သူ့သမီးအတွက် ကျွန်တော် ဤကဲ့သို့ခံခဲ့ရသည်ကို အလွန်စိတ်မကောင်း ကြောင်း ...

“ဟာ ကိစ္စမရှိပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ အလှက အဲဒီဂျပန်ကို ဘယ်ပြန်ညာ ပြန် ဖိနပ်နဲ့ချလိုက်တာပဲ ကျေနပ်လှပါပြီ၊ ကျွန်တော် စိုးရိမ်တာက အလှ အလုပ်အတွက်”

ဤတွင် အလှက ...

“ဒီအတွက်မပူပါနဲ့ ကိုကြင်ဆွေရယ်၊ အလှက ဒီဂျပန်ပါးရိုက်ပြီး ကတည်းက အလုပ်ထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ”

ထိုနောက် ကျွန်တော်ပြန်မည်ဟု နှုတ်ဆက်သောအခါ အလှက ကျွန်တော့်အား မြင်းလှည်းခပေးမည်အပြည့် ကျွန်တော်က မျက်နှာချင်း စေ့စေ့ကြည့်၍ ခပ်တိုးတိုးအသံနှင့် ...

“မလုပ်ပါနဲ့ အလှရယ်၊ တစ်ယောက်တစ်ယောက် အဖိုးအခ မယူတဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်ပါတယ်”

“ကဲ ... ကိုကြင်ဆွေရေ ... အလှကို အဖိုးအခမယူတဲ့ ကူညီမှုတစ်ခု လုပ်ပေးပါဦး”

နောက်တစ်နေ့ညနေ၌ အလှသည် ကျွန်တော့်အား ဗဟန်း မြင်းလှည်းဂိတ်၌ တွေ့၍ ပြောပါသည်။

“ဘယ်လိုကူညီရမလဲ အလှ”

“နက်ဖြန်ခါမနက် ၁၀ နာရီလောက်လေ အလှတို့ အလုပ်လုပ်တဲ့ရုံးကို လိုက်ခဲ့စမ်းပါ”

“လိုက်နိုင်ပါတယ်၊ ဘာကိစ္စ”

“အလှတို့ ဆာ့စ် ဂျပန်ကြီးက ကိုကြင်ဆွေ တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ ကြည့်ချင် လို့တဲ့လား”

အလှက ရယ်မောပြီး ...

“အဲဒီစစ်ဗိုလ်ကို ကိုကြင်ဆွေ တောင်းပန်ခိုင်းလိမ့်မယ်”

“အောင်မယ် ... ဒါဖြင့် ဒီဂျပန်အရာရှိ လိမ္မာသားပဲ”

“အက်ဂျူကိတ်တက်ပဲ၊ အင်္ဂလိပ်လို ကောင်းကောင်းတတ်တယ် ကိုကြင်ဆွေ၊ ဂျင်းတယ်လ်မင်းပဲ”

“ဒါဖြင့် တွေ့ရတာပေါ့ဗျာ”

“ဒါပေမဲ့ ကိုကြင်ဆွေ ဒီလိုမြင်းလှည်းသမားစတိုင်ကြီးနှင့် မလုပ်နဲ့၊ ဆရာမကလေး ကင်ပွန်းတပ်ပွဲတုန်းကလို ပိုးအကျီအနက်ကလေးနဲ့၊ ကာကီ

ရောင်ဘန်ကောက်လုံချည်လေးနဲ့ စတိုင်ကျကျဝတ်ခဲ့နော်”

“သည်တော့အလှကလည်း ဟိုနေ့တုန်းကလိုပဲ ဖက်ဖူးရောင် အင်္ကျီလေးနဲ့ ကြိုးကြီးချိတ်ထမိ အစိမ်းနုဝတ်ခဲ့ပေါ့ ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်တစ်ယောက် ကြည့်၍ သဘောကျစွာ ရယ်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်ဝယ် ဖော်ပြပါအဝတ်အစားများနှင့် ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက်သည် အလှတို့ရုံးရှိရာ ဂိုးလ်ဒင်းဘယ်လီသို့ သွားကြသည်။ ကျွန်တော်သည် မြင်းလှည်းကို ကိုယ်တိုင်မောင်းချေ။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ကိုသောင်းအား မောင်းခိုင်းသည်။

ခမ်းနားသော အိမ်ကြီးအလုပ်ခန်းထဲ၌ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဂျပန် အရာရှိကြီးရှေ့ရောက်တော့ အသက် ၆၀ လောက်ရှိမည့် အဘိုးကြီးသည် စာကြည့်နေသော သူ့မျက်မှန်ချွတ်၍ ကျွန်တော်တို့ကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး နောက် အလှအား ဝမ်းသာသောအသံဖြင့် ...

“အိုး ယူဝါ ဖီယန်စီ ဖိုင်းဖိုင်း”

ကျွန်တော့်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွား၍ စိတ်ထဲမှ ဟိုက်ခနဲ မြည်လိုက်မိသည်။ ဂျပန်ကြီးပြောလိုက်သည့် အင်္ဂလိပ်စကားအဓိပ္ပာယ်မှာ “မင်းနဲ့ လက်ထပ်မယ့်လူ ချောပါတယ် လှပါတယ် ... ” ဟု ဖြစ်နေ၏။

အလှမှာမူ သူ့အကွက် သူဆင်ထားသည်မို့ ဣန္ဒြေမပျက်ဘဲ ...

“သိုင်းကျူးဆာ”

“ဆစ်ဒေါင်း-ဆစ်ဒေါင်း” ဟု ဂျပန်ကြီးကဆို၍ ကျွန်တော်တို့ သူ့ရှေ့ က ကုလားထိုင်များတွင် ထိုင်ရသည်။

နောက် အဘိုးကြီးက ဂျပန်လိုအော်လိုက်သည်၌ ကျွန်တော့်အား ပါးရိုက်သော ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ထွက်လာပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ် ရသည်။

အဘိုးကြီးက အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ကျွန်တော့်အား ...

“မင်းကို ပါးရိုက်တာ သူဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သူ့ကို ပြန်ပြီးတော့ ပါးရိုက်လိုက်ပါ”

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါ၍ ...

“မရိုက်ချင်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် မင်းကိုယ်စား ငါ ရိုက်ပေးရမှာပေါ့” ဆိုပြီး ထိုင်ရာမှထ၍ ထိုဂျပန်အား သူတို့ထုံးစံအတိုင်း ဘယ်ပြန်ညာပြန် ၃ ချက်ရိုက်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ဂျပန်လိုပြောဆိုသည်၌ စစ်ဗိုလ်ဂျပန်က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အား သူတို့ဂျပန်စကား ဂျပန်အမူအရာဖြင့် အလေးပြုလျက် သူမှားကြောင်း၊ ခွင့်လွှတ်ပါရန် တောင်းပန်သည်။ အလှက ဂျပန်လိုပဲ ပြန်ပြောသည်။

သည်နောက် ထိုဂျပန်ထွက်သွားသောအခါ အဘိုးကြီးက အလှအား “ကောင်းမွန်စွာပဲ အလုပ်ပြန်လုပ်ပါ။ နောက်ကို ဒီလို မနှောက်ယှက်စေရပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တာဝန်ခံပါတယ်”

ထိုကိစ္စပြီး၍ ကျွန်တော်တို့ဂျပန်ရုံးမှ ပြန်လာခဲ့သောအခါ အလှက...

“ကိုကြင်ဆွေ ... ဟိုနေ့က အလှပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း မနေ့ကထွက်စာတင်တယ်။ အဘိုးကြီးက ဘာကြောင့်လဲမေးလို့ အကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့ အောင်မယ် ... သူ့စစ်ဗိုလ်လေး ကောင်းသားပဲ၊ လက်ထပ်လိုက်ပါလားလုပ်နေလို့ အလှလည်း ရုတ်တရက် စိတ်ကူးရရာ အလှမှာ စေ့စပ်ထားတဲ့လူရှိပြီးသားပါလို့ ပြောမိရာက နောက်ကြောင်းခိုင်မာအောင် ကိုကြင်ဆွေကို ခေါ်ပြလိုက်ရတာပဲ။ စိတ်မရှိပါနဲ့နော် ...။ ဒီလို အကူအညီပေးတဲ့အတွက်လည်း ကိုကြင်ဆွေကို သိပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်စရာ မဟုတ်ပါဘူး အလှရယ်၊ ကျွန်တော်က တကယ့်ကိုယ့်ကိစ္စအတွက် လိုက်ပြီးဆောင်ရွက်ရတာလို့ ယူဆလိုက်ချင်ပါတယ်” ဟု ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက ပြောချင်လှသော်လည်း အလှနှင့် ကျွန်တော်အတွေ့က နောက်ကျခဲ့လေပြီ။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့သည် အလှအား ကြည့်မြင်တိုင်ရှိ သူ့အိမ်သို့ လိုက်ပို့ပြီး ပြန်လာကြသောအခါ မြင်းလှည်းမောင်းသော ကိုသောင်းကမေး၍ ဇာတ်ကြောင်းပြောပြသောအခါ သူက အားမလိုအားမရနှင့် ...

“ဟာဗျာ ... ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ညားရင် သိပ်ရှေ့သွားနောက်

လိုက် ညီမှာပဲ၊ တကယ်ညားဖို့ ကောင်းတယ်ဗျာ”

“မဖြစ်နိုင်တော့တာပဲ ကိုသောင်းရယ်”

“ခင်ဗျားမှာ အိမ်ထောင်ရှိနေမှန်း သူသိပုံမပေါ်သေးဘူးနော်”

“ကျွန်တော့်ကို လူပျိုထင်နေတာဗျ”

“အေးလေ ... ခင်ဗျားကလည်း လူငယ်ကျောင်းသား ရုပ်ကလေး ရှိသေးတာပဲ ... ”

မှန်ပါ၏။ အကယ်တိ စစ်မဖြစ် ခေတ်မပျက်ဘဲသာရှိပါက ထိုအရွယ်မှာ ကျွန်တော်သည် ကျောင်းသားပဲရှိပါဦးမည်။

ကိုသောင်းနှင့် ကျွန်တော်မှာ မြင်းလှည်းသမားဘဝကတည်းက နောင် စာရေးဆရာဖြစ်သည်အထိ အလွန်ခင်မင်ကြသည်။ ညနေတိုင်း အတူစား ဘော်သောက်ဘက် ဖြစ်သည်။ ကိုသောင်းသည် ဖိနပ်ထောင်ဆရာဖြစ်၍ သူ့ ဖိနပ်မှာ နွားခေါင်းတံဆိပ်ဖြစ်သည်။ သူ့အားလျှင် ကျွန်တော်မြင်းလှည်း မောင်းရာကို လိုက်တတ်သည်။ အလှ၏ချောမောလှပကြောင်းကို တဖွဖွ ပြောသည်။ အလှနှင့်ကျွန်တော် တွေ့ကြသေးလား ခဏခဏ မေးသည်။

အလှနှင့်ကျွန်တော်မှာ သူ့ အလုပ်သွား အလုပ်ပြန်ရာ၌ ကျွန်တော် မြင်းလှည်းနှင့် မကြာခဏ ဆုံတတ်ပါသည်။ နောင်၌ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စောင့်သည်၊ ကြိုသည်အထိ ခင်မင်လာကြသည်။

၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ ဇွေရာသီ တစ်နေ့သ၌မူ အလှနှင့် ကျွန်တော်သည် တစ်သက်မမေ့နိုင်သောအဖြစ်ကို ကြုံရသည်။

ထိုနေ့မှာ အလှသည် အလုပ်မှခွင့်တစ်လရ၍ ကန်ဘဲရှိ သူ့အဘွား အိမ်သို့ အတော်ကြာ သွားနေရမည်ဖြစ်သောကြောင့် သူ့ပစ္စည်းများကို ကျွန်တော့်မြင်းလှည်းနှင့် တင်ပို့ရသည်။ သူ့မှာ ကြောင်မလေးတစ်ကောင် ပါလာလေသည်။

ကြည့်မြင်တိုင်နှင့် ကန်ဘဲခရီးကို မြင်းလှည်းတစ်ကြိုးတည်းနှင့် မမောင်းနိုင်ပါ။ လမ်းတွင် ခရီးတစ်ထောက် နားရသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကုက္ကိုင်းလမ်းမှ ကန်ဘဲလမ်း မချိုးမီ တစ်နေရာဝယ် (အတိအကျတော့ မမှတ် မိတော့ပြီ) ကုက္ကိုလ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်၌ မြင်းလှည်းကိုရပ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော် မြင်းလှည်းပေါ်ကဆင်းပြီး မြင်းဘေးရပ်ကာ ထုံးစံ အတိုင်း လေချွန်၍ မြင်းကိုသေးပေါက်အောင် ပြုလုပ်နေစဉ် ...

“အောင်မယ်လေး ... လုပ်ပါဦး ကိုကြင်ဆွေ၊ ကြောင်လေး ခုန်ချပြေး ပြီ” ဆိုသံကြား၍ ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကြောင်လေးသည် လမ်းဆေးရှိခြံဝင်း တစ်ခုထဲသို့ ဝင်ပြေးသည်။ ထိုခြံဝင်းထဲရှိ တိုက်အိမ်ကြီးမှာ ဂျပန်များနေကြ သည်။ ထိုအိမ်နံဘေးမှာ ဂိုဒေါင်တန်းလျားကြီး ဆောက်ထားသည်။ စပါး ကျိုသဖွယ် အဆင့်နှင့်ဖြစ်၍ အမြင့်မှာ လူလေးဖက်ထောက် တွားသွားနိုင်ရုံ ဖြစ်သည်။

ကြောင်လေးသည် တန်းတန်းမတ်မတ်ပင် ထိုဂိုဒေါင်အောက်ဝင်ပြေး သည်ဖြစ်၍ နောက်မှပြေးလိုက်သွားကြသော အလှနှင့်ကျွန်တော်လည်း နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ ယင်းဂိုဒေါင်အောက် လေးဖက်ထောက်ဝင်လိုက်ကြရ တော့၏။ ဂိုဒေါင်အလယ်လောက်ရောက်လေ မှောင်လေမို့ ကြောင်လေးကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားလေပြီ ...။

“စိစိမာ ... စိစိမာ ... လာ-လာ ဘယ်မှာလဲ စိစိမာရယ်”

ဤနေရာမျိုး၌ ကြောင်သည် ခွေးနှင့်မတူချေ။ ကြောင်သည် ပြေးပြီ ဆိုပါက ကိုယ့်သခင်မှန်း မသိတော့ချေ။ ဘယ်တော့မှ ခေါ်မရတော့ပေ။ လိုက်လေ ... ပြေးလေ ...။

“စိစိမာ ... စိစိမာ”

အလှသည် ကြေကွဲသောအသံလေးနှင့် ဟိုဟိုဒီဒီ လေးဖက်ထောက် လျှောက်ရင်း အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်သည်။ သို့သော် ကြောင်လေး၏ ပြန်ထူးသံ လည်းမကြားရ၊ တွေ့လည်း မတွေ့ရချေ။

ကျွန်တော်သည် သူ့နံဆေးက လေးဖက်ထောက်၍ နှစ်ယောက်ယှဉ် ကာ လိုက်သွားသည်။ အမှောင်ထုဖြင့် လူချင်းမှာ ဝါးဝါးသာ မြင်ရလျက် သူ့ကိုယ်ရနံ့သာ ကျွန်တော့်နှာခေါင်းမှာ ကြိုင်ထုံနေသည်။

ဂိုဒေါင်အောက် မှောင်ကြီးမည်းမည်း၌ ကြောင်အတွက် စိတ်ဇောဖြင့် ပါးစပ်က တစာစာခေါ်ရင်း လေးဖက်ထောက်လျှောက်၍ တော်တော် မောသွားမှ သူ ကြောက်ရမှန်းသိလာလျက် ကျွန်တော့်ကို အားကိုးသော

အသံနှင့် ...

“ဟင် ... ကိုကြင်ဆွေ ... အလှအနားမှာ ရှိရဲ့လား”

“ရှိပါတယ် ... ” ဟု အသံပြုကာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကြတော့မှ ကျွန်တော်၏အရောင်လက်သော မျက်လုံးနှစ်စုံ ဆုံမိကြ သည်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာသည်။ သူလည်း ထိုအတူ နေလိမ့်မည်သာ။

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စေ့စေ့ကြည့်လျက် ခေတ္တမျှ စကားပြတ်နေပြီးမှ...

“ဟင် ... မှောင်လိုက်တာ ကိုကြင်ဆွေရယ် ... ”

“ဟုတ်တယ် ... အလှ ... ”

“အလှကြောင်လေးတော့ ပြန်ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ့်နှယ်လုပ် မလဲ ... ”

“ကြောင်ဟာ ဒီလိုပဲ ... မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ ကြာကြာ နေလို့လည်း မကောင်းဘူး၊ ဒါ ဂျပန်တွေနေတာ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် လာလာ မြန်မြန်ပြန်ထွက်မှ”

သူကရှေ့မှ၊ ကျွန်တော်ကနောက်မှ ကလေးတွေများ ဆင်လုပ်တမ်း ကစားကြသကဲ့သို့ အမြန်လေးဖက်စိုင်းထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဒူးတွေ လက်ဖဝါး တွေကိုနာရော။

အပြင်ရောက်၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြသော် ဂျပန်ကြီးတစ်ယောက် ပက်ပင်းတိုးနေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့မှာ မျက်လုံးပြူး၍ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြသည်။

သို့သော် တော်ပါသေး၏။ ထိုဂျပန်မှာ စစ်သားမဟုတ်၊ ကုန်သည် ပိုင်းမှ ယဉ်ကျေးသူဖြစ်၍ အတော်မြန်မာရည်လည်နေရကား ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အား စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပြုံးကျဲကျဲမျက်နှာနှင့် ...

“အား မာစတာ မြင်တယ်က၊ ရည်းစား ဒီမှာ လာတွေ့ကြတယ်... ကောင်းတယ်ကား” ဟု ဆိုလိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ သူ့ကိုမည်သို့မျှ မထုချေတော့ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် လစ်ခဲ့ကြတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ကိုယ်များမှာ ပင့်ကူမြေးတွေ၊ ဖုန်တွေ၊ ချွေးတွေနှင့် အဝတ် များလည်း နွမ်းကြေနေကြသည်။ ဂျပန်ကား ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်ကာ ကျယ်လောင်စွာရယ်မော၍ ကျန်ခဲ့ပေ၏။

ကျွန်တော်တို့မြင်းလှည်းပေါ်သို့ ရောက်ကြသော် ... တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဘာမှမပြောနိုင်ကြတော့ဘဲ ကျွန်တော်က မြင်းကိုသာ ခပ်မြန်မြန် မောင်းခဲ့တော့၏။ အလှက သူ့ကိုယ်မှ ပင့်ကူမြေးတွေ၊ ဖုန်တွေကို သုတ်သင် သည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကိုလည်း သုတ်သင်ပေးသည်။

ထိုစဉ် သူ့ရှိုက်သံကြားရ၍ ကျွန်တော်လှည့်ကြည့်တော့ သူ့မျက်နှာ မှာ မျက်ရည်စတွေနှင့် ...

“ဟင် ... အလှ ငိုနေတယ်၊ ငိုပါနဲ့ကွယ် ... ”

“အလှကြောင်လေးတော့ ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲ ... ”

“သူ့ဟာသူ သွားချင်လို့သွားတာ ဘာလို့ ဒုက္ခရောက်ရမှာတုံး”

“သူ ဘယ်သူက အစာကျွေးမလဲ”

“အောင်မယ်လေး၊ အဲဒီဂိုဒေါင်တွေမှာ ကြွက်တွေအပြည့်ဗျာ ... ”

“အလှ ... သူ့ကို သိပ်ချစ်တာ၊ ညဆို အတူတူအိပ်တာ ... ”

“နားမငြီးဘူးလား၊ ကြောင်များအိပ်ရင် တပွီးပွီးနဲ့၊ ရေနွေးအိုးဆူသလို မြည်နေတာ ... ”

“အလှကြောင်က အဲလို မမြည်ပါဘူး ... ”

“မညာပါနဲ့၊ ကြောင်မှာ မမြည်တဲ့ကြောင်ရှိမလား၊ ကဲ တိတ်ပါ၊ မျက်ရည်စတွေသုတ်ပစ်၊ ပေါင်ဒါပြန်ရိုက် ပျောက်သောကြောင် ကြာရင်မေ့ ပေါ့ ... ”

သူသည် ကျွန်တော်ပြောသည့်အတိုင်း လက်ပွေ့အိတ်ဖွင့်၍ တို့ဖတ် ရိုက်ရင်း ...

“မေ့ပါဘူး၊ မေ့ပါဘူး ... အလှကြောင်တော့ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး”

“ကဲ ... ဒါဖြင့် ကြောင်အစားယူမလား ... ”

“အလှကြောင်နဲ့ အမွေးရောင်ချင်း တူတာရှိလို့လား ... ”

“အလှ လိုချင်တယ်ဆိုရင် မတွေ့တွေ့အောင် ရှာပေးမယ်လေ ...
ယူမလား ... ”

“ကိုကြင်ဆွေပေးရင် ယူချင်တယ် ... ”

အဆင်သင့်ပင် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ မြင်းလှည်းသမား ကိုမြတ်သာ
အိမ်တွင် ဒီအရောင်မျိုး ကြောင်တစ်ကောင်တွေ့ရသည်နှင့် အရက်တစ်ပုလင်း
နှင့်လဲပြီး ယူသွား၍ပေးလိုက်သည်။ သို့သော် အလှ ပျောက်သွားသော
ကြောင့်က စိစိမာတဲ့၊ အောင်မလေး။ ကျွန်တော် ... ယူသွားတဲ့ကောင်က
အထီးဖြစ်နေ၏။ သို့ရာတွင် အလှသည် အထီးလား၊ အမလား မေးမနေဘဲ
သူ့ယခင်ကြောင်နှင့် အမွှေးရောင်ချင်း တော်တော်တူပါတယ်ဟုဆိုပြီး ဝမ်းသာ
အားရ ယူထားလိုက်ပါ၏။

ယင်းသည်မှ ၃-၄ လအကြာ တစ်နေ့သ၌ အလှသည် ဗဟန်းမှအပြန်
ကျွန်တော့်လှည်းပေါ် ပါလာခဲ့သည်။ အားအားရှိ ကျွန်တော့်လှည်းနှင့်
လိုက်လေ့ရှိသော ကိုသောင်းက မြင်းကိုမောင်းသည်။ ဤမြင်းမနာမည်
“လှလှကြည်” ဖြစ်ကြောင်း ကိုသောင်းကသိသည်။ ဘာကြောင့် ဤနာမည်
ပေးသည်ကိုလည်း ကျွန်တော်က ပြောထားပါသည်။ သို့ရာတွင် ကိုသောင်း
သည် ယခုမြင်းလှည်းပေါ်၌ ၎င်းနာမည်ရှင်ပါလာသည်ကို သတိမေ့လျော့
သွားကာ အခြားမြင်းလှည်းတစ်စီးက နောက်မှကျော်တက်မည်ပြုသည်ကို
သူက ကျော်တက်မခံဘဲ မြင်းမကျောကို ဇက်ဖျားခတ်လိုက်ကာ ...

“လှလှကြည်တဲ့ကွ ... ဘာရမလဲ လှလှကြည် ... သမီးဆွဲလိုက်စမ်း...”

ယင်း၌ ကျွန်တော့်ကျောနောက် ကပ်ထိုင်လာခဲ့သော အလှသည်
ကျွန်တော့်အင်္ကျီလက်မောင်းစကို ဆွဲကာ ...

“ဟင် ... ကိုကြင်ဆွေ မြင်းမနာမည်က ... ”

အခြားသူများနားမလည်အောင် ကျွန်တော်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်
‘မင့်နာမည် ယူမှည့်ထားတာပဲ ... ’

သူကလည်း (မျက်လုံးလေးများ တောက်ပကာ) အင်္ဂလိပ်လို
“ရှင့်နာမည်ကော ဒီလို တိရစ္ဆာန်ယူမှည့်ရင် စိတ်ဆိုးမှာလား...”

“ကိုယ့်ကိုသဘောကျလို့ မှည့်တယ်ဆိုရင် ဝမ်းတောင် သိပ်သာပစ်

လိုက်မှာပေါ့ ... ”

“ဒါဖြင့် သာပေရော့ ... အရင် ရှင်လာပေးတဲ့ ကြောင်လေးနာမည် ဟာလေ ... ”

* * *

ဪ ... အလှ၊ အလှ၊ ကျွန်တော်နှင့်အလှ။ ကျွန်တော့်မြင်းမကို သူ့နာမည်မှည့်၊ ကျွန်တော့်နာမည်ကို သူ့ကြောင် ...။

သူ့ရုံးက ဂျပန်အရာရှိကြီးကို သူ့နဲ့ကျွန်တော် လက်ထပ်တော့မယ့် သမီးရည်းစားပါတဲ့။ ကုက္ကိုင်းလမ်းမှာ ဂိုဒေါင်နားတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဂျပန်ကြီး ကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို ဒီလိုပဲသမုတ်။

တစ်ယောက်တစ်ယောက် ချစ်လိုက်ကြသည်ကလည်း အမှန်။ သို့သော် သူနှင့်ကျွန်တော်သည် ညားရန် ဖူးစာမပါခဲ့ပါ။ သူ့ရုပ်လှသည်နှင့် အမျှ အသက်ကလည်း တိုခဲ့ပါသည်။

၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ မဟာမိတ်တို့ နောက်ဆုံးအကြိမ် ရန်ကုန်မြို့ကို ဗုံးကြဲ သောအခါတွင် ...

အေးဥသြဆွဲသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကြည့်မြင်တိုင်ဘက် အလှတို့နေ သော အကွက်ဟု ကြားသည်နှင့် ကျွန်တော်သည် ကိုသောင်းကိုခေါ်ကာ မြင်းလှည်းမောင်း၍ ထွက်ခဲ့သည်။

အလှတို့အကွက် မဟုတ်ပါစေနှင့်၊ ဟုတ်သည့်တိုင်အောင် အလှ တော့ လွတ်ကင်းပါစေ။

သို့သော် ကျွန်တော့်ဆုတောင်း တစ်ခုမျှမပြည့်ခဲ့ပါ။ မီးလောင်ဗုံးဖြစ် သည့်အားလျော်စွာ သေလိုက်ကြသည့်လူတွေ အတုံးအရုံး၊ အိမ်တွေရော သစ်ပင်တွေပါ ငုတ်တိုတွေဖြစ်နေကြသည်။ ဘယ်သူ့အလောင်း ဘယ်မှာ မဆိုထားနှင့်၊ ဘယ်သူ့အိမ်ဟာ ဘယ်မှာဆိုတာကိုပင် မခန့်မှန်းနိုင်၊ ညှော်နဲ့က လည်း ပြင်းထန်လှပါဘိတောင်း။

မီးသတ်ကားများနှင့်၊ အလောင်းတင်ရအောင်လာသော ဆေးရုံကား များနှင့်၊ ငိုယိုနေကြသော ဆွေမျိုးသားချင်းများနှင့် ယောက်ယက်ခတ်နေကြ

mgyo.com

သည့်အကြား ကျွန်တော်ဆင်းသွားတော့ အလှ၏အမေက ...။

“အောင်မယ်လေး မောင်ကြင်ဆွေရဲ့ ...၊ ဟောဒီမှာ ... မင်းအလှ အလောင်းကွဲ့။”

အလိုလေး ကြည့်ရက်စရာ မရှိပါလားဗျာ။ ဗုံးဆန်လည်းမှန်ထား တယ်။ မီးလည်းလောင်ထားတယ်။ ညိုမဲတွန့်ခွေလို့ ပါးတစ်ခြမ်းကလည်း ပဲ့နေလေတော့ ...

“ကျွန်တော့်ရည်းစား ပျောက်လို့ရှာ၊ တွေ့ရင်ပြောကြပါ။ မှတ်မိတာ လည်းသေအချာ ပါးစပ်မှာလည်းသွားနဲ့ပါ ... ”

“မောင်ကြင်ဆွေရဲ့ သူက တနင်္ဂနွေနေ့မို့ အိမ်မှာနေတယ်၊ အမေ ကတော့ ဈေးသွားနေလို့၊ အောင်မယ်လေး ငါ့သမီးနဲ့အတူ လိုက်မသွားရ ဘူးကွဲ့ ... မောင်ကြင်ဆွေရဲ့၊ မင်းကို သူသိပ်ချစ်တယ်ကွဲ့။ မင်းပေးတဲ့ ကြောင်လေးကို ဘယ်လိုခေါ်တယ်မှတ်သလဲ။ “ကိုဆွေ” တဲ့၊ မင်းပါးစပ်က သွေးစသုတ်ပေးရတဲ့ လက်ကိုင်ပဝါလေးလည်း သူ တရိုတသေ သိမ်းထား ရှာတယ်။ အို ... မင်းကို သူ သိပ်ချစ်ရှာတယ်ကွယ်၊ ကိုကြင်ဆွေက အလှကို ဘယ်နေ့ လက်ထပ်ဖို့ပြောမလဲ မသိဘူး၊ တစ်နေ့တော့ ပြောမှာပဲ... ပြောမှာပဲ နဲ့၊ အခုတော့ မင်းမပြောတော့ဘူးမဟုတ်လား ... ”

အမေကြီးသည် ကျွန်တော့်အား ဖက်၍ငိုပါတော့သည်။ ကျွန်တော့် မှာ မျက်ရည်တွေတွေ ကျရပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် အဖော်လိုက်ခဲ့သော ကိုသောင်းလည်း မျက်ရည်စို့ရပါသည်။

ကိုသောင်းသည် ၁၉၄၉ ခုနှစ်၌ အဆုတ်အအေးမိသောရောဂါနှင့် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးတွင် ကွယ်လွန်ပါသည်။ အလှအမေကြီးကား သူ့သမီး ဆုံးပြီး သိပ်မကြာခဲ့ချေ။ လှလှကြည်ဟု နာမည်ပေးထားသော ကျွန်တော့် မြင်းမလည်း ထိုနှစ်မှာပင် ဂျပန်တွေမြင်းသိမ်းမည်ဆို၍ မှော်ဘီလှပဒါးရွာ သို့ပြေးရင်း ဟိုရောက်တော့ အမောလွန်ပြီး သေရှာပါသည်။ ဟိုကြောင် မောင်ကြင်ဆွေမှာမူ အလှနှင့်အတူပဲ ဗုံးချရာမှာ မီးသွေးတုံးဖြစ်သွားပါသည်။

ဪ ... သတ္တဝါမှန်သမျှ သင်္ခါရချည်း။ ကျွန်တော်လည်း တစ်နေ့ သူတို့နောက် လိုက်ရချေတော့မည်။

မလိုက်မီ ယခု ဤစာရေးနေချိန်ဝယ် လွန်ခဲ့သော ၂၄ နှစ်ကျော်က အလှ၏ မသေမီ ချောမောသော ရူပါဏ္ဍဋ္ဌာရုံကိုလည်းကောင်း၊ မီးလောင်ပုံး ထိသေပြီးသော အလောင်းကောင်၏ အနိဋ္ဌာရုံကိုလည်းကောင်း မျက်စိတွင် ထင်မြင်၍ ဆင်ခြင်မိတော့ အလှကို လွမ်းဆွတ် တသသော စိတ်နှင့် ကျွန်တော် အလှကို ရှာဖွေတွေ့မိလေ၏။

ဪ ... အလှသည် အရေပြားပေါ်တွင်သာ ရှိ၏တကား။ အရေ ပြားအောက်၌မူ အဆီ၊ အသွေး၊ အကြော၊ အရိုး၊ အရိုး၊ အရိုး စသည့် ၃၂ ကောဋ္ဌာသ သာတကား။

(၁၉၆၉၊ ဧပြီလ စန္ဒာမဂ္ဂဇင်း)

အလွန်အလုပ်များသူ

ကိုမောင်ချိုသည် နေထန်းတစ်ဖျားခန့် မြင့်နေပြီဖြစ်သော်လည်း အချိန် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲဟု မော်မကြည့်အားသေးပေ။ အပေါက်တစ်ရာ၊ အဖာ က ဗရဗျစ်နှင့် မည်းညစ်၍နေသော သူ့စက်ဘီးတာယာ လေလုံးဖြင့် အလုပ် များလျက် ရှိသည်။

ဒေါက်ခွမရှိသော စက်ဘီးကို နွားသောက်သော ထန်းပင်မြစ်ဆုံ ရေစည်တွင် မှီလျက် နောက်ဘီးတာယာ လေလုံးကိုထုတ်ကာ ရေအင်တုံ ပဲ့တစ်ခု၊ ကတ်ကြေးတစ်လက်၊ တံစဉ်းတစ်ချောင်း၊ ကော်ရည်တစ်ခွက်၊ လေထိုးပိုက် တစ်လုံးနှင့် နံနက်မိုးမလင်းမီကပင် သူထ၍ ဖာခဲ့သည်။ မီးခွက်သည် မီးငြိမ်း၍ပြီးသော်လည်း သူ့အနီးမှာ ရှိနေသေးသည်။

သူ့စက်ဘီးလေလုံးမှာ ပေါက်ရာ ဖာရာက များလှသည့်အထဲ ကော်ရည်က နိုင်ငံခြားကလာသည့် မူလပစ္စည်းမဟုတ်ဘဲ တမာစေးကို ကျို ထားရခြင်းဖြစ်လေရာ တယ်ပြီး ရေရာသည်မဟုတ်၍ ယခုလောက် ခဲယဉ်း နေခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် ကိုမောင်ချိုသည် ဇွဲကတော့ လျှော့တတ်သူ မဟုတ်၊ ဒီပစ္စည်းနဲ့ ဒီပစ္စည်းဟာပဲ အရင်ကလည်းရဖူးတာ၊ ခုလည်းရတယ် ဟူသော ယုံကြည်ချက်ဖြင့် သဲသဲမဲမဲ ကြိုးစားနေခြင်းဖြစ်သည်။ သည်အထဲ လေထိုးပိုက်ကျွတ်ကလည်း ခဏခဏ လေချော်တတ်သေးသည်။

ယင်းအခိုက် အိမ်ရှေ့လမ်းမမှ နွားလှည်းတစ်စီးရပ်သံနှင့်အတူ

“ကိုမောင်ချိုရ၊ ခင်ဗျားစက်ဘီးက ခုထိဖာမရသေးဘူးလား” ဟူသော နှုတ်ဆက်သံကိုကြားရမှ မော်ကြည့်လိုက်မိကာ... “ဟာ မောင်ခွေး၊ နောက်ချေး ချတစ်ခေါက်က ပြန်လာခဲ့မှကိုးကွ ... ”

“အေးဗျာ၊ ခင်ဗျားကော မြို့သွားဖြစ်ဦးမှာလား ... ”

“သွားဖြစ်အောင် ဒီစက်ဘီး ဖာနေတာပဲကွာ ... ”

သူသည် စက်ဘီးကို ဆက်ပြီး ဖာမြဲဖာနေ၏။ သည်နောက်ဘီးက ခဏခဏ ဒုက္ခပေးနေ၏။ ရှေ့ဘီးကတော့ ဒုက္ခငြိမ်းသွားပါပြီ။ တာယာရော ကျွတ်ရော ချွတ်ပြီး မြင်းလှည်းဘီးက ရော်ဘာတာယာအဟောင်းတစ်ခုကို ပြုပြင်တပ်ဆင်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် ရှေ့ဘီးကကျွတ်ကို ကောင်းသောအပိုင်းဖြတ်ယူကာ နောက်ဘီးကျွတ်နှင့် ပေါင်းသုံးခဲ့၍ အတော် ကလေးဟန်နေခဲ့သည်။ ယခုမှ ခဏခဏ ချူချာလာပြန်တော့ ပြည်သူ့ပစ္စည်း ဆိုင်မှာ လျှောက်ထားတာ ရလျှင်ရ၊ မရလျှင်တော့ ရှေ့ဘီးလိုပဲ ဆောလစ်ပဲ စွပ်ရတော့မှာပဲဟု မောင်ချို အောက်မေ့မိ၏။ ဂျပန်ခေတ်တုန်းကလိုပေါ့လေ။

ကိုမောင်ချိုသည် ရွာတွင် လယ်ယာခြံမြေလုပ်ငန်း ပါးလျားသော အခါလည်းကောင်း၊ အားသောအခါလည်းကောင်း မြို့သို့သွား၍ ဆေးလိပ်ရုံ တစ်ခုမှာ ဆေးရိုးလှော်ခြင်း၊ ဆေးစပ်ခြင်းအလုပ်ကို နေ့စားလုပ်ရသည်။ သူ့တွင် လယ်မြေဝေခြမ်းရေးမှ ၅ ဧက ရထားသော်လည်း ဒီ ၅ ဧက စပါး စိုက်ရုံဖြင့် သူ့အိမ်ထောင်ဝမ်းစာရေးကို မလောက်ပေ။ ထို့ကြောင့် သစ်ပင် လှဲခြင်း၊ ထင်းခွဲခြင်းကအစ ရရာအလုပ်ကို လုပ်ရသေးသည်။ သူ့ဇနီးနှင့် သူ့သမီးကလည်း ရက်ကန်းစင်ကို ကိုင်ရသေးသည်။

ဆွမ်းတော်ဗျို

မောင်ခွေး ထွက်ခွာသွားပြီးမှ ဒုတိယအကြိမ် ကိုမောင်ချိုကို လှုံ့ဆော် လိုက်သောအသံကား အိမ်ရှေ့ဆွမ်းခံရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဒီအခါ တော့ ကိုမောင်ချို မနေသာတော့ပါ။ ဆွမ်းခံကျောင်းသားကလေးတွေ လှမ်း ကြည့်လိုက်ပြီး “ဟာ ... ဆွမ်းခံတောင်ရောက်ပြီ၊ စက်ဘီးကလည်း ဖာမပြီး သေး။ ဒီနေ့ မြို့သွားလို့တော့ဖြင့် မဖြစ်တော့ဘူး” ဟု အားလျှော့လိုက်ကာ

ထိုင်ရာမှ ထလိုက်တော့သည်။ ကိုယ်ကို ဘယ်ညာယိမ်း၍ အညောင်းဆန့်
လိုက်ပြီး နွားရေစည်ထဲမှရေဖြင့် မျက်နှာကိုပွတ်သပ်၍ ခေါင်းတွင်ပေါင်းထား
သော ပုဆိုးဟောင်းချွတ်လျက် အိမ်ရှေ့နေရောင်ကာ ကပြင်တွင် ရက်ကန်းစင်
၌ရှိနေသော သမီးထွေးအား ...

“လုံမရေ ... ငါ့ကွမ်းထုပ်ကလေး ပေးစမ်းဟေ့ ... ”

ကိုမောင်ချိုသည် ကွမ်းမပြတ်ငုံလေ့ရှိသူဖြစ်၍ သူ့မှာ ကွမ်းထုပ်
မည်းညစ်ညစ်ကလေး အမြဲရှိသည်။ အထဲတွင် ကွမ်းရယ်၊ ထုံးရယ်၊ ကွမ်းသီး
ရယ်၊ ဆေးရွက်ရယ်။

ကိုမောင်ချိုသည် သမီးလေး လှမ်းပေးလိုက်သော ကွမ်းထုပ်ကို
ထန်း မြစ်ဆုံစည်နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် တင်ဖြေ၍ ကွမ်းယာရင်း စဉ်းစား၏။

ဒီနေ့ မြို့တော့မသွားနိုင်တော့ဘူး။ အိမ်လုပ်စရာတွေထဲက တစ်ခုခု
လုပ်ရတော့မှာပဲ။ သက်ကယ်ပစ်ဖို့လည်း ရှိ၏။ မိုးဦးကျ ဂုံလျှော်စိုက်ရန်
နောက်ဖေးခြံအမှိုက်ချဖို့လည်း ရှိ၏။ ဟိုပေါက်ပြားရိုး ကျိုးနေတာလည်း
ပြန်တပ်ရဦးမည်။ မနေ့ညက ပေါက်လက်စ ထင်းတုံးကော ရှိနေသေး။

သူ့အတွေးမဆုံးမီ ကွမ်းယာပြီး၍ ပါးစပ်ထဲငုံကာ နောက်ဖေးဘက်
ထွက်လာမိလျက် ထန်းလက်ခြောက် လေခတ်သံကြားရ၍ ခြံစပ်က ထန်းပင်
ပေါ်မော့ကြည့်လိုက်မိတော့မှ အခု ဘာလုပ်ရတော့မည်ကို ဆုံးဖြတ်ချက်
ချမိတော့လေ၏။

“ဟာ ... မမြင့်ရေ ... ထန်းခိုင်ကလေးတွေ သီးလုံးတောင်ပေါ်နေမှ
ဒီထန်းပင် တက်မှဖြစ်တော့မယ်ဟေ့ ... ”

မီးဖိုချောင်ထဲရှိနေသော သူ့မိန်းမကို လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။
မမြင့် ကား သူ့လင်ပြောတာကို ကြားသည်ဖြစ်စေ၊ မကြားသည်ဖြစ်စေ ဘာမျှ
ပြန်ပြောလေ့မရှိပေ။ ကိုမောင်ချိုကသာ ထန်းပင်ကို လှည့်ပတ်မော့ကြည့်ကာ
ဆက်၍ပြော၏။

“ဒီနှစ် ထန်းတော်တော်ထွက်မှာပဲကွ၊ အဆင်သင့်ပဲဟေ့။
ကျွေးတောင် စိုက်ရော၊ တောက်တဲ့ခေါင်းရော ... ”

ထန်းလက်၊ ထန်းခွာကြားမှ ထွက်ပြုစ ထန်းစကလေးသည်

ကြက်တူရွေးတောင်ကဲ့သို့ စိမ်းမြနေ၍ ‘ကျေးတောင်စိုက်’ တဲ့။ ထိုကျေးတောင် စအောက်မှ သီးတံအစွန်ကလေးပေါ်လာတော့ တောက်တဲ့ခေါင်းပြုလာသည် နှင့်တူ၍ ‘တောက်တဲ့ခေါင်း’ တဲ့။ ဤမှတစ်ဆင့် ခိုင်တံထွက်ပြီး သီးလုံး ကလေးတွေ ပီသလာတော့ ‘သီးလုံးပေါ်’ ။

ထန်းမကို ထန်းရည်ချရာတွင် ဤသီးလုံးပေါ်ကစ၍ ကိုင်ရလေ သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုမောင်ချိုက အဆင်သင့်ပဲဟေ့ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု နှစ်စမျှ သီးလုံးပေါ်ကစ၍ထု၊ ဤအခိုင်ကလေးများ လှီးဖြတ်ရတော့ တောက်တဲ့ခေါင်းက သီးလုံးပေါ်ဖြစ်လာမည်။ ကျေးတောင်စိုက်က တောက်တဲ့ခေါင်းထွက်လာမည်။ ထန်း ၄-၅-၈ စသည် ဤနှုန်းဖြင့် အလျဉ်း သင့် ဖြစ်လာပေသည်။ တစ်ပတ်အတွင်းမှာ ထန်းရည်ကျတော့မည်။

ကိုမောင်ချိုသည် ကာလသား ထန်းတက်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ သည်။ ရှေးယခင်က ထန်းပင်ပေါင်း အစိတ်၊ သုံးဆယ် တက်၍ အသက်မွေး ခဲ့ဖူးသည်။ ထန်းသမားအလုပ်သည် ဘာပြောပြော ကျေးရွာတွင် ငွေကြေး ချောင်လည်၍ မျက်နှာပွင့်လင်းသူဖြစ်သည်။

“ထန်းရည်သောက်တတ်တဲ့ လူတွေဆိုရင် ကိုယ့်အောက်ကချည်း ပေါ့ကွ၊ ငါ ထန်းပင်ပေါ်နေတုန်း သူတို့က အောက်လာလာပြီး ရဦးမလား၊ တစ်ပုလင်းပေးပါ၊ နှစ်ပုလင်းပေးပါနဲ့ တောင်းရသကိုးကွ၊ ဟဲ ... ဟဲ ... ”

ကိုမောင်ချို၏ ပြက်လုံးရွှင်လုံးကလေးဖြစ်သည်။ ကျေးရွာတွင် ထန်းတက်ခြင်းအလုပ်ကို ‘အထက်တန်းစားအလုပ်’ ဟူ၍လည်း ပြောတတ် ကြသည်။

ယင်းအလုပ်ကို ကိုမောင်ချို မက်မောခဲ့ပါ၏။ သို့သော် ယခု အသက် ၅၀ ကျော်လာတော့ ဇရာချဉ်းလာသော သူ၏ခြေလက်အင်္ဂါတို့က ထန်းပင် ပေါင်းများစွာတို့အား ပင်တိုင်းစေ့ မနက်တစ်ကြိမ် ညနေတစ်ကြိမ် ဆင်းတက် ရန်တို့ကို ငြင်းဆိုလာလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ထန်းတက် အသက် မွေးခြင်းအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရကား တစ်နှစ်မှာ တစ်ပင် နှစ်ပင်လောက်သာ ကိုယ်သောက်ဖို့လေးလည်းရ၊ ဟင်းလျာဖိုးလည်းရ အောင် ကြိုးပမ်းခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကိုမောင်ချိုသည် ထန်းပင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီးနောက် သူ့ဇနီး ရှိရာ မီးဖိုချောင်ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး ...

“ပေးစမ်းဟေ့ ... ငါ့ဓားမ၊ သွေးရဦးမယ်၊ သွေးပြီး မောင်းတက်ဝါး သွားခုတ်ရမယ် ... ”

ရောဂါပြင်မှ သူ့ဇနီးလှမ်းပေးသော သူ၏ လက်သုံးတော် ဓားမကြီး ကိုယူခဲ့ကာ ဓားသွေးကျောက် ထားရာ အိမ်ရှေ့က ထန်းမြစ်ဆုံစည် အနီးမှာပဲ လာ၍သွေးလေသည်။ ထိုအချိန်၌ ဝက်ခြံထဲမှလွတ်လိုက်ပြီဖြစ်သော ဝက် ကလေးလည်း ဤရေစည်အနီးက ကျင်းမှာ လာ၍လူးနေသည်။ သူတို့အိမ် မှာ ဝက်တစ်ကောင်ရှိသည်။

“ဟား ... ဗိုလ်ချို၊ သွေးလှချေလားဓား၊ အနားက စုပူးဖောက်တော့ မလိုလား”

ဝက်ကို ကျေးရွာသားတို့၏ စုဘူးဟုလည်းခေါ်သည်။

ကိုမောင်ချိုသည် လမ်းကလူကို လှမ်းကြည့်၍ ...

“ဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ခုနယ် ဒီစုဘူးဖောက်လို့ ဘယ်လောက်ရမှာလဲ၊ အလွန်ဆုံး နှစ်ဆယ်ထွက်တော့မပေါ့”

“တောက် ... ကောင်းတော့ ဒီအရွယ်မှကောင်းတာဗျ”

“ဟာ ... ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ၊ ရေဆူခပ်စားရုံပေါ့” ဆိုပြီးမှ သူ သတိရ၍ “ဪ ... အဆင်သင့်ပဲဟေ့ မောင်တင်လေး၊ ငါ မောင်းတက် ဝါး လိုချင်လို့ကွ၊ မင့်အိမ်နောက်ဖေးက ဝါးနက်ရုံမှာ အတက် ကောင်းကောင်း နဲ့ ရှိမယ်လား”

“ရှိပါ့ဗျား ... ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“နောက်ဖေးထန်းပင် ကိုင်တော့မလို့ကွ”

“ဟာ ... ထန်းရည်တက်ဖို့ဆိုခုတ်၊ ကြိုက်သလောက်သာခုတ်”

“အေး ... ဒါနဲ့ မင်းဘယ်သွားမလို့လဲ”

“တောင်ပိုင်းကို”

“ဒါဖြင့် သာကျော်ကြီးရှာပြီး လွတ်လိုက်စမ်းကွာ၊ ထန်းပင် မောင်း တက်ဆွဲတော့ သူ့ကူခိုင်းရဦးမယ်”

ကိုမောင်ချိုသည် ဓားကို အားရပါးရီသွေးသည်။ ထန်းကိုင်ရမည်ဆို
တော့ ဓားပြတ်ဖို့ အလွန်လိုသည်။ ဤဓားမ သွေးပြီးနောက် ထန်းလှီးဓားကို
ခြေသလုံးမွေးကျအောင် သွေးရဦးမည်။ အင်း ... ဒီနေ့တော့ မလိုသေးပါ
ဘူး၊ ပထမ အရေးကြီးတာက မောင်းတက်ဝါးခုတ်ပြီး ထန်းပင်ချိတ်ဆွဲဖို့၊
နောက် ထန်းပင်ပေါ်တွင် ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်း၍ ထန်းခွာများနင်းဖို့။

ထန်းရည်နင်း

ပေါက်ကင်းတဲ့လဲငုံ

ထန်းဖိုငုံကင်း၊ ထန်းရည်နင်းသည်နှင့်လေး။

စသည်ဖြင့် . . .။

ထန်းရည်ခံရန်၊ ထန်းခွာတို့ကိုနင်းဖြ၍ ထန်းစကိုထုတ်ကာ ပြုပြင်
ကိုင်တွယ်သည်ကို ရှေးပညာရှင်များက 'ထန်းရည်နင်း' သည်ဟုဆိုကြသည်။
ဤထန်းရည်နင်းသည်ကို တပို့တွဲလဘွဲ့ ဖွဲ့ဆိုကြသည်။ မှန်ပါသည်။ တပို့တွဲ
လမှာ ထန်းဖိုက အရင်စကိုင်ရသည်။ ထန်းမက ယေဘုယျအားဖြင့် ထန်းဖို
ထက်နောက်ကျ၍ တပေါင်းလလောက်မှ ကိုင်ရတတ်ပါသည်။ တပေါင်းလ
တွင်ကား ထန်းဖိုရော ထန်းမရည်ရော နှစ်မျိုးစလုံး ရလေသည်။

“ဟေ့ ... တပေါင်းလလို့ ဘာကြောင့်ခေါ်သလဲသိလား” ထန်းသမား
ကြီး ဦးမောင်ချိုက ပြောလေ့ရှိပါသည်။ “ထန်းဖိုရည်၊ ထန်းရည်မ နှစ်ခုပေါင်း
လို့ ထန်းပေါင်းလ၊ တပေါင်းလလို့ ခေါ်ကြတာကွ ... မှတ်ထား”

ကဲ ... ဘယ်သူငြင်းချင်သနည်း။

ထန်းသမားကြီး ဦးမောင်ချိုသည် သူ့ဓားကို တစ်နာရီလောက်ကြာ
ကြာ စိတ်တိုင်းကျသွေးပြီးမှ ထိုင်ရာက ထလိုက်ကာ ...

“မမြင့်ရေ ... ငါ မောင်းတက်ခုတ်သွားမဟေ့” ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်
၏။ သည်အခါတော့ သူ့မယားချောက စကားပြောလာ၏။

“တော့နှယ် ဘယ်အချိန်ရှိပလဲ၊ ထမင်းစားသွားပါတော့လား”

ဒီတော့မှ ကိုမောင်ချိုက ထမင်းစားဖို့ သတိရကာ ...

“အေး ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဘာဟင်းချက်လဲဟ”

“ဘာဟင်းချက်နေရမလဲ၊ မြေပုံသီး ငါးပိချက်ပေါ့” သူ့ချစ်ဇနီးက

ပြေပြစ်စွာ ပြန်ပြော၏။ “ကိုယ့်ဒီရာသီမှာ ဒါပဲစားစရာရှိတာ၊ မေးနေရသေး”

ကိုမောင်ချိုက အလျှော့ပေးသံဖြင့် ...

“အေးဟာ ... နို့ ဘာတို့စရာလဲ”

တို့စရာကတော့ ပြောင်းတန်ကောင်းရဲ့ပေါ့။ ဤတွင် သူ့ဇနီးက ခရာ လိုက်ပါ၏။

“ထမင်းပွဲရောက်တော့ ကြည့်တော်”

တောင်ဆုပ်မျှမြင့်သော မည်းညစ်ညစ် ထမင်းစားပွဲဝိုင်းပေါ်တွင် ငါးပိရည် ပန်းကန်လုံးနှင့်ယှဉ်၍ သံပန်းကန်ပြားထဲမှာ ခရမ်းသီးပြုတ်ကလေး များ စုပြုံနေကြသည်။ ခြံထဲမှ နွေခရမ်းဖြစ်၍ ပိုးပေါက်နှင့် ကောက်ချိတ်ချိတ် ကလေးများဖြစ်သော်လည်း မာပြီးချို၍ ငါးပိရည်တို့၍တော့ ကောင်း၏။ သူ အမှတ်ထားမည်ဆိုလျှင် ဒီငါးပိချက်မျိုးနှင့် ခရမ်းသီးပြုတ်မျိုး တို့ခွဲရ သည်မှာ ထမင်းအနပ်ပေါင်း မရေတွက်နိုင်တော့ပြီ။ သို့သော် ‘တွေ့သမျှ စားဟ၊ ရသမျှကြိတ်’ ဟူသော ဆင်းရဲသားဝါဒဖြင့် ကိုမောင်ချိုသည် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ ဟဲလိုက်ရာ ပါးစပ်ထဲ စားလိုက်ဝါးလိုက်ရသည်ဟု တယ်မထင်လှပါဘဲနှင့် ထမင်း နှစ်ပန်းကန်လောက် ပျောက်သွားလေသည်။

ဗိုက်ပြည့်သောအခါ၌ ကိုမောင်ချိုသည် ကြမ်းပြင်ထသွား၍ ရေမှုတ် နှင့်ရေသောက်၊ နောက် ပန်းကန်ဆေးပြီး သူ့ပခုံးပေါ်ရှိ ပုဆိုးနှင့်လက်သုတ် ကာ ထိုပုဆိုးကိုပင် ခေါင်းမှာရစ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် အိမ်ထဲပြန်ဝင်ကာ ကွမ်းတစ်ယာ ယာ၍ ပါးစပ်ထဲငုံ၊ ကွမ်းထုပ်ကို ခါးပိုက်ထဲထည့်ပြီးသကာလ စားမကိုဆွဲလျက် အိမ်ပေါ်မှဆင်းခဲ့တော့၏။

“မမြင့်ရေ... ငါသွားပဟေ့၊ သာကျော်ကြီး မှာထားတယ်၊ သူလာရင် ငါ မောင်တင်လေးခြံထဲ ဝါးခုတ်သွားတယ်ပြောလိုက်”

အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ဇနီးအား မှာကြားခဲ့သေးသည်။ ဇနီးသည်က တော့ ထုံးစံအတိုင်း ဘာမျှပြန်မပြောချေ။ သို့သော် ကိုမောင်ချို မောင်တင်လေး ခြံသို့မရောက်မီ နောက်မှ ခြေသံဖုတ်ဖုတ်ကြားရ၍ အသက် ၂၀ ခန့် လူငယ် တစ်ယောက်

“ကိုလေးချို ... ကိုလေးချို ... ”

ကိုမောင်ချို ရပ်ကာ ပြန်လှည့်၍

“ဟ ... ဘာလဲကွ မောင်ချော”

“အရှေ့ဘက်တန်းက ဒေါ်ကျော့ခင်အိမ်မှာရောင်းဖို့ နွားရောက်နေ တယ် ပြောတယ်။ အဲဒါ အမေက နင့်ကိုလေးချိုခေါ်ပြီး သွားကြည့်စမ်းပြော လို့၊ လာပါ ခုသွားကြည့်ရအောင် ... ကိုလေးချို မောင်းတက်ဝါး နောက်ပြီး ကျွန်တော်ပါလိုက်ကူခုတ်ပေးမှာပေါ့”

ကိုယ့်ကို အားကိုးတကြီး ဆရာလာ၍မိုးပြန်တော့လည်း မနေသာ၊ နို့ပြီး ဒီကောင်လေးတွေက နွားအကြောင်းကို ဘာမျှ နားမလည်သေး။ သူတို့ ဒီနှစ် နွားတစ်ကောင်ဝယ်ဖို့လိုနေတာ ကိုယ်ကြည့်လုပ်ပေးမှသာ ဖြစ်တော့ မည်။ ကိုယ့်ပေါက်ဖော်သားချင်းကလေးတွေ။

ကိုမောင်ချို နောက်ကြောင်းလှည့်ကာ အရှေ့ဘက်ရွာသို့ ပါသွားရ သည်။

“ဘယ်ကနွားတဲ့လဲကွ”

“ထိန်ကုန်းရွာက သူတို့ဆွေမျိုးနွားတဲ့၊ နက်ဖြန် နွားပွဲချသွားမလို့တဲ့”

“မင်းအစ်ကို မင်းကျော်ကော”

“ပျဉ်ပုံကြီးသွားတယ်၊ သူလည်း နွားကောင်းကောင်း နားမလည် သေးပါဘူး၊ ကိုလေးချိုပြီး ပြီးပါတယ်”

“အေး ... မလည့်တလည်နဲ့ ငါဝယ်ပေးတဲ့နွား၊ ဘာလေး ညာလေး နတ်သူငယ်သံလေးနဲ့ စာစာ စာစာ လျှောက်ပြောရင်တော့ ငယ်ထိပ် ဓားနှောင့် နဲ့ အထုပ်ကွာ”

“အဟီးဟီးဟီး သူပြောဝံ့ပါဘူး ကိုလေးချိုရဲ့”

သို့ဖြင့် တယ်ပြီးမဝေးလှသော ဒေါ်ကျော့ခင်အိမ်ရောက်၍ အဘွား ကြီးက မျက်ခုံးပေါ် လက်ဝါးကာ ကြည့်၍ ...

“ဟဲ့ ... မောင်ချိုပါလား၊ ဘာကိစ္စလာကြသလဲ”

“ခင်ဗျားတို့အိမ် ရောင်းဖို့နွားရောက်တယ်ကြားလို့ ဟောဒီ မောင်ချောတို့ဖို့ လာကြည့်တာ”

“ဟယ် ... ကူကြီးခြံထဲ ထင်းတိုက်တဲ့ဟယ်၊ ခုပဲ သူငယ်လေးနဲ့

လှည်းတပ် ထွက်သွားကြလေရဲ့၊ လိုက်သွားကြပါလား။ သူတို့ တာခွက အကြော်တဲမှာ ရှိနေဦးမယ်ထင်တယ်”

“လာဗျာ ... ကိုလေးချို၊ လှည်းတပ်ထားတုန်း ကြည့်ရတာကောင်း တာပေါ့” ဆို၍ မောင်ချောကတွဲခေါ်သည်ကို မောင်ချို တာလမ်းဘက်သို့ ပါသွားရပြန်လေသည်။

သို့သော် အကြော်တဲတွင် ဒေါ်ကျော့ခင်၏သူငယ်လေး ငရွေးတို့ လှည်း မရှိတော့ချေ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဖုံတထောင်းထောင်းသာ မြင်ရတော့ ၏။

“ခုပဲ ဒုန်းရိုက်ထွက်သွားကြလေရဲ့ကွ ... ” မောင်ချောကမေး၍ အကြော်သည် ကိုဘအေးက ပြော၏။ “ဒါဖြင့် ကိုလေးချို ဒီအကြော်တဲက စောင့်နေဗျာ၊ ကျွန်တော် ဟိုမြင်းလှည်းနဲ့လိုက်သွားပြီး သူတို့ထင်းလှည်းအပြန် မောင်းကြည့်ခဲ့မယ်” ဆိုပြီး မောင်ချောသည် ထွက်စပြုနေသော မြင်းလှည်း ပေါ်သို့တက်၍ လိုက်ပါသွားလေသည်။

ကိုမောင်ချိုသည် ဘာမျှမပြောနိုင်ဘဲ ငေး၍ကျန်ခဲ့၏။ အကြော်တဲ အတွင်းမှ ...

“ဟေ့ ... လာကွာဗိုလ်ချို၊ အကြမ်းသောက်ရအောင်” ဟူသော အသံ ကြား၍ ခေါင်းငုံ့ဝင်ရသော တံစက်မြိတ်အောက် ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ...

“ဟေ ... ကျော်ဆင့်တို့ပါလား၊ မင်းတို့ ဘယ်ကလှည့်လာကြလဲ” ပြောပြီး အထဲဝင်သွား၏။ နောက်တစ်ယောက်က ဖင်ထိုင်ခုံကလေးတစ်ခု ထိုးပေး၍ ...

“လာဗျာ ... ထိုင်၊ အကြော် နောက်ထပ်တစ်မတ်ဖိုး ထည့်ပါဦးဗျို့”

“ဟာ ... မောင်မြင့်ကြီးလည်းပါလား၊ မင်းအရင်အပတ်က ဝယ်သွား တဲ့နွား ... ဘယ့်နှယ်လဲ”

“သင့်ပါတယ်၊ သူ့အဖိုးနဲ့သူ တော်တယ်ပြောရမယ်ပေါ့ဗျာ”

“ကျော်ဆင့်ကော၊ မင်း ဟိုအရင်တစ်နှစ်က ဝက်တစ်ကောင်နဲ့ သက်ငယ်တစ်ရာ အလိုက်ပေးပြီးလဲသွားတဲ့ ဖိုးထိန်ဆီကနွားကလေးကော”

“ထမ်းပိုးကျင့်ပြီကွ၊ ခုမိုးတော့ နောက်လိုက်ကလေး ထွန်ရလိမ့်မယ်၊ အောင်မယ်... နွားကောင်းကလေးဆရာရဲ့၊ မင်းတို့ အဲဒါလေး ထုစားကြတော့ မယ်လုပ်နေတုန်းဆို”

“အေးပေါ့ကွ ...၊ မင်း မလာခင်တစ်ညက လက်မတင်ကလေးလို တော့တာ၊ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုဟေ့၊ သူ့ကံပဲဆိုရမယ်ကွ ...၊ တို့ လူ ၄ ယောက်အနက် တစ်ယောက်ကစပြီး သနားစိတ်ပေါ်သတဲ့ကွ၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း အဲဒီကောင်ဟာ ဟင်းကောင်းဆိုရင် နွားအရှင်တောင် လျှာဖြတ်စားချင် တဲ့အကောင်၊ အဲဒီနေ့ညမှပဲ ဒီနွားလေး သနားစိတ်ပေါ်သတဲ့ကွာ”

“ဒီနွားလေးဆီမှာ ငါ့မြေရှိနေသေးလို့ပေါ့ကွာ ...၊ နို့ အဲဒီလူက ရန်ကုန် မှာ နေတဲ့စာရေးဆရာဆို”

“အေးလကွာ ... မူလက တို့ရွာသားပေါ့”

“ဒါနဲ့ ဗိုလ်ချို၊ မိုးဦးကျမှ တို့ရွာက ငါဝယ်ထားပေးလိုက်တဲ့ ဝက်နက် ကလေးကော ဟန်ရဲ့လား”

“ဟန်ပါတယ် ... အခု နှစ်ဆယ် ထွက်လောက်ရှိပြီကွ”

“ဘယ်တော့ စိတ်ကူးလဲ၊ တို့လည်းအကြောင်းကြားကွာ”

“ဟာ ... ဒါလေးတော့ ငါတော်တော်နဲ့ မလုပ်နိုင်ဘူးကွာ၊ နွားဖြစ် အောင်လုပ်ရမယ်၊ အခု ငါ့မှာ နွားတစ်ကောင်တည်းရှိတယ်ကွ”

“ဒါဆို ... မင်းရှေ့နှစ် စပါးပေါ်လောက်ပေါ့”

“အေး ... ဒီလောက်ဆို ၆၀ ထွက်လောက်မှန်းတာပဲ”

“ဟင် ... ဒီဝက်မျိုး မျိုးကောင်းကွ၊ ၆၀ မအောက်ဘူး၊ ကျော်ကျော် ရမယ်သာ၊ ငါမင့်မို့ တမင်ရွေးဝယ်ပေးတာပဲ၊ အစားအသောက်ကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“ဟာ ... သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ဒါနဲ့ မင့်တူမြကြီးကိစ္စက ရှောင်ရတုန်း ပဲလား၊ အချင်းချင်းတွေ ဘယ်လိုကဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲကွာ”

“ဗိုလ်ချိုရာ... ဒါကတော့ မင့်တူကို မင်းလည်းတတ်နိုင်တဲ့ဘက်က ကူဖို့ ကိုယ့်အချင်းချင်းမို့ ပြောရမယ်ဆိုရင်” အစချီပြီး သူတို့ချင်း နှစ်ကိုယ်ကြား တီးတိုးပြောကြသည်။ ဤနေရာသည် မြင်းလှည်းဂိတ်ကလေးလည်း ဖြစ်၍

ဆိုင်ထဲ ဟိုလူသည်လူ ဝင်ထွက်စားသောက်ကြလျက် သူတို့သာ စကား
ကောင်း ကျန်ခဲ့ပြီး အချိန်သည် ကုန်မှန်းမသိကုန်သွားလေရာ၊ နောက်ဆုံးမှ
ဗိုလ်ချိုက သတိရ၍ ...

“ဟ ဘယ်နှုနာရီတောင်ရှိသွားပလဲ၊ ငရွေးတို့လည်း ကူကြီးခြံထဲတင်
ဆိုရင် ပြန်ရောက်ဖို့ကောင်းတာ ကြာလှပြီ” ဟု ပြောလိုက်သည်၌ ဆိုင်ရှင်
ကိုဘအေးက ...

“ဟာ ... ဗိုလ်ချိုရ၊ ကူကြီး ခြံကအပြန်မှ ဝင်မှာတဲ့၊ သူတို့
သဖန်းကုန်း ရောက်အောင်သွားကြဦးမှာတဲ့၊ မင်း ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“အဲဒီ လှည်းတပ်သွားတဲ့နွားက ရောင်းဖို့တဲ့ဗျာ၊ ဒါကို မောင်ချော
တို့က ဝယ်ဖို့ကြည့်ပေးပါဆိုလို့”

“ဒါဖြင့် ညမှပဲသွားကြည့်ပေတော့၊ ဒီကောင်တွေ တော်တော်နဲ့
ပြန် ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ငရွေးရယ်၊ မောင်ချောရယ်၊ နွားနဲ့လှည်းနဲ့
တွေ့သွား ကြရင်ဖြင့် အဲဒီနွားရှင်ဟာ နွားမရောင်းရဘဲ အမဲသားရောင်း
မပြန်ရ ကံကောင်းပဲ”

ထိုစဉ်၌ သူတို့တဲထဲမှ ထွက်ကြ၍ ကိုကျော်ဆင့်က ...

“ဟာ ... နေတော်တော်ကျသွားပဟေ့၊ သွားမယ်ဗိုလ်ချို၊ တို့
မနက်ဖြန် နွားပွဲမှာဆုံကြဦးစို့၊ မောင်တင့်နွားလေး ဖြစ်မယ်ဆိုရင် တို့အစိတ်ဖိုး
တော့ ပျော်ရမယ်ကွာ”

“အေး ... ငါလာခဲ့မယ်၊ သွားမယ်။ ငါလည်း မောင်းတက်ဝါးခုတ်
မလို့”

တာလမ်းမရွာဘက်အကူးတွင် ဆောက်ချုံကလေးများနှင့် ရိုးနိမ့်
အိုင်ကြီးတစ်ခုရှိလေရာ မိုးနှောင်းက သည်နေရာမှာ ကိုမောင်ချိုတို့သားအဖ
တွေ ငါးပက်ခဲ့သည်။ ငါးခု၊ ငါးကျည်း၊ ငါးအိုက် လေးပိဿာအပြင် အထူး
သဖြင့် လိပ် ၃ ကောင်။

“ဟိတ်လုံးရယ်ညံ၊ လိပ်သုံးကောင်ဆီပြန်ကြော်လို့” ဟု သူ့သားငယ်
က အော်ဆိုခဲ့သည်ကို သတိရမိသည်။ ဒီလိပ် ၃ ကောင်ကိုလှောင်၍ ရက်ခြား
စားခဲ့ကြသည်။ ကိုမောင်ချိုတို့သည် ရေသတ္တဝါတွင် ငါးဖားထက် လိပ်သား

က ပို၍ကောင်းကြောင်း သိကြသည်။ ပြန်သတိရ၍ တံတွေးမျိုမိသေးသည်။ ထိုမှစ၍ ဟင်းကောင်းမြိုးမြိုးမြက်မြက်၊ ပေါပေါလှိုင်လှိုင်မစားရသည်မှာ ကြာပါပကော။ ကိုမောင်ချိုတို့အရပ်သည် နွေအခါ အင်းအိုင်ချောင်းမြောင်း များ ရေဗလာဖြစ်၍ အသားငါး ရှားပါးလှသည်။

ယင်းသို့ မိုးနှောင်းကို ပြန်ပြောင်းတွေးရင်း ကိုမောင်ချို လက်က ဓားမကြီးတကားကားနှင့် လျှောက်လာစဉ် “ဗျို ... ဗိုလ်ပုချို ...၊ ဗိုလ်ပု ချို...” ဟု သူ့ဆီပြေးလာကြသူ နှစ်ယောက်ကတော့ အသက်ဆယ့်ငါးနှစ် အရွယ် မူလတန်းကျောင်းထွက်ကလေးများဖြစ်၍ ကာတွန်းအောင်ရှိန်၏ မိုဒန် ကာတွန်းခေတ်ကို မိလိုက်ကြသူများ ဖြစ်သည်။

ယခုမှ ဖော်ပြရဦးမည်။ ကျုပ်တို့ဇာတ်လိုက် ဗိုလ်ချိုသည် တောသား လူထွားလူခန့်ကြီး မဟုတ်ပေ။ ပုကွကွ၊ ခြေခွင်ခွင်နှင့် လက်ပြင်ကုန်းကုန်း၊ ခါးဆစ်တိုတို လူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိုဒန်ပရိသတ်က သူ့အား ဗိုလ်ပုချို နာမည်ပေးကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြောရဦးမည်၊ အခုန အကြော်ဆိုင်ထဲက ထွက်လာတော့ ကိုမောင်ချိုသည် ညနေစောင်းပြီမို့ ပုဆိုးကို ခေါင်းမှာမပေါင်း တော့ဘဲ လည်ပင်းသိုင်း၍ ကျောမှာခြုံလာခဲ့သည်။ ဗိုလ်ပုချို၏ ခြုံအင်္ကျီနှယ် မို့ သူ့ကို လူငယ်ကလေးများက ပို၍သဘောကျကာ အနီးသို့ရောက်လာ သည်၌ ...

“ဒီမှာ ဗိုလ်ပုချို၊ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့အတွက် နှိမ်နင်းပေးဖို့ ကိစ္စတစ်ခု ရှိနေတယ်”

“ဘာကိစ္စများလဲကွ ... ”

“ခင်ဗျားလက်က ဓားမနဲ့တော့ အဲဒီကောင်ခေါင်းကို ခုတ်နိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ကိုခုတ်လည်း သူက မှုမယ်မဟုတ်ဘူး”

ကိုမောင်ချိုက မခံချင်သံဖြင့် ...

“ဘာမို့လဲကွ မင်းတို့ကောင်က ”

“လိပ်ဗျ ... လိပ် ... လိပ် ... ”

ဗိုလ်ချို မျက်လုံးကျယ်ကာ ...

“ဟေ့ ဘယ်မှာလဲကွ၊ ဘယ်မှာလဲ၊ ခုရှိပါဦးမလား”

“ရှိပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ဖမ်းထားပါပြီ”

“ဘယ်လောက်ကြီးလဲ”

“ဟောသလောက်ကြီးဗျ၊ သုံးပိဿာလောက်ရှိမယ်”

လက်နှစ်ဖက်ကို ဝိုင်းပြသည်၌ ...

“ဟာ ... အကြီးကြီးပဲ၊ မင်းတို့ ဘယ်ကရသလဲ”

“ခြံမီးရှို့တော့ ထွက်လာတာ”

“ဒါဖြင့် ဇင်းရှောဟေ့ ... ကျင်းအောင်းလိပ်ပဲ၊ ဒီရာသီ သိပ်ဆူပေါ့
ကွာ ... တောက် ... ”

ကိုမောင်ချိုသည် စားချင်စိတ်ဖြင့် တံတွေးမျိုးပြီး တက်ခေါက်လိုက်ရာ

“ခင်ဗျား သိပ်ဒေါသထွက်မနေနဲ့၊ အခု ကျုပ်တို့နဲ့လိုက်ခဲ့၊ ခင်ဗျား
တွေ့ရမှာပဲ”

“မင်းတို့ ငါ့ပေးမယ်လား ... ”

“ဟာ အတူတူ ချက်စားကြတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့က
လိပ်မသတ်တတ် လို့ ခင်ဗျားလိုက်ရှာရတာ”

“နို့ မင်းတို့ဘကြီးသာဒင် ရှိသားပဲဟာ ... ”

“ဘကြီးက သူ အသက်ကြီးပြီ၊ မလုပ်ချင်တော့ဘူးတဲ့ ...၊ မောင်ချို
သာသွားခေါ်ကွာတဲ့”

“အင်း ... ချက်ပြီးရင်တော့ သူစားမယ်ပေါ့လေ ... ”

“ဒါတော့ လူကြီးပဲဗျ”

ဤမှာဘက်၌ မကျွမ်းကျင်သူတို့သည် လိပ်ဆိုတာ အခွံပစ်ရတာ
နှင့် ၃ ပိဿာလောက်အကောင်သည် အတွင်းသား ငါးဆယ်သားမျှ ရပါမည်
လားဟု အောက်မေ့ဖွယ်ရှိသည်။ စင်စစ် ဒီလိုဇင်းရှောလိပ်ကို (လိပ်မှာ အမျိုး
မျိုးရှိသည်) မီးဖုတ်လိုက်သောအခါ၌ အခွံရယ်ဟူ၍မရှိတော့ပေ။ ကျောကုန်း
နှင့်ရင်ပတ်က ဂုံညင်းပြားသာသာမျှ အာရိုးပြားပါးပါးကလေး နှစ်ချပ်မှ
တစ်ပါး အားလုံးပျော့ပျောင်းကာ စားရသောအရာများသာ ဖြစ်ကြကုန်၍
၃ ပိဿာလောက်ရှိသော ဇင်းရှော (ကုန်း-ရေ နှစ်ဌာနနေသည့်) လိပ်မှာ
ညှိလုံး ၄ ခုနှင့် စုစုပေါင်း အစိတ်သားမျှသာ စွန့်ပစ်ရလေသည်။

လိပ်တစ်ကောင်လုံးကို ပျော့အိသွားအောင်မီးဖုတ်ပြီး ဓားနှင့်ခွဲစိတ်
ကိုင်တွယ်သောအခါ၌ ကိုမောင်ချိုသည် ကောင်ကလေးများအား လိပ်၏
ပေါင်ခြံနှစ်ခုနှင့် ချိုင်းနှစ်ဖက်အတွင်းမှ ညှိလုံး ၄ ခု ထုတ်ပုံကိုပြ၏။ အမဲ
အဆိတုံးကဲ့သို့ ဝင်းရွှေနေသည်။ ဒါတွေမထုတ်လျှင် လိပ်သားကို မစားနိုင်
လောက်အောင် ညှိ၏။

“ဟောဒါက အသည်းကွ၊ ဘယ်တော့မှ မှားပြီးမပစ်လေနဲ့၊ လောက
မှာ အဆိမ့်ဆုံး၊ ‘ဖွတ်ဥ၊ လိပ်သည်း၊ ကွဲနို့ခဲ’ တဲ့၊ ပညာရှိကြီးများက ဆိုခဲ့တယ်”
ထိုစဉ် ကိုသာကျော်ကြီး ရောက်လာကာ ...

“ဟာ ... ဗိုလ်ချို ဒီမှာကိုး၊ ငါ မင်းမှာတယ်ဆိုလို့ လာပြီး မင့်လိုက်
ရှာနေရတာ”

“အေးကွ ... ထန်းပင်မောင်းတက်ဆွဲမလိုဘဲ၊ ဒီနေ့တော့မဖြစ်တော့
ပါဘူးကွာ ...၊ နေကတော့ဝင်သွားပြီ၊ ဒီမှာ ဟင်းရတာနဲ့ကွ”
ကိုသာကျော်ကြီးလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်ရောက်လာကာ ...

“ဟော ... အကြီးကြီးပဲကွ၊ ဆူလိုက်တာဟာ ... ”

“အေး ... မင်းလည်း ဒီမှာစားပေါ့ကွ ... ”

“ဟာ ... ငါ့ဦးကြီးသာဒင်အိမ် ငါမစားလို့ ... ဖြစ်မလားကွ၊ ဦးကြီး
သာဒင်ကတော့ အသက်ကြီးလို့ ဒါမျိုးစားတော့မယ် မထင်ဘူး”

ယင်း၌ အိမ်ရှေ့ခန်းမှ ...

“ဟေ့ သာကျော်၊ ခွေးစကားမပြောနဲ့ကွ”

“ဟဲဟဲ ... ဦးကြီးကလည်း” ဟု ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်ပြီးမှ ...

“ဟေ့ ... ဒါနဲ့ဗိုလ်ချိုရ၊ ဒီလို ဟင်းကောင်းရှိပြန်တော့လည်း သူနဲ့
တွဲဖို့ တစ်ခုလိုမနေဘူးလား”

ဤတွင် ဟင်းကိုင်နေသော ဗိုလ်ချိုက ...

“အေး ... ငါလည်း ဒါစဉ်းစားနေတာပဲ၊ ဘိုင်စကယ်ဘီးပေါက်လို့
မြို့မသွားနိုင်ကတည်းက ပိုက်ဆံတော့ မရှိတော့ဘူးကွာ ... ” ဟု ညည်းပြီးမှ

“ရှေးဟာ ... ဒါယူသွားပြီး ငပွကြီးဆီမှာ ကြည့်သာလုပ်ခဲ့ပေတော့”
ဟုဆို၍ သူ့အိမ်မှ မြနေအောင်သွေးလာခဲ့သည့် ဓားမကြီးကို ပစ်ပေးလိုက်

လေ၏။

ခြေမြန်တော် သာကျော်ကြီးသည် ဟင်းအိုးရနံ့လှိုင်၍ အပေါ့အငန်
မြည်းရသောအချိန်၌ အရက်တစ်ပုလင်းနှင့် ပြန်ရောက်လာလေသည်။

ထိုည သူတို့ မည်မျှထမင်းမြိန်ကြမည်ကို ဖော်ပြစရာမလိုတော့ပေ။
အလုပ်အလွန်များလှသော ကိုမောင်ချိုသည် ယင်းည အိမ်ပြန်ရောက်သည်
၌ နက်ဖြန် ဘာကစပြီးလုပ်ရမည်ကို မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့
ရောက်သွားလေ၏။

(၁၉၆၆ မေလ၊ ငွေတာရီ အမှတ်-၇၁)

ထန်းသမားထေကြီး

ထန်းသမားထေကြီး၏ ပထမဦးဆုံး ထူးခြားချက်နှစ်ရပ်ကို ဖော်ပြပါမူ ...

(၁) ထန်းသမားထေကြီးသည် ထန်းတက်သမားဖြစ်လျက် ထန်းရည်၊ အရက်မသောက်ခြင်း။

(၂) ရေချိုးလေ့မရှိခြင်း။

“ငါ့ချီး ... ရေချိုးလို့သေတဲ့မသာ ရှိတယ်၊ ရေမချိုးလို့သေတဲ့မသာ မရှိဘူးကွ”

သူ့အား ရေမချိုးရကောင်းလားဟု ပြောသူများအား ချေပသော လက်သုံးစကားတည်း။

“ကိုထေကြီး ... ခင်ဗျားကိုယ်က ချွေးတွေ၊ ညှော်တွေနဲ့ စေးထန်းမ နေဘူးလား၊ မအိမသာ ဖြစ်မနေဘူးလား ... ”

“ဟင့်အင်း ... မနေဘူးကွ၊ ငါ့ဟာငါ နေထိုင်ကောင်းနေတာပဲ”
ယင်းကား သူ့အဖို့ သိဒ္ဓိပြီးစီးခြင်းတစ်ရပ် ဖြစ်နေပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရေချိုးချင်၍ (သို့မဟုတ်) ရေချိုးချိန်တန်၍ မချိုးရပါက မည်မျှဒုက္ခရောက်ကြပါသနည်း။ ထေကြီးကား ဤဒုက္ခမှ ရာသက်ပန်ကင်းဝေးလျက် ရှိလေပြီ။

အများမျက်မြင်အားဖြင့် ထေကြီးကိုယ်မှာ ချေးကွက်တွေ အထပ်

ထပ် ပြီး၍ ရွံဖွယ်လိလိရှိသည်။ မည်သူသည် သူနှင့် ကိုယ်ချင်းထိတွေ့ချင်ပါ အံ့နည်း။ သို့သော် သူမှာ အများနည်းတူ သားမယားနှင့်ဖြစ်၏။ သာမဏေက သာမဏောဂေါနေနဂေါနေ ဆိုဘိသို့ သူ့မယားလည်း သူ့လိုပဲ ညစ်ပတ်ပါ ၏။ အဲ ... ဖအေရော မအေရော ညစ်ပတ်ပြီဆိုတော့ သားသမီးများ အထူး ပြောဖွယ်မရှိတော့ပြီ။

တစ်ရွာလုံးမှာ အညစ်ပတ်ဆုံးအိမ်ထောင်ကို ပြပါဆိုတော့ “ဒီရွာတင် မကပါဘူးဗျာ၊ တခြားဘယ်ရွာတွေနဲ့ ယှဉ်ယှဉ်၊ ထေကြီးတို့အိမ်က ပထမတန်း ထိပ်တင်ပါပဲ” ဟု ဖြေရမည်သာ။

သူတို့အိမ် ညစ်ပတ်သည်မှာ လူတွေသာမက အိပ်ရာ၊ ခြင်ထောင်၊ ဇောင်၊ ခေါင်းအုံး၊ အဝတ်အစား အနေအထား၊ ရေကပြင်၊ မီးဖိုချောင်၊ ပန်းကန် ခွက်ယောက်ကအစ ညစ်ပတ်ကြ၏။

ထေကြီးသားသမီးတွေဆိုလျှင် အစဉ်သဖြင့် ချေးလက်လေးသစ်နှင့် အရှက်လုံရုံ ဝတ်ဆင်သည်များလည်း အလွန်ညစ်ပတ်၏။ ထေကြီးမိန်းမ ဆိုလျှင် အကျီဝတ်သည်ကို အလွန်မြင်ရခဲ၏။ အစဉ်သဖြင့် ထမီရင်လျား နှင့်သာ ခူးပေါ်ရင်ပတ်ပေါ် နေလေ့ရှိ၏။ သည်တော့ မိန်းမတစ်ယောက်၊ အသက် ၃၀ မကျော်သေးသော မိန်းမတစ်ယောက်၊ သည်လိုခြေသလုံးပေါ် ပခုံးပေါ် မနေသင့်ပါဘူးဟု မထင်ကြပါလင့်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင်ရှိသော ချေးညှော်များက အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ထားပါ၏။ သူ့ကိုယ်သည် သည်ထက်ပို၍ ပေါ်စေဦးတော့ နာယံဖြစ်ပါ၏။

ယင်း၌ သူတို့အိမ်သားဆင်းရဲလို့လားဟု မေးဖွယ်ရှိ၏။ မူလက မျိုးရိုး အားဖြင့် မွဲတေလှသည်မှန်သော်လည်း ထေကြီး ဤရွာရောက်၍ ထန်းတက် ရကတည်းက တစ်စတစ်စနှင့် တစ်နေ့တခြား ငွေကြေးများစုဆောင်းမိ၍ နေပါပြီ။

ထေကြီး ပထမဦးဆုံးနှစ် ထန်း စတက်စဉ်က ခြံရိုးလယ်စပ်တစ်ခုမှာ ထန်းရွက်တဲထိုး၍ ထန်းရည်တဲနှင့် နေခဲ့သည်။ မိုးဦးကျသော် ထိုထန်းရည် တဲဖျက်ပစ်၍ မူလအိမ်မှာ သူရင်းငှားဝင်လုပ်လိုက်သည်။ လယ်ပြီး မိုးနှောင်း ရောက်သောအခါ၌ ကျီဝင်ဆက်မလုပ်တော့ဘဲ ထန်းရည်တဲပြန်ဆောက်ပြီး

ထန်းရည်အလုပ်သာ တိုးချဲ့လုပ်တော့သည်။ ထိုနှစ်မှာ သူသည် တစ်မိုးတွင်း လုံး ထန်းရည်ရသည့် 'သီးရင့်' ပင်တွေ များများကိုင်၍ မိုးဦးကျသော် သူရင်း ငှားပြန်မလုပ်တော့ဘဲ နှစ်လုံးပေါက် ထန်းတက်သောအလုပ်ကိုသာ လုပ် တော့သည်။

သို့ဖြင့် တတိယမြောက်နှစ်မှာ ရွာထဲတစ်နေရာတွင် ၅၀၀ ကျပ် ပေးရသော ခြံနှင့် အိမ်လေးတစ်လုံးကို ဝယ်လိုက်နိုင်လေသည်။

ဤသို့ အိမ်နှင့်ခြံနှင့် ဖြစ်သွားသောအခါ ထေကြီးသည် သူ့ဇာတိရွာ မှ သားမယားကိုပြန်ခေါ်လေ၏။ ရေမချိုးသော ထေကြီးမယား ရောက်လာပြီ ကြားရသောအခါ "ဒီလို ညစ်ပတ်တဲ့ကောင်ကြီးများ ဘယ်လိုမိန်းမက ယူပါ လိမ့် ... " ဟု သွားရောက်ကြည့်ကြသည်၌ ရွာသူရွာသားများသည် သူတို့ လင်မယားအား "အောင်မယ်လေး ... နေနဲ့လ ... ရွှေနဲ့မြပါပဲ ... " ဟု ပြုံး ကာမဲ့ကာ ချီးမွမ်းသြဘာ ပြုကြကုန်လေ၏။ အကြောင်းမှာ ညစ်ပတ်ပုံချင်း တူညီလှချေစွတကား ...

သို့တစေ ညစ်ပတ်သော ထေကြီးတို့အိမ်မှာ လူစည်သည်။ အကြောင်း မှာ ထန်းရည်ရောင်းခြင်းကြောင့် အသောက်သမားများ ယောက်ယက်ခတ် နေကြခြင်းဖြစ်၏။ အကြွေးသောက်သူများသည် ထေကြီးမိန်းမ ခိုင်းစေသည် များကို လုပ်ပေးကြသည်။ ညစ်ပတ်ပေရေနေသော ထေကြီး၏ကလေးများ ကို ချိပိုးခြင်း၊ ချောမြူခြင်း၊ နှပ်သုတ်ပေးခြင်းများကို ပြုကြသည်။ ထေကြီး မိန်းမ အုန်းဆင့်အဖို့ ဒီရွာရောက် မှ ရတနာပုံ ဆိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ငွေကြေး မပြတ်ကိုင်နေရသည်။ ထန်းရည်တစ်ပုလင်း တစ်မတ်ရောင်းရသည်။ အကြွေးသောက်သူများအား စာရင်းမှတ်ရသည်။

မူလ သူတို့ဇာတိရွာတုန်းကမူ အဘယ်မှာလျှင် ဤသို့ လူမွေးလူ တောင် ပြောင်လိမ့်အံ့နည်း။ ဆင်းရဲသောမိသားစု ဖြစ်သည်နှင့်အညီ အစား ဆင်းရဲ၊ အနေဆင်းရဲဖြင့် ယခုလို ကိုယ်ကကြွေးမှတ်ဖို့ မဆိုထားဘိ၊ ကြွေးရှင် တို့မျက်မှောက်မှာ မျက်နှာငယ်နှင့် နေခဲ့ရပေသည်။

အဘယ်ကြောင့်နည်း။

သူတို့ မူလဇာတိရွာသည် မြို့မှ ၇ မိုင်ဝေး၏။ 'လသာကွင်းရွာ' ဟု ခေါ်သည်။ ယခု သူတို့ ပဝတ္တိရွာမှာ မြို့မှ ၃ မိုင်ခန့်သာကွာ၍ ပေတစ်ရာ လမ်းနှင့်ကပ်နေသဖြင့် 'တာကပ်ကြီးရွာ' ဟုခေါ်၏။

တာကပ်ကြီးရွာသည် ကြီး၏။ လယ်ပိုင် မြေပိုင်နှင့် လူချမ်းသာများ ပေါ၏။ ဆန်စပါးအပြင် အခြားသီးနှံစိုက်ပျိုးခြင်း၊ ရက်ကန်းရက်ခြင်းတို့ဖြင့် ရွာသူရွာသားများ ချောင်လည်ကြသည်။

လသာကွင်းရွာကား နာမည်လှသော်လည်း မြို့နှင့်ဝေး၍ လူဆိုးသူခိုး များနှင့် အတော်ဗရတ်ကျ၏။ ချမ်းသာချောင်လည်သူနည်း၍ ဆင်းရဲသား များ၏။ ထန်းရည်အရက်ကား ပေါ၏။ ထန်းရည်တက်ခြင်းအတတ်ကို နွား ကျောင်းသားအရွယ်ကစ၍ တတ်ကြကုန်၏။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တက်သောက် တတ်ကြ၏။ သောက်၍ပိုသည်ကို ဆီဖိုး ဆန်ဖိုးရအောင် ရောင်းကြ၏။

သူတို့ရွာသည် မြို့မှလာသော လမ်းဆုံရာ တာခွလမ်းဆုံနှင့်နီး၍ အခြားဝေးလံသောရွာများမှ မြို့ကိုလာကုန်သော ခရီးသည်တို့၏ လှည်းလမ်း ဆုံရွာလည်းဖြစ်သောကြောင့် ထန်းရည်ရောင်းကောင်းကြ၏။ မြို့နှင့်ဝေးကွာ သဖြင့် လိုင်စင်စီနှင့် ဘုံဆိုင်မရှိသဖြင့် မည်သူမဆို ထန်းပင်ရှိ ထန်းတက်နိုင် ကြ၍ ကိုယ့်အိမ်ရှေ့မှာကိုယ် ထန်းရွက်တဲကလေးထိုးကာ အမြုပ်ကလေး တစ်စီနှင့် ထန်းရည်ပုလင်းတွေထောင်ကာ ရောင်းကြသည်။ အမြည်း ငါးကြော်၊ အမဲကြော်နှင့် ဆေးလိပ်များလည်းရှိသည်။ ထိုနေရာသည် လမ်းဆုံ လူစုံဖြစ်၍ ဆေးခြောက်၊ ကွမ်းပုံ(ဘိန်း) များလည်းရနိုင်သည်။

ဤဒေသ၌ကား ထေကြီးလို သတ္တဝါသည် ပွဲမတိုးနိုင်ခဲ့ပေ။ ကိုယ်ပိုင် ထန်းပင် ပင် မတက်နိုင်ခဲ့။ အခြားသူ၏ ထန်းပင်သူရင်းငှား တက်ခဲ့ရသည်။

ယင်းသို့ ထေကြီးသည် လသာကွင်းရွာ၌ ဆင်းရဲမွဲတေနေစဉ် ကံကောင်းထောက်မချင်တော့ အကြောင်းအားလျော်စွာ တာကပ်ကြီးရွာက သူကြီးနှင့်ဆက်မိ၍ သူကြီးအိမ်ကို သူရင်းငှားအဖြစ်နှင့် ရောက်လာခဲ့လေ တော့သည်။

စရောက်သောနှစ်မှာပင် သူကြီးက ထေကြီးအား "မင်း... ထန်းတက်

တတ်လား ... ” ဟုမေး၏။ “လသာကွင်းသား ထန်းတက်တတ်လား” မေးခြင်းသည် “ငါး ရေကူးတတ်လား ... ” မေးခြင်းနှင့်တူ၍ သူကြီးက သူသောက်ရန် ထန်းတစ်ပင်ကို တက်စေသည်။

တာကပ်ကြီးရွာ၌ ခြံတွေမှာရော၊ လယ်ကွင်းတွေထဲမှာရော ထန်းပင်တွေ အလွန်ပေါ၏။ သို့သော် ထန်းတက်တတ်သူ အလွန်နည်း၍ တက်တတ်သူ နှစ်ဦးသုံးဦးမှာလည်း မိမိတို့သောက်ဖို့သာသာ လိုင်စင်စီရရုံလောက် တက်ကြသည်။ တာကပ်ကြီးရွာသည် မြို့နှင့်နီး၍ ထန်းရည်လိုင်စင် ဧရိယာ အတွင်းကျရောက်သဖြင့် ထန်းရည်တက်လိုလျှင် လိုင်စင်စီကို အခွန်အခ ပေးရသည်။ ထေကြီးတက်သောအပင်ကား တစ်ပင်တည်း၊ သူကြီးဂုဏ်ရှိန် နှင့်မို့ မပေးရပေ။

ယင်းသို့လျှင် ထေကြီးသည် သူကြီးအိမ်မှာ သူရင်းငှားလုပ်ရင်း ထန်းတစ်ပင်တက်ခြင်းဖြင့် အမှုတော်ထမ်းနေစဉ် နေ့စဉ်သူတက်သော ထန်းပင်ပေါ်မှ လှမ်းမျှော်ကြည့်၍ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ထန်းပင်များကို မြင်ရသည်၌ “သည်ထန်းပင်တွေများ ငါ အားလုံးတက်လိုက်ရ၊ ဘယ်လောက် စီးပွားဖြစ်လိမ့်မလဲ ... ” ဟုတွက်ဆမိ၏။

ရွာထဲ၌ ထန်းတက်သူ တောင်ပိုင်းတစ်ယောက်၊ မြောက်ပိုင်းတစ်ယောက်ရှိရာ သူတို့သည် တစ်ဦးလျှင် နှစ်ပင်သုံးပင်မျှ အပျော်တက်လောက် ဖြစ်၍ ရောင်းမလောက်ပေ။ သောက်ချင်လျက်နဲ့ မသောက်ရသူတွေ အနတက္ကမ။ ထေကြီးသည် ယခု သူတစ်ပင်တည်းတက်၍ သူကြီးသောက်၍ ပိုသမျှ ရောင်းရသည်နှင့်ပင် သူခပ်မြက်မြက် တွေနေပေပြီ။ လသာကွင်း တုန်းက အိတ်ထဲပိုက်ဆံမကပ်ခဲ့ရ။ ယခု နေ့စဉ်ဝင်ငွေရနေသည် ... ဟီ ... ဟီ ...။

သို့ဖြင့် တစ်နေ့သ၌ သူသည်သူကြီးအား ထန်းပင်များများတက်လိုကြောင်း၊ သည်ရွာမှာ ထန်းတက်၍ စီးပွားဖြစ်နိုင်လိမ့်မည်ထင်ကြောင်း ပြောပြရာ သူကြီးလည်း သူ့အား ခိုင်း၍စေ၍ကောင်းသဖြင့် ချစ်ခင်ရင်းစွဲရှိသည်နှင့် “အေး ... မင်းအကျိုးရှိမယ်ထင်ရင် လုပ်လကွာ၊ ငါတို့ဆီမှာ သူရင်းငှားတော့ မရှားဘူး” ဟု အခွင့်ပေးသည်နှင့် အစ၌ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ထေကြီး

သည် ပထမတစ်နှစ်၊ တစ်ဆောင်းနှင့်တစ်နှေ့ စမ်းလိုက်သည်။ ဟန်သဖြင့် ဒုတိယနှစ်ကုန်ပြီး တတိယနှစ်ရောက်သည်၌ သူရင်းငှားအလုပ်ကို လုံးဝ စွန့်ပစ်လိုက်ကာ ထန်းတက်သော အလုပ်တစ်ခုတည်းသာ ဖိလုပ်လေ တော့သည်။

* * *

ထန်းရည်နင်း
ပေါက်ကင်းတဲ့ လဲငုံ။
ဆက်ရက်ကယ် သရကာနဲ့
ရော်ရွက်ဝါတမာနု
လွမ်းသူ့ ပူပုံ။
စရိုက်ကယ်လို့
ပင်မြဲမြင့် သိုက်နန်း။
ထွက်စီးငယ်ဝှန်
ကျောက်စက် ရေတံခွန်နဲ့
ဟေမဝန် သာယာနုပါဘိ
ယွန်းလုနေဆန်း။ ။

ထန်းရည်နင်း' ဆိုသည်၌ ဘယ့်နှယ် ထန်းရည်တွေတက်နင်းလို့ ခြေထောက် စိုကုန်မှာပေါ့ဟု ပြောစရာရှိ၏။ စင်စစ် ထန်းရည်တွေကို တက်နင်းခြင်း မဆိုလိုပေ။ ထန်းရည်ထွက်အောင် ထန်းတက်ရာ၌ ထန်းစ အရင်းထိပေါ်လာရန် ထန်းလက် ထန်းခွာတွေကို ခြေထောက်နှင့် နင်းချ ရခြင်းကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဦးကြင်ဥသည် ဤလေးဆစ်ကို တပို့တွဲတွဲ ဖွဲ့သည်။ မှန်ပါ၏။ တပို့တွဲလသည် ထန်းလှိုင်လှိုင်တက်ရသောလ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ထန်းသမားများအဖို့ ထန်းဦးမှာ နတ်တော်လလောက်က စ တက်ရသည်။

ထန်းရည်သည် သုံးမျိုးမှ ရနိုင်သည်။ ထန်းဖို၊ သီးနု၊ သီးရင့်။ ပထမဦးဆုံးကိုင်ရသည်မှာ ထန်းတစ်ပင်မှသီးသော သီးနု၊ အသီး

ကလေးတွေပြုစု၊ အခိုင်ကျမှ ကိုင်ရသည်။ နတ်တော်လ ထန်းဦးဖြစ်သည်။ ဒုတိယထန်းဖို ပြာသို၊ တပို့တွဲလလောက်မှာ ကိုင်ရသည်။ တတိယနောက် ဆုံးမှာ သီးရင့်ဖြစ်သည်။ အသီးများလည်ရစ်ဝင်၍ စားမဖြစ်အောင် ရင့်သော ကာလ၊ မိုးဦးကျလောက်မှ စ ကိုင်ရသည်။

ထန်းရည်ထွက်အောင်လုပ်ရာ၌ ထန်းသမားအဖို့ သီးရင့်သည် အပင်ပန်းဆုံးဖြစ်၏။ အသီးရင့်ကြီးတွေနာပြီး သူ့အဆီအနှစ်တွေ အရိုးထဲပြန် ဝင်သွားအောင် သီးလုံးစေ ချက်ညီညီ ထုရသည်။ ထန်းသမားများသည် အများအားဖြင့် ကကြီး ကခွေး ဆို၍ ထုကြသည်။ ဥပမာ ... အသီးတစ်လုံးကို တင်းပူတ်ဖြင့် (c)အထိ ၅ ချက်ထုလျှင် အလုံးတိုင်းသည်လိုပဲ ခိုင်လုံးစေထု ရ၏။ ရက်ပေါင်းများစွာထု၊ နေ့တိုင်းထုရ၏။ သီးရင့်သည် လုပ်ရတာခက်ခဲ ကြန့်ကြာသလောက် ထန်းရည်ထွက်သက်ရှည်၏။ ထန်းဖို ထန်းမတို့သည် (အရိုးစွဲသော တစ်ပင် တစ်စ နှစ်စလောက်မှလွဲ၍) မိုးသံလေသံကြားလျှင် ပြေးကုန်တတ်ကြသည်။ သီးရင့်ကား မိုးဦးကျကဆုန်၊ နယုန်မှ သီတင်းကျွတ်၊ တန်ဆောင်မုန်း၊ နတ်တော်အထိ ထန်းကိုကောင်းလျှင် ကောင်းသလောက် ရေရှည်ထွက်လေသည်။

ထေကြီးသည် သူတို့ရွာမှ ထန်းတက်ပညာကို အကုန်တတ်ခဲ့သဖြင့် ထန်းသုံးမျိုးကို နှစ်လုံးပေါက် ထန်းရည်ရအောင် တက်နိုင်လေသည်။

တာကပ်ကြီးရွာတွင် ထန်းပင်ပေါရကား ထေကြီးသည် တစ်နှစ်လျှင် ထန်းပင် ၅၀ ကျော်တက်၏။ တစ်နေ့ထဲ အပင် ၅၀ တက်နိုင်သည်ဟု မဆိုပါ။ ထန်းဖို ထန်းမ၊ သီးနုသီးရင့်လိုက်၍ အချိန်ရာသီခြားရပါသည်။ သို့သော် သူသည် တစ်နေ့တည်းကို အပင်အစိတ် သုံးဆယ်လောက်တော့ တက်ရပါ၏။ ဤသည်ပင် တာကပ်ကြီးရွာက ရွာခံ ထန်းသမားများ အံ့သြကြ ရ၏။ တစ်နေ့တည်း ထန်းပင်အစိတ်တက်ခြင်းသည် နည်းနည်းနောနော တာဝန် ကြီးမဟုတ်ပါ။ ထန်းတစ်ပင်ကို မနက်တစ်ခါ၊ ညနေတစ်ခါ တက်ရ လှီးရသည်။ သည်တော့ ထန်းပင်အစိတ် သုံးဆယ်သည် တစ်နေ့ထဲကို အပင် ငါးဆယ်၊ ခြောက်ဆယ်ရခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ထေကြီးသည် နံနက်ဝေလီဝေလင်းမှသည် ဆွမ်းခံပြန်
လောက်အထိ တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် မနားတမ်း သွားရ၊ တက်ရ၊ ဆင်းရ၏။
တစ်ဖန် နေ့ခင်း ၂ နာရီလောက်မှ မိုးချုပ်အထိ သူ့မယားကသော်လည်းကောင်း၊
သားလေးကသော်လည်းကောင်း နောက်မှ ထန်းရည်ကောက်လိုက်ရ၏။

ပုဂံရာဇဝင်တွင် ငထွေရူးသည် ထန်းပင် ၁၀၀ တက်သည်ဆို၏။
သူတို့အညာမှာ ထန်းပင်တွေက အစုလိုက်၊ အအုပ်လိုက်နေ၍ မဆင်းမတက်
ဘဲ တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ထန်းလက်ချင်းယှက်၍ ကူးနိုင်သန်းနိုင်မည်ဖြစ်ခြင်း
ကြောင့် ဟုတ်တန်ရာ၏ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း ယခုထေကြီးတက်ရသော
အရပ်ဒေသမှာ ခြံထဲ၊ လယ်ထဲနေရာအသီးသီး၌ အပင်ချင်းမနီးကပ်ဘဲ
တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် ကူးရ၊ သန်းရ၊ တက်ရ၊ ဆင်းရသဖြင့် လူစွမ်းကောင်း
ငထွေရူးပင်ဖြစ်စေကာမူ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ အပင် ၁၀၀ တော့ တက်နိုင်မည်
မဟုတ်ပေ။ ထေကြီးတစ်နေ့လျှင် အပင်အစိတ် သုံးဆယ်တက်ခြင်းပင် အစွမ်း
ကုန်ပဲဟု ထန်းသမားများက ပြောကြ၏။ ထေကြီးအား ‘နှယ်နှယ်ရရကောင်
မဟုတ်ဘူး’ ဟုလည်း ချီးမွမ်းကြ၏။

မှန်ပေသည်။ ထေကြီးသည် နှယ်နှယ်ရရမဟုတ်ပေ။ တစ်ခါက
ထန်းပင်ပေါ်က ကျဖူး၏။ ထန်းပင်ပေါ်ကကျ၍ ဘာမျှမဖြစ်သူတည်း။

“ငါက ထန်းခွာပေါ်က ခြေဖဝါးချောခနဲဖြစ်ပြီး ထန်းပင်ပေါ်က
ကျပြီဆိုတာသိလိုက်သကွ။ ဒီတော့ ယောကျ်ားဘသား ဘုရား တရားဆိုပြီး
အံကြိတ်ထားလိုက်တယ်။ ဟာ မြေကြီးက ငါ့ဆီပြေးလာပြီး ဒိတ်ခနဲ ဆောင့်
တော့တာပဲဟေ့။ ငါ ဒူးထောက်လျက်သား လေးဖက်ထောက်ဖြစ်နေတယ်။
ရုတ်တရက်ဖြင့် အကြောအခြင်တွေ ပြတ်သွားသလိုပဲဟေ့၊ ငါ ဘာမှမလုပ်
နိုင်ဘူး၊ တော်တော်ကြာမှ ထလိုရသကွ ... ”

တစ်ယောက်သာ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့လူက ပြောပြသည်မှာ ...

“ငါက သူ့ထန်းပင်နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းကလကွာ။ ပဲသီးဆွတ်နေရင်း
လေမတိုက်ဘဲနဲ့ ထန်းရွက်ပြုန်းခနဲလှုပ်သံကြားလို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။
လားလား ကောင်ကြီး ထန်းလှီးဓားကြီးကိုငင်လျက် တန်းလန်းမတ်တတ်ကြီး
ကျလာလိုက်တာ အောက်ရောက်တော့ ဒုတ်ခနဲ အသံကြားလိုက်တယ်။

ပွဲချင်းပြီးမသေတောင် ကျိုးရော၊ ပွဲရောအောက်မေ့တာ။ ငါ ကပျာကယာ ပြေးသွားတော့ ငတိကြီး ပြုံးပြုံးကြီးနဲ့ ပြန်ထပြေး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွ။ အံ့ရော ဟေ့၊ သူ အဲဒီထန်းပင်ပေါ်မှာ ထန်းရည်ချမပြီးသေးတော့ ပြန်တက်သွား သကွ။ ငါ့စိတ်ထဲ ရုတ်တရက်ဖြင့် သေပြီး သရဲများ ဝင်ပူးသွားသလားတောင် အောက်မေ့မိတယ်”

စင်စစ် ထေကြီးသည် သတိလည်းကောင်း၏။ အကျလည်းကောင်း ၏။ သူ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကလည်း အလွန်တောင့်တင်းခိုင်မာ၏။ သူ့ အရပ်သည် ၅ ပေလောက်သာရှိ၍ ဂင်တိုလူပုဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်ထည်မှာ သစ်တုံးကို ထောင်ထားသည်နှင့်တူ၏။

အချို့ နောက်ပြောင်တတ်သူများက ပြောကြသည်မှာ ...

“ထေကြီး ထန်းပင်ပေါ်ကကျလို့ ဘာမှမဖြစ်တာဟာ သူ့ရေမချိုးလို့ ကွ၊ သူ့ကိုယ်က ချေးတွေက သရိုးကိုင်ထားသလို မာနေတာ၊ အခု ဓားတောင် ပြီးနေပလားမသိဘူး။ မှန်း ... ထေကြီး၊ ကျောကုန်း စမ်းခုတ်ကြည့်ရအောင်...”

“အောင်မယ်လေး ... မလုပ်ပါနဲ့အစ်ကိုရာ၊ ကျွန်တော်သေတာက အရေးမကြီးဘူး။ အစ်ကို ထောင်ကျနေပါဦးမယ်”

ထေကြီးသည် သဘောသကာယလည်း ကောင်းသူဖြစ်၏။ သူ့လို့ ထန်းတက် အသက်မွေးသူသည် သဘောမကောင်းလို့လည်း မဖြစ်ပေ။

“ငါ့ချီး ... ကိုယ်က ဘာမဆိုအောက်ကျခံမှဖြစ်တာ၊ ကိုယ့်အလုပ်က လူမှန်းခံလို့မဖြစ်ဘူး။ ည ထန်းပင်တက်၊ ထန်းစတွေတက်ခုတ်ပစ် ဘယ့်နှယ် လုပ်မလဲ။ ဒါမှမဟုတ် ထန်းရည်ကျည်တောက်ထဲ မတည့်တာတွေ ထည့် သွားရင် ငါ လူသတ်မှုဖြစ်နိုင်တယ်ကွ ... ”

ထေကြီးပြောလေ့ရှိသော စကားဖြစ်ပါ၏။ မှန်၏။ မသိအောင် ထန်းပင်ပေါ်တက်ပြီး ရင်းဆွဲကို တဲတဲလုပ်ထားပါက ထန်းပင်လည်ဆစ်မှ ပြုတ်ကျပြီး ခါးကျိုးနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ထေကြီးသည် ပိုက်ဆံမပါလို့ မရောင်း နိုင်ဘူး။ အရင်ကြွေးတွေဆပ်ပါ စသည်ဖြင့် မည်သည့်အသောက်သမားကိုမျှ တင်းတင်းမာမာ မပြောဝံ့ချေ။ တစ်ရွာသားလည်းဖြစ်ရကား အစစအရာရာ အောက်ကျနောက်ကျခံရ၏။ သောက်ချင်သမျှရောင်း၍ ပေးသမျှပိုက်ဆံသာ

ရရှာ၏။ ‘ထေကြီး ထန်းရည်ထွက်သမျှဟာ ပိုက်ဆံရမည်ဆိုလျှင် ဘယ်မှာ ထားစရာရှိတော့မလဲ’ ဟု ပြောကြ၏။

ကျေးတောရွာအနေဖြင့် မှန်ပေသည်။ ထေကြီးသည် တစ်နှစ်လုံး ထန်းပင်အစိတ်ကျော် သုံးဆယ်တက်လေရာ ထန်းရည်သည် နေ့စဉ် ပုလင်း ရာချီ၍ ရလေသည်။ ဤလို ထန်းပင်များများတက်သူအား ဘုံဆိုင်လိုင်စင်စီ သည် ထန်းပင်နှင့် မချတော့ချေ။ ထွက်သမျှထန်းရည် မှန်းပြီး တစ်နေ့လျှင် သူ့ဘုံဆိုင်သို့ မည်မျှသွင်းရမည်ဟု စည်းကမ်းချမှတ်၏။ ထိုမှ ပိုသမျှ ရောင်းစားခွင့်ပြု၏။

သို့ဖြင့် ဘုံဆိုင်ကလာယူ၍ ပိုသောထန်းရည်မှာ ထေကြီးအိမ်တွင် အသောက်သမားလာသမျှ မရဟူ၍မရှိရ။ ထို့ပြင် ထေကြီး ဘုံဆိုင်သွင်းရ သည်မှာလည်း အလကားမဟုတ်ချေ။ ပုလင်းတစ်ရာကို တစ်ဆယ်ဈေးရ သေး၏။

သို့ဖြင့် ထေကြီးသည် ဤရွာမှာ တဖြည်းဖြည်း စီးပွားဖြစ်ထွန်းလာ ခဲ့သည်။ ထေကြီးသည် စုမိသောငွေကို အလကားမထား၊ ဝက်လည်းမွေး၏။ နွားလည်းမွေး၏။ ထေကြီးတို့လင်မယားသည် အသုံးအစားလည်း အလွန်ဆင်ခြင်၏။ ဆင်ခြင်သည်ထက် မစားတတ်၊ မဝတ်တတ်ဆိုသည်က ပို၍မှန်ပေမည်။

ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ထေကြီးမိန်းမသည် အင်္ကျီဝတ်ခဲ၍ ထမီရင် လျားနှင့်သာ နေလေ့ရှိသည်။ ဤနေရာ၌ ထေကြီး၏ နေ့စဉ်ယူနီဖောင်းကို ဖော်ပြရဦးမည်။ မည်သည့်နှစ်၊ မည်သည့်ခေတ်က မည်သို့ရထားသည်မသိ သော ကာကီရောင် စစ်သားဝတ်ဘောင်းဘီကို ဇင်ဖျင်ထူထူတစ်ထည်၊ သူ့ ခူးအောက်ရောက်အောင် ရှည်သည်။ မူလအရောင်ပျက်၍ မွဲအောက်အောက် အဖာဖရပျစ်နှင့်။ အင်္ကျီမှာ သာ၍အံ့ဖွယ်ကောင်းသည်။ ဘာဘူကုလားတွေ ရှုပ်အင်္ကျီအပေါ်မှဝတ်သော လက်ပြတ်ခါးပြတ် မည်းနက်သောအင်္ကျီတို့၊ သူ၏ကြီးမားသောကိုယ်လုံးကို မပတ်မိ၍ ကြယ်သီးမတပ်နိုင်၊ ရင်ဘတ် ဟောင်းလောင်းနှင့်ပဲ အမြဲနေ၏။

ဤကား ရေလည်းမချိုး၊ နေ့မချွတ်၊ ညမချွတ် သူ့ကိုယ်မှာ ထာဝစဉ်

နေသော အဝတ်အထည်ပါတည်း။ ဤယူနီဖောင်းနှင့် အရပ် ၅ ပေလောက် လူပုဂံင်တိုတို၊ ချေးလက်လေးသစ်နှင့် မျက်နှာပြားပြား နှာခေါင်းပိပိ၊ နှုတ်ခမ်း ထူထူ၊ ပါးစပ်ပြဲပြဲ၊ သွားကျဲကျဲနှင့် ထေကြီး၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို မှန်းဆ၍ ကြည့် ကြပါကုန်။

သူ့ဆံပင်ကား အရှည်လား၊ အတိုလား ပြောရန်ခက်ပါသည်။ သူသည် တစ်နှစ်မှတစ်ခါ ပူအိုက်သောနေရာသီတွင် ခေါင်းရိတ်ပါသည်။ သူ့ခေါင်းမှာတော့ ပုဆိုးစုတ်တစ်ထည် အမြဲပတ်ထားပါသည်။ ဤပုဆိုးစုတ် လည်း မလျှော်တမ်း၊ မဖွပ်တမ်း၊ ထန်းတက်ရင်းချေးသုတ်သည်။ ထမင်းစား ပြီး လက်သုတ်သည်။

ထေကြီး၌ အပျော်အပါး အလောင်းအစားမရှိ။ ထန်းရည်အရက် မသောက်၊ ဆေးလိပ်မသောက်၊ ကွမ်းလည်းမစား၊ အဲ ဆေးရွက်ကြီးတော့ ကိုက် ကိုက်ပြီး အားရပါးရင့်သဗျ။ သံဘူးနှင့်ထည့်၍ သူ့ဘောင်းဘီခါးကြား မှာ အမြဲမပြတ် လိပ်ထား၏။

သို့ဖြင့် ထေကြီးသည် ငွေ အရသာရှိပြီး ကုန်ကျစရိတ်အလွန်နည်း သောကြောင့် သူ့မှာ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် စီးပွားတက်ခဲ့သည်။ ထန်းတက်၍ ၅ နှစ်၊ ၆ နှစ်မြောက်၌ သူ့မှာ ငွေထောင်ချီ၍ စုမိလေပြီ။ ထိုငွေအပြင် သူ့ အိမ်မှာ နွားမ မိသားစုနှင့် ခိုင်းနွားတစ်ရှဉ်း၊ လှည်းတစ်စီးလည်း ရှိလာ၏။ ခိုင်းနွားများကို လယ်ထွန်ချိန်၊ ကောက်လှိုင်းတိုက်ချိန်တို့၌ ငှား၍ ငှားခ စပါးရသေး၏။ နွားမ မိသားစုကိုကား တလင်းနယ်ငှားခြင်းဖြင့် သူတို့မိုးတွင်း စားဖို့ ကောက်ရိုးရ၏။

ထေကြီးသည် သူစုမိသောငွေသားများကို သူ့မွေးစားဖခင်လိုဖြစ်နေ သော သူကြီးထံအပ်နှံ၍ ထား၏။ သူကြီးကလည်း အစစအရာရာ ခိုင်းစေ လို့ကောင်းသော ထေကြီးအား ချစ်ခင်၍ ထေကြီးနောင်ရေးအတွက် စဉ်းစား ပေး၏။

“ထေကြီး၊ မင်း အခု အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”
ထေကြီးသည် သူ့မွေးသော သက္ကရာဇ်ကိုမသိချေ။
“ကျွန်တော့်အသက် ၄၀ လောက်တော့ ရှိမလားမသိဘူး”

“အေး ... မပြည့်တောင် ၄၀ တော့နီးရော့မယ်။ ဒီတော့ မင်းကြီးလာ တဲ့အပိုင်းမှာ ဒီလိုထန်းပင်တွေ များများတက်နိုင်တော့မယ် မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် အဘရဲ့၊ အခုတောင် ကျွန်တော် ဟိုတုန်းကလို မပေါ့ပါး ချင်တော့ဘူး ... ”

“အဲဒီတော့ မင်းနောင်ရေးအတွက် စုမိတဲ့ငွေနဲ့ ရသမျှလယ်ဝယ်ထား လကွာ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဘပဲ ကြည့်ပြီး စီမံပေးပါတော့ ... ”

သို့သော် သူကြီးဦးရွှေသီးသည် ထေကြီးအတွက် လယ်မဝယ်ပေးရမီ ၉၆ ပါးသောရောဂါဖြင့် အနိစ္စသဘော ကိစ္စချောလေသတည်း။

ယင်းသည်ပင် ထေကြီး၏ဘဝလမ်းပြောင်းဖို့ ဖန်လေသည်။ အကြောင်းမှာ ထိုခေတ်သည် “ဆိုက်ကားသမားပင် ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်နိုင်မည်” ဆိုသော ကာလဖြစ်၍ နောက်သူကြီးတစ်ယောက် ရွေးကောက်ပွဲလုပ်ရမည် ဆိုသောအခါ၌ ထေကြီး၏ဖောက်သည် အသောက်သမားတို့သည် ထေကြီး အား မွေးစားဖခင် ဦးရွှေသီး၏နေရာကို ဆက်ခံရန် မြှောက်ထိုးပင့်ကော် လုပ်ကြလေသတည်း။

“တို့ထေကြီးက ဘာမဖြစ်နိုင်စရာရှိလဲကွ ... ဒီမိုကရေစီခေတ်ပဲ မဲရ နိုင်တာပဲ ... ”

“ဟုတ်တယ် ... တို့အပိုင်းအတွက်တော့ တို့တာဝန်ထားလိုက် ... ”

“နို့ပြီး သူကြီးအလုပ်ဆို ဒီရွာမှာ ထေကြီးလောက်နားလည်တာ ဘယ်သူရှိဦးမလဲ ...။ သူကြီးရဲ့မွေးစားသားကွာ ... သူကြီးအိမ်မှာ သုံးနှစ် သုံးမိုး နေလာခဲ့တာကွ၊ နောက်လည်း သူကြီးက သူ့ကိစ္စတွေ ထေကြီးကို ပဲ ခေါ်ခေါ်ခိုင်းနေတာ တစ်ရွာလုံးကအသိ ... ”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ မှန်တယ်၊ ကိုထေကြီးကလည်း သူကြီး အလုပ်တာဝန်ဆို အကုန်နားလည်ပြီးသား မဟုတ်လား ... ”

ထေကြီးလည်း ပိုင်းအတွန်းကောင်းသဖြင့် စိတ်ပါနေပြီဖြစ်၍ ပြုံးကျဲ

ကျဲကြီးဖြင့် ...

“နို့ ... အဘကိစ္စတွေဆို ကျုပ်ပဲ အစစအရာရာ ဆောင်ရွက်နေတာပဲ...”

မှန်၏။ ထိုခေတ်က ကျေးရွာသမဝါယမအသင်းငွေကို သူကြီးက ကိုင်၍ ရွာအတွက် ခွဲတမ်းကျသောပစ္စည်းများကို မြို့သွားယူပြီး မြို့ထဲမှာပဲ ဖောက်သည်တွေဆီရောင်းချရာ၌ ထေကြီးပင် သည်ပိုးဆောင်ရွက်ခဲ့ရ၏။ ဒီသူကြီးပိုင်နက်က ဒီနေ့ စပါးတင်းရေ မည်မျှရောင်းနိုင်သည်ဟု အထက်က အမိန့်လာသည်၌ ခပ်လှမ်းလှမ်းကရွာတွေ အချိန်မီ ရောက်မလာနိုင်အောင် ပညာသားပါပါ သွား၍ ဆော်ဩရသူမှာ ထေကြီးပဲဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ထေကြီးက သူကြီးအလုပ်အားလုံး နားလည်နေသည်ဟု ဆို၏။

ထိုခေတ်က ကျေးရွာသားတွေ စပါးရောင်းခွင့်ရဖို့ကို သူကြီး ထောက်ခံ စာပါမှဖြစ်သော ဗ-တ-လ-စ ခေတ်ဖြစ်၍ ကျေးရွာသူကြီးတွေ အလွန် စားသာကြသည်။ ထို့ကြောင့် ထေကြီးလည်း သူကြီးအလုပ်ကို မက်မောမိ ခြင်းဖြစ်၏။

ယင်းသို့ ထန်းတောပျော် အသောက်သမားတို့ ဝိုင်းဝန်းတိုက်တွန်း ကြခြင်းဖြင့် ထေကြီးသည် သူကြီး အရွေးခံတော့မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက် သောအခါ၌ ...

“ကဲ ... ထေကြီး၊ မင်းဒီလိုဆိုရင် သူကြီးလောင်းအနေနဲ့ တစ်နေ့လုံး ထန်းတက်နေလို့လည်း မဖြစ်ဘူး၊ ရေမချိုးဘဲ နေလို့လည်းမဖြစ်ဘူး။ ဒီဘောင်းဘီစုတ်နဲ့ ဘာဘူခါးပြတ် အင်္ကျီကြီးဝတ်နေလို့လည်း မဖြစ်ဘူး၊ ကိုယ့်ပိုက်ဆံရှိနေတာပဲ ... ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သစ်သစ်လွင်လွင် ဝတ်ရ လိမ့်မယ်...”

ထို့ကြောင့် ထေကြီးသည် သူ့ကိုယ်စားထန်းထက်ရန် သူ့ဇာတိရွာမှ လူနှစ်ယောက်ကို လူလွှတ်ခေါ်လိုက်လေသည်။

“ငါ သူကြီးဖြစ်ရင် ဒီထန်းတက်တဲ့အလုပ်ကို မင်းတို့ပဲလုပ်စားကြ ပေတော့ ... ”

ထေကြီး ထန်းတက်ခြင်းအလုပ်ကို ရပ်စဲပြီး ဈေးမှလုံချည်သစ်၊